

ВОЛЕН СИДЕРОВ

БУМЕРАНГЪТ НА ЗЛОТО

chitanka.info

Посвещава се на загиналите мъченически православни духовници и миряни в резултат на насилиствено наложения режим на комунизъм над България, Сърбия, Румъния и Русия.

ПРЕДГОВОР КЪМ ВТОРОТО ИЗДАНИЕ

От излизането на „Бумерангът на злото“ през януари 2002 г. изминаха само няколко месеца. През това кратко време обаче тази книга стана мишена на една безпрецедентна пропагандна кампания, организирана от ционистки кръгове в България и от техния обслужващ персонал.

Няма съчинение от български автор през последните 10 години, което да е ставало обект на толкова нападки и клевети.

За два месеца бяха организирани няколко кръгли маси, бе впрегната машината за пропаганда на WAZ — вестник „24 часа“, бяха включени няколко телевизии и радиа. На практика нямаше медия в България, която да не се занимава с въпроса трябва ли да се позволява у нас издаването на книги като „Бумерангът на злото“. Тази акция приличаше на дирижирана от невидима ръка симфония на клеветата и спекулацията. „Бумерангът на злото“ бе наречена „антисемитска“, „ксенофобска“ и нацистка книга от: ционистката организация „Шалом“, от посланика на Израел Емануел Зесман, от „правозащитници“ на заплата при Сорос като Антонина Желязкова, Красимир Кънев и Емил Коен. От прислужници на чужди за България интереси като депутат от ДПС Лютви Местан. Местан дори си позволи от парламентарната трибуна да поиска намесата на министъра на вътрешните работи, да се спре издаването на такива книги.

Зашо всички изброени настояват книгата „Бумерангът на злото“ да бъде вписана в списъка на „нацистката“ литература заедно с речите на Хитлер и Гьobelс? Защото няма друг начин да сложиш негативен етикет върху тази книга и автора ѝ, така че да бъде разбираем за широката публика. Ако кажеш, че книгата изобличава масонството като антихристиянска философия (което тя прави), това не се разбира много добре от масовия читател. Ако посочиш, че книгата изобличава от христиански позиции комунистическия режим като финансиран от еврейски магнати и осъществен от безбожници-евреи, както сочи Чърчил (за което книгата привежда достатъчно факти), и това не звучи

добре, защото няма да подейства негативно, а обратното. Ако изтъкнеш, че книгата осветлява съмнителните финансово връзки между видни еврейски магнати и Хитлер също не върви. Как да се оплакват тогава свикналите вечно да се изкарват нечии жертви чеда на Израил? От кого да се оплакват? От партньора на техния ционистки лидер Жаботински — Адолф Хитлер, с когото ционисткият бос е договарял преселване на евреи в Палестина? Ще излезе, че нацизмът и ционизмът са братски идеологии и просто в един прекрасен ден техните фюрери са се скарали за плячката като два мафиотски кръстника. Не става, не пасва на жалната еврейска версия, че те — юдейските следовници, са винаги жертва, а всички останали нации са им палачи.

Значи остава най-чистият и класически пропаганден ход. Обявяваш книгата на Сидеров за „антисемистка“, а нека той се обяснява каква е. Разчиташ на това, че от два miliona телевизионни зрители повечето не са я прочели, и хвърляш смело грубата лъжа, че „в тази книга няма нито един цитат“. Както изльга шефът на „Шалом“ Емил Кало в предаването на Би Ти Ви „Сблъсък“ на 31 март 2002 г. Кой ще брои стотиците цитати в „Бумерангът на злото“?

Или пускаш на поредната кръгла маса, организирана от платените агитатори на Сорос от Български хелзински комитет, мнението, че „Бумерангът на злото“ „всява неистова омраза“. Не излизаш с аргументи срещу аргументите на автора и срещу безспорните приведени факти, а ръсиш на едро квалификации. Както прави активистката на БХК Антинина Желязкова или главната редакторка на бюлетина на БХК Юлияна Методиева. Последната така се е увлякла в груби лъжи, че обяснява как книгата на Сидеров се е омраза към евреи и цигани. Макар в това така атакувано съчинение да няма нито една дума за цигани. Но има ли значение истината за българофобите? Не е важно какви лъжи хвърляш на едро за публиката, важното е у нея да остане чувството, че „нешо не е наред“ с тази книга. Православната позиция на автора така е вбесила критиците му, че те открыто са си признали какво ги боли пред издателите от „Жарава 2002“ на кръглата маса в СУ, организирана на 13 март 2002 г. От Алберт Бенбасат и наречена „За ползата и вредата от издаването на нацистка литература“. Това, че сте издали Хитлер и Гьобелс, не е най-

лошото, казали емилкоеновци и бенбасатовци. Най-лошото е, че сте издали „Бумерангът на злото“.

Да, нещо не е наред. Нещо не е наред в България, щом претендиращите за интелектуален елит космополити могат да оклеветявят и да хвърлят такива леснопроверими лъжи и срещу тях да няма реакция. Никой не се занимава с антибългарската дейност на „Шалом“, на Българския хелзински комитет и неговите клонинги — фондация „Толерантност“ и подобните издънки на Соросовия център за дезинтегриране на нациите.

Не е наред държава, която позволява на един арогантен и нагъл посланик да дава от националния ефир директиви към властта в страната, която го е приела, как да преследва неприятните нему хора, издания и автори. Как да си променя законите, за да не допуска патриотични партии, които дразнят нервите на ционистите. Посланикът на Израел — Зисман, направи точно това. Той си позволява да дава наставления на българите как да правят демокрация. При положение, че той самият е представител на една държава, която пред очите на цял свят провежда геноцид върху един цял народ — палестинския. Всяка държаща на националното си достойнство държавна власт би обявила за персона non грата такъв посланик като Зисман. В България обаче няма държавници с характер и суверенно мислене.

Затова са възможни такива перверзии като заведената прокурорска проверка срещу автора на тази книга — Волен Сидеров, и срещу издателя на вестник „Монитор“, публикувал откъси от „Бумерангът на злото“. Явно у нас престъпността е овладяна и прокуратурата няма друга работа, освен да работи по жалбите на явно вманиачени хроа, които ги внасят при това директно при главния прокурор на републиката в нарушение на приетия ред. Мазохизмът на управляващата върхушка достигна опасни за целостта на страната ни граници.

Целта на масираната медийно-прокурорска атака срещу „Бумерангът на злото“ и нейния автор целят подготвянето на почвата за приемане у нас на закони, преследващи свободата на словото. Такива закони еврейското лоби във Франция, Швейцария, Германия и Белгия вече е успяло да прокара. Моят колега и личен познат Юрген Граф, швейцарец, автор на изследвания за Холокоста, вече е вкусил от

ционистката репресия срещу свободното слово. Той има 15-месечна присъда в Швейцария, защото си е позволил в своя книга да подложи на ревизия наслояваните от десетилетия неясности и нелогичности около гибелта на 6 000 000 евреи.

В САЩ също се подготвя закон, санкциониращ търсенето на истината около ролята на световното еврейство в негативни за човечеството събития и ревизирането на митовете около холокоста.

Това предстои да стане и в България. Ако няма обществена съпротива срещу арогантността на ционизма, той ще намери своите платени маши — родоотстъпниците и националните предатели в политическия елит, и ще наложи у нас закон, ограничаващ свободното търсене на историческата истина.

След комунизма ще настъпи нов период на информационен мрак.

Ако всички българи не кажат „не!“ на лъжата и опита да ни бъде запушена отново устата.

Волен Сидеров, юни 2002 г.

ГЛАВА I

МАСОНСТВОТО СРЕЩУ ХРИСТИЯНСТВОТО

На себе си ли обяви война Америка след 11 септември? Управляван ли е Бен Ладен от Америка? Има ли данни досега американската върхушка да е замисляла терор срещу свои граждани, за да предизвика определени geopolитически събития? Кой основава САЩ? Защо не можем да наречем днес най-силната във финансово и военно отношение държава християнска?

От 11 септември 2001 г. светът не е същият. Политици и коментатори повтарят това клише всеки ден оттогава пред световните агенции. Защо, какво стана на този ден? Двата най-високи небостъргача на Ню Йорк и едно крило на Пентагона бяха сринати от пътнически самолети, управявани от камикадзе. Загиналите са 3170 души. Това ли промени света? Смъртта на 3170 человека? Това ли е еталонът за видоизменението на света? Всеки път, когато умират по 3170 души?

В такъв случай би трябвало светът досега да се е променил хиляди и хиляди пъти само през последните петдесетина години. Светът трябваше да престане да е същият и на 24 март 1999 г., когато НАТО изсипа 21 700 тона експлозиви над суверенната държава Югославия и уби и рани над 6000 души, сред които 2000 деца. Това нападение НАТО извърши в противоречие с устава на ООН и използва забранените от международните конвенции касетъчни бомби и снаряди с обеднен уран.

Светът трябва да се промени и след 1982 г., когато еврейски части влязоха в палестинските лагери Сабра и Шатила и заедно с ливанските милиции избиха няколко хиляди палестинци, сред които много жени и деца. Днешният премиер на Израел Ариел Шарон бе призован от белгийски съд на 28 ноември 2001 г. като обвиняем в масови убийства заради участието му в клането през 1982 г. Призовката за съда му бе връчена от белгийския посланик в Тел Авив Вилфред Гинс, а делото е заведено от оцелели от масовото избиране. Но нямаше международен траур за жертвите.

А какво стана, когато американските въздушни нападения и средновековна блокада на Ирак причиниха смъртта на 500 000 иракски деца?

Половин million, и то малки деца! За нормалното човешко съзнание този факт няма реални контури. Той е толкова ужасен, че не може да бъде друго, освен абстракция.

Но да сте чули интелектуалци по света или в България да вдигнат глас на протест срещу този геноцид? Някой държавен глава да е станал прав в знак на траур? Да сте чули за концерт на световни звезди в чест на половинмилионното аутодафе, устроено от „най-голямата демокрация“ на планетата?

Светът трябва да се деформира и при унищожаването на 30 000 чилийци от превратаджиите на Пиночет през 1973 г., финансиирани и подкрепяни от САЩ. За което излязоха достатъчно данни от разсекретените архиви на ЦРУ и бяха публикувани в американския печат.

Нима светът помръкна след 1965 г., когато в Индонезия за броени седмици диктаторът Сухарто изби 500 000 души с американска помощ? И бе обявен от щатската пропаганда за „светъл лъч в Азия“, както писа тогава „Ню Йорк Таймс“. Сигурно е, че огромното мнозинство щастливо живеещи по скалата на „евроатлантическите ценности“ граждани на Западна Европа и САЩ дори няма да си спомнят за тези ужаси, ако ги питат днес.

Гватемала — 1954 г., Бразилия — 1962 г., Венецуела — 1954 г., Чили — 1973 г., Панама — 1989 г., Гренада — 1983 г., Никарагуа 1991 г. — това са само няколко от местата и датите на насилиствена американска намеса във вътрешните работи на суверенни държави. При всички тези случаи са извършвани държавни преврати,

подготвяни от ЦРУ, съпроводени с десетки и стотици хиляди убити. На мястото на национално мислещите държавници САЩ поставяха свои марионетки, които често бяха криминални престъпници, наркобарони и откровени садисти.

При всички тези случаи светът не се променяше. Нямаше патетични речи на президенти, нямаше национален траур в чест на жертвите. Западът не обича да скърби за убитите от него или неговите местни пионки аборигени. Световният траур, който беше демонстриран след 11 септември 2001 г. чрез глобалните медии, показва ясно, че в очите на световната олигархия един американски живот има по-висока цена от един чилийски, гватемалски, сръбски или индонезийски.

ЗАЩО „НАЙ-СВОБОДНАТА ПРЕСА НА СВЕТА“ НЕ РАЗСЛЕДВА ТЕРОРА НА 11 СЕПТЕМВРИ?

Какво направи САЩ? Обявява, че враг на цивилизацията е Бен Ладен, казва, че той се крие при талибаните, казва, че той стои зад терористичните актове на 11 септември 2001 г., но не го доказва. За 24 часа ФБР установява самоличността на арабските терористи, които според изнесената информация са главно саудитци. Никакъв открит достъп до информацията по ужасните събития в центъра на Ню Йорк не беше даден. Дори членове на Конгреса се оплакват, че не могат да получат информация за войната против Афганистан и всичко, свързано с нея. Американските медии след 11 септември приличат на съветския печат през 50-те години. Само жизнеутвърждаващи и героични заглавия. Нито едно журналистическо разследване по повод десетките неизяснени факти около терористичните актове. Нито дума за нападението над Пентагона, което сякаш не съществува — показват се само ударите срещу Световния търговски център. Като че ли цялата преса и телевизиите на САЩ бяха задвижени от една ръка, която наложи строга цензура върху темата на деня. „Няма адекватен анализ на събитията“, признава ветеранът на „Ню Йорк Таймс“ Дейвид Бейндър пред представител на българския вестник „Монитор“ през ноември 2001 г. Все повече американски журналисти признават, че медиите изпитват страх да пишат извън официалната линия на правителството. Това не трябва да ни учудва, защото медиите в САЩ, както ще изясним по-нататък, са в тесен кръг от няколко (еврейски) издателски фамилии, преплетени помежду си. В резултат на това

масирано промиване на мозъците 89 % от американците веднага след 11 септември според социологическите проучвания са „за“ военни удари срещу Афганистан, без да чакат да научат подробности от никакво разследване. Чувствата на гняв и желание за отмъщение са направлявани успешно от елита на САЩ. И никой от тези 89% не допуска и за секунда мисълта, че собственият му истъблишмент — върхушката, която управлява Америка, може да има пръст в избиването на 3170 души в Манхатън.

В същото време въпросите, които чакат отговор, са много. Okаза се, че старателно готовната според официалните данни операция е придружена с немислими аматьорски изпълнения. Не е за вярване, че терорист, който се готви месеци или години да отвлече самолет, ще остави на летището колата си със свои бележки и с личния си Коран, както и с планове за операцията си. Взривовете в сградите-близнаци на Световния търговски център стопиха стоманените конструкции с температура от 1000 градуса, но един от паспортите на терористите прелетя по чудо този огнен ад невредим и бе намерен от ФБР около останките на небостъргачите. До днес не е изяснено четвъртият самолет свален ли е или е катастрофирал. Изключително невероятно звуци, че около час след „отвличането“ на самолетите, това не е разбрано от въздушния контрол, нито пък е засечен и записан разговор на истинските пилоти с контрола. Между първия удар и втория минават 18 минути, през които никой не докладва на президента и главнокомандващия на САЩ Джордж Буш-младши, че са отвлечени и отклонени от полета им четири боинга и един от тях е ударил сграда в Манхатън. Чак в 9:05 ч. шефът на администрацията на Буш Андрю Кард прошепва на президента, който в това време се ръкува с учителки и се снима с деца в едно училище във Флорида, че нещо е станало. В следващия половин час Буш не дава никаква заповед към шефа на въздушните сили. Арабинът, който трябва да е насочил боинга от полет 77 към Пентагона, е имал времето спокойно да кръжи над обхванатата с радари отвсякъде сграда на военното министерство на САЩ. Той трябва да е бил изключителен виртуоз, казват специалистите-авиатори, защото за 2 и половина минути сваля височината на боинга с цели 2500 м по спирала, прави специален завой над сградата на Пентагона и забива машината точно в отсрещната страна на крилото, в което е висшата администрация. За този арабин — Ханджур — беше писано в

американската преса, че взел два-три урока на самолетче „Чесна“. Освен това бил много зле като пилот, казвали инструкторите. Според ФБР обаче той продължил да тренира на сухо — на специален тренажор. Всеки, който има нещо общо с авиаторството, би се изсмял от сърце на този абсурден сюжет. Нито в САЩ обаче, нито в утвърдените световни медии някой се изсмя или пък изтъкна несъответствията в официалната версия.

Страшно подозрително звучи разказът на очевидци, включително и на българи, публикувани в нашата преса, че на две спирки пред Световния търговски център пътниците били свалени от полиция и отклонявани под предлог, че нещо се проверява. Това става близо час преди атентатите!

Междувременно в началото на ноември 2001 г. в Интернет се появи сайт на една неизвестна досега терористична организация — „Секретна армия на справедливостта“. Тя пое отговорността за атентатите в Ню Йорк и Пентагона. Тази организация твърди, че няма нищо общо с Бен Ладен и неговата „Ал Кайда“. Ами ако това излезе вярно? Какво става с масираните бомбардировки над Афганистан? С обявената награда от 1 милиард долара за главата на Бен Ладен? С убитите стотици или може би хиляди (тях никой не ги брои) невинни афганистанци, жени и деца, с разрушените от американски бомби болници и мисии на Червения кръст?

БЕН ЛАДЕН И ИСЛЯМСКИТЕ РАДИКАЛИ СА ТВОРЕНИЕ НА ЦРУ

Въпросите около 11 септември 2001 година са много, но със сигурност американското правителство няма да отговори на тях. Защото е очевидно, че крие нещо. Това си личи дори по начина, по който „обяви война“ на тероризма в лицето на Бен Ладен, без никакви огласени доказателства за участието му. Но по-важният въпрос е кой е Бен Ладен? Световната преса вече публикува достатъчно данни за това, че Бен Ладен е творение на ЦРУ. Сп. „Форийн афеърс“ писа още през декември 1999 г., че „в периода 1982 — 1992 г. с активното съдействие на ЦРУ и Междуведомственото разузнаване на Пакистан — ISI, около 35 000 мюсюлмански радикали (тоест терористи — тези, на които обяви война САЩ) са били направлявани да участват във вътрешните политически войни на Афганистан.“ Според „Вашингтон пост“ от 19 юли 1992 г. президентът Рейгън е подписал през март 1985

г. директива 166 за националната безопасност, която предвижда нарастваща тайна военна помощ за муджахидините. „Военните доставки стигат до 65 хиляди тона на година, плюс непрекъснат поток от специалисти на ЦРУ и Пентагона.“ Абдел Мохам Сайдали от Центъра за стратегически изследвания в Кайро доказва, че „Бен Ладен и афганските араби са преминали най-модерна подготовка, осигурена от ЦРУ“, според „Уикенд сънди“ от 16.08.1998 г. За идейна мотивировка на бойците против съветското присъствие в Афганистан тайните служби на САЩ и стратегическите щабове се спират на радикалния ислам, „който да противостои на атеистичните съветски войски“.

На кого всъщност обявиха война САЩ след 11 септември? На тероризма, който създадоха? На себе си? На своето разузнаване и на своя генерален щаб? Защото те са тези, които пуснаха лошия дух, джина на Бен Ладен от бутилката. Какво значи да обявиш тотална война до победа над тероризма? Може би да избиеш американските военни инструктори, които обучаваха убийци в Пакистан за Афганистан и Чечня, в Косово и Албания за Сърбия и Македония. Да, ако трябва да се отмъщава, трябва да се започне от шефовете на ЦРУ, от президента Рейгън, който е издал директивата за военна помощ на муджахидините — днешната „Ал Кайда“.

Според видния американски критик на глобализма и кандидат за президент в няколко кампании Линдън ла Руш „Бен Ладен е фигура, управлявана от Америка... Никакъв замисъл на Бен Ладен не може да се реализира без съдействието на структури вътре в САЩ“, категоричен е Ла Руш.

Има ли данни, които потвърждават съмненията на Ла Руш? Да, в американската политическа история има достатъчно доказани случаи на инсцениран терор от „чужди сили“, извършен от американци, за да предизвика определени геополитически събития. Така става през 1898 г., когато в хаванското пристанище е взривен американският военен кораб „Мейн“. Това бива обявено за коварно испанско дело и САЩ започват война с Испания. Много по-късно излизат изследвания, които доказват, че корабът си е взривен от американците, за да има повод за война. Подобна инсценировка Щатите разиграват и в Тонкинския залив в началото на 60-те години, за да започнат война срещу Виетнам.

В насконо излязлата книга на Джеймс Бомфорд „Гнездо на тайни. Анатомия на ултрасекретната Национална агенция за сигурност“ са изнесени документи за подобна схема и по време на Карибската криза през 1962 г. Цитирано е предложението на американския евреин Лаймън Лемницер, шеф на Съвета на началнишабовете, до военния министър Макнамара. В него пише: „Можем да взривим кораб в залива Гуантанамо и да обвиним Куба или да осъществим терористична кампания от името на комунистическа Куба в района на Маями, в други градове на Флорида и дори във Вашингтон.“ Лемницер мотивира предложението си така: „Списъкът на жертвите във вестниците ще предизвика полезна вълна от национално възмущение.“

Както виждаме, идеята да се убият показно и атрактивно американци, „дори във Вашингтон“, за да се предизвика възмущение и това да стане повод за „ответен удар“, е стара. Какво пречи да се изпълни днес? Нима хората, управляващи САЩ, са други?

На практика САЩ и най-верните им сателити от Англия започнаха военна агресия срещу една дива и бедна държава, в която не е роден дори един от „установените“ от ФБР терористи. А как ще разберем, че войната трябва да свърши? Че „враг № 1“ на света Бен Ладен е убит при бомбения килим, с който американските самолети покриват Афганистан? При използването на вакуумните бомби, каквито вече бяха пуснати, температурата става 3000 градуса и всичко се превръща в лава. Няма разумен начин. Значи целта не е Бен Ладен. Може би целта са каспийските залежи на петрол или контролът върху печалбите от наркотиците, произвеждани в Афганистан и Пакистан. Има сериозни аргументи в подкрепа на тези версии.

Всичко след 11 септември става без правна процедура, която при всеки криминален акт минава през следствие, прокуратура и съд. След което се произнася присъда. Военният министър на САЩ Ръмсфелд нареди на щатските части скоро след атаките срещу Афганистан да не се вземат пленици. Което е косвена заповед да се убива наред. Въпреки това след два месеца активна война на най-мощната в света държава, подкрепена от НАТО, срещу дивия Афганистан резултат няма. В края на декември 2001 г. Ръмсфелд призна провала си „Съединените щати не успяха да заловят лидерите на талибаните и на терористичната организация на Осама бен Ладен «Ал Кайда»“. Самият

Осама също изчезна мистериозно от Афганистан и е в неизвестност. Това при 35 милиарда долара бюджет на разузнаването на САЩ и при космическите технологии за проследяване изглежда несериозно. Вече едва ли някой вярва, че САЩ воюват с Бен Ладен. По-скоро те търсят начин за трайно стъпване в района на Каспийско море, където са най-богатите залежи на нефт в света. За целта трябваше повод и той беше измислен. Смъртта на няколко хиляди американци на 11 септември трябваше „да предизвика възмущение“, както предвижда още през 1962 г. експертът Лемницер, и това стана. Оттам нататък правилата не важат — нито правните, нито моралните.

Зашото убийството и на 1 човек, и на 5000 души е криминален акт. То трябва да се третира по всички правила на правото. В противен случай излиза, че правилата се отменят. Всеки е свободен да тълкува правото както си иска. С военните удари срещу Афганистан, както и преди това срещу Югославия, САЩ разшириха предишната си агресия в „задния си двор“ — Латинска Америка и Близкия изток към сърцето на Евразия — Русия, и показваха, че отменят правилата. Според австрийския публицист Мартин Шварц ударите са повод да бъде провъзгласена нова глобална стратегия на САЩ. Тази стратегия трябва да накара целия свят да направи избор — със САЩ или против тях. С „цивилизацията“ или с „тероризма“. Тази измислена, изкуствена дилема говори за нов етап в американското стратегическо мислене. Вече не става дума за „световното лидерство“, познато от трудовете на Бжежински и подобни теоретици, а за „световно господство“. Веднага след взривовете в Манхатън Щатите взеха законодателни мерки, които засилват полицейщината и тоталния контрол над населението под предлог за борба с тероризма. ЦРУ отново има специален лиценз да убива „по целесъобразност“, който беше отнет след скандалите с Управлението през 70-те години, разкриващи политически убийства и незаконни мръсни операции, проведени от американските служби. ФБР увеличи своите правомощия и картотеки. Следенето на личната поща по Интернет и всички електронни комуникации вече става без правни усложнения. От своя страна Израел в лицето на своя лидер — Ариел Шарон, един обвиняем в масови убийства, побърза да посочи своя „Бен Ладен“ — палестинците. Те не могат да се надяват вече на своя държава върху земята, на която живеят от столетия. Осемдесет и девет от стоте сенатори на САЩ призоваха през ноември 2001 г.

президента Буш „да не иска от Израел сдържаност“. И танковете на Тел Авив не чакаха, веднага използваха благословията на САЩ, навлязоха в ивицата Газа и започнаха масови убийства на палестинци.

Става дума за нещо ново наистина. И то е, че на върхушката, която управлява най-мощната страна в света, явно вече дори и правилата, които тя създава, и пречат. Тази върхушка търси директен брутален път за подчиняване на света. За нея не е проблем да съдейства на масово публично избиване и на американци, не само на туземци от Третия свят, ако това скъсява пътя към световния контрол. И досега е имало посегателства над правата, здравето и живота на американски граждани от страна на собствената им управляваща върхушка. Сега обаче това става показно и по начин, който да оневини всички следващи престъпления на наднационалния елит, скрит зад етикета „САЩ“. Но за да се избистри въпросът защо и как е възможен такъв парадокс — да твориш световното зло и после да му „обявяваш война“ за заблуда, трябва да изясним от какъв материал е изградена тази върхушка.

БАЩИТЕ-ОСНОВАТЕЛИ НА САЩ СА МАСОНИ ДО ЕДИН

Тези, които днес повтарят изрази като „нов кръстоносен поход срещу ислама“ или „сблъсък на християнската и исламската цивилизация“ са или подведени, или манипулатори. Във военното нападение на САЩ и НАТО срещу Афганистан няма нищо цивилизационно. То е далеч от светските правила на юрисдикцията. Според всички правни норми убиването на заподозрян от близки на жертвата се тълкува като саморазправа и е незаконно.

Как стои въпросът в светлината на религиозния морал? Според християнството на човек не е дадено да отмъщава, а убийството е смъртен грех. Това е категорично и ясно очертано в моралния кодекс на Христовия завет. Но тук възниква въпросът християнска страна ли е САЩ? Истинският, неманипулиран преглед на историята на тази „демокрация № 1“ показва, че САЩ са създадени като антихристиянска, антицърковна държава и през годините са се развивали все повече в тази посока.

Кои са така наречените „бащи-основатели“, създателите на днешна Америка? Това са Томас Джейферсън, автор на „Декларацията за независимост“, Томас Пейн — политически философ, Александър

Хамилтън — финансист, Джордж Вашингтон — главнокомандващ войските на колониите във войната срещу Англия и първи президент на САЩ. Към тях трябва да бъде добавен и Бенджамин Франклин — идеологически стълб на революцията, писател и философ. Всички те са масони. Техните портрети в масонски одежди висят днес в масонските „храмове“ на САЩ, които са впечатляващи като архитектура и мащаби и конкурират готическите катедрали на Европа.

Самият Франклин станал масон през 1731 г. на 25-годишна възраст и след 3 години вече е велик майстор на ложата в Пенсилвания. Във Франция той е приет в Ложата на деветте сестри и подписът му фигурира във френския масонски архив заедно с този на Лафайет — друг виден масон и деец на Френската революция. Франклин основал тайното общество „Leather Apron Club“ — „Клуб на кожената престиилка“, който станал ядро на бъдещото „Американско философско общество“. До Американската революция през 1776 г. в Америка имало вече 8 Велики ложи: две в Масачузетс, една в Пенсилвания, по една в Ню Йорк, Вирджиния, Джорджия и в двете Каролини. Както виждаме, във всяка от колониите, които ще станат 13-те щата на бъдещите САЩ, вече действа по една Велика ложа.

Според някои изследвачи като Менли Хол, автор на доста трудове за масонството и тайните общества, от 55 души, формирали Конституционното събрание, тоест — бащите-основатели на САЩ, само петима не са били масони. 24 от генералите на Вашингтон са масони. В крайна сметка от тези, които подписват Декларацията на независимостта — 56 человека, 53-ма са велики майстори на ложи. Самият Джордж Вашингтон, човекът, който печели войната срещу Англия за независимост и става първият президент на САЩ през 1789 г., е получил посвещението си като масон в ложата на Фредериксбърг, Вирджиния, на 4 ноември 1752 г.

През 1941 г. бъдещият президент на САЩ Хари Труман изнесъл лекция по радиото, озаглавена „Джордж Вашингтон — човекът и масонът“. Главната теза на доклада била, че Вашингтон е „велик масон, построил САЩ на масонски принцип“.

ЗАЩО МАСОНСТВОТО Е АНТИХРИСТИЯНСКО

След падането на комунизма в страните от Източна Европа отново се появиха масонските ложи. Най-известни представители на

политиката, изкуството, бизнеса и дори духовенството демонстрират своята принадлежност към масонството като към нещо възвишено. В медиите то се представя като някакво филантропско сдружение, в което видни политически и бизнес мъже се събират, за да подпомагат сираци и социално слаби. Но нали има хиляди фондации за тази цел? Нали християнската църква е първата, която проповядва милосърдие и грижа за ближния? Защо е нужно да се обличат кожени престилки, да се разиграват театрални етюди и да се фетишизират предмети и знаци като чук, пергел, отвес, пентаграмата, юдейската шестолъчна звезда и куп други условности? В името на духовното усъвършенстване, отговаря официално масонската пропаганда. Не можеш ли да се усъвършенствуаш по друг начин, в църква, пита се обикновеният гражданин. Не, явно църквата не пасва като път към усъвършенстването за куп богаташи и държавници, които се натискат да се записват в масонски ложи.

Според официалната масонска пропаганда „Масонството е международно тайно мъжко сдружение с йерархично устройство и с традиционен ритуал, култивиращо присъщите на човешката природа добродетели и ратуващо за мир“. Пак според официалната масонска литература класическото масонство се основава на неизменното присъствие на Великия архитект на Вселената и на първенстващото значение на человека като върховен смисъл на битието.

Какво значи това? Виждаме веднага, че за масоните не Бог, а човек има първостепенно значение. Тук се експонира една позната от векове идея за стремежа на богооборците да станат богове. Тя идва от древните вярвания на зороастризма, асирио-ававилонските религиозни идеи и талмудическият юдаизъм. По-късно ересите, които пронизват историята на ранното християнство и които избиват в откровена антихристиянска битка през Средновековието в лицето на гностици и манихейци; на различните ордени като Тамплиерите, Розенкройцерите, Катарите, Албигойците, които привидно се градят върху християнството, но търсят пътища към унищожението му; на антицърковната борба на дейците от т. нар. Просвещение като Волтер, Хобс и последователите им, които директно отричат Бога и провъзгласяват човека за Бог; на Реформацията, която чрез Лутеранството, Калвинизма и десетките им разклонения зачерква всички постулати и тайнства на Светата Христова Апостолска църква

такава, каквато ни я завеща Христос; на революциите през XVII и XVIII век, които разрушават европейските монархии и нанасят удар върху църквата; на отделянето на Запада от Източноправославната църква и изолирането му. На предателската роля спрямо Изтока от страна на Запада при нахлуванията на ислама; в отглеждането и пускането в ход на болншевизма от капиталистическа Америка и Западна Европа като унищожител на Православния Изток през XX век. Целият период на двете хилядолетия след Христа е бил битка на богоchorческата идея с идеята за Христос-Спасител.

Масонството е концентрация на тази богоchorческа идея. Какво означава например твърдението, че масонството се основава на неизменното присъствие на Великия архитект на Вселената, както пише във всяка официална масонска енциклопедия? Кой е този Велик архитект? Никъде в промасонските енциклопедии и изследвания не се говори за Иисус Христос като за Спасител на човечеството и Син Божи. А в християнството Христос не се представя като „Архитект“. Това понятие идва от юдейската легенда за строежа на Соломоновия храм, която стои в дъното на масонската идеология. Той символизира Царството Божие на земята. А тайната за строежа на този храм отнася в гроба си неговият строител — Хирам. Оттогава масоните търсят тази тайна. Което значи, че търсят пътя към божественото без Бога. А това може да бъде постигнато само като в класическия сюжет на „Фауст“ (пьеса, която масонът Гьоте пише като програмно съчинение 60 години) чрез сделка със Сатаната, който ти дава всичко земно, за да ти вземе душата.

Тези, на които това им се струва само приказка, са обикновени атеисти. Те стигат до първите три степени на масонството — т.нар. синьо масонство. За тях ложата остава цял живот един клуб, в който можеш да завържеш връзки с влиятелни хора. Вярно, има разни странни ритуали, но такава е традицията, казват си те.

Други обаче, по-малко на брой, но по-посветени, стигат до върховете на масонските тайни общества. Там вече степените могат да бъдат 33 или 99. За тях Сатаната не е драматургичен образ, а реалност. Поклонението пред него и сделката с него пък са задължителна част от „просветлението“. Това съвсем директно го обяснява „папата“ на масоните — Албърт Пайк. През 70-те и 80-те години на XIX век той е Велик магистър в Главната директория на Вашингтон, Велик командор

на Върховния съвет на Чарлстън, което значи лидер на американските масони и Суверенен Понтифик на вселенското франкмасонство, което вече го прави и световен вожд на масоните. През 1871 г. Пайк издава книгата „Морал и догма“, която до ден-днешен е „билията“ на световното и особено американското масонство. В тази книга Албърт Пайк пише: „Всички ние, заемащи високи степени, трябва да съхраним масонската религия в светлината на луцеферианска доктрина.“ Тук трябва да поясним, че тази доктрина произлиза от името на Луцифер — ангелът, който се възгордял, искал да измести Бога и беше низвергнат, както учи Светото писание на християните. Висшите масони обръщат обаче този сюжет и казват: Луцифер е истинският бог, а другият — не. Пайк казва буквально: „Да, Луцифер е бог, но за съжаление Адонай (староеврейското име на християнския Бог) също е Бог. При висшите сили не може да има светлина без сянка, красота без грознота, бяло без черно... Така ние идваме до приемането на доктрината на сатанизма. Това е истинската и чиста философска религия — да се вярва в Луцифер, който е равен на Адонай.“

Масоните отброяват времето по различен начин от християните. За тях началото на новата ера не е появата на Христос, а масонската година на сътворението — 4000 години преди Христа. Към всяка дата масоните добавят инициалите A.L. — Anno Lucis, година на светлината или година на Луцифер. Именно затова и след всяка революция с участие на масони — Френската, Октомврийската, става смяна на календара и се въвежда ново летоброене.

МОТОТО НА МАСОННИТЕ Е „ВОЙНА НА БОГА, НЕНАВИСТ КЪМ БОГА!“

Според самите теоретици на масонството като Менли Хол например — автор на редица изследвания и справочни трудове за масонството, то е учение, което се корени в най-дълбока древност. То е свръхпознание, което се е предавало на „посветените“ през вековете. Посветени са били жреците в древен Египет, поклонниците на Бакхус, древните атланти. Митична раса от посветени, които вярват, че могат и стават божове и затова не им трябва „непълноценната доктрина“, наречена христианство, както през 1998 г. се изрази в пресата председателят на еврейското дружество в България „Шалом“ — Емил Кало.

В корените на масонството е и гностицизмът — учение на тайно общество от I-II век сл. Хр., съчинено от юдеи. Според гностиците пътят към безсмъртието не е приемането на Христос и следването на завета Му, а т.нар. Гносис (на гръцки — знание). Не чрез вяра, а чрез разум и познание ставаш божествен, твърдели те. Моралът няма значение, защото не се отразява на „божествената ти същност“, която добиваш чрез магическото просветление на познанието. Затова няма нужда да спазваш правила — ти си Бог. Ти пишеш правилата.

Това е примамливо. Колко по-интересно звучи от „неатрактивните“ завети на Христос, който те кара да бъдеш морален, да не правиш на другите това, което не искаш да ти направят те. В християнството „няма шоу“, както би се изразил един днешен продукт на евроатлантическата цивилизация. Къде по-приятно е да се чувствуваш бог и правиш каквото ти харесва, пък нека това да наранява други хора, или направо да ги убива. Дори така май е още по-приятно. Имаш власт над тях, управляваш ги, манипулираш ги, караш ги да правят каквото искаш с едно мръзване на пръста или с чукване по компютърната клавиатура. Ето отговорът на въпроса защо толкова много хора стават членове на тайни общества от масонски тип. Около 2 милиона души в света са масони още до Първата световна война, като 1,5 от тях живеят в САЩ. Днес те са повече от 8 милиона по света, а в САЩ масоните са над 5 милиона.

Гностицизмът е оставил трайни следи в масонската символика и същност и до днес. Според Неста Уебстър, английска историчка от 20-те години на XX век, „гностицизмът е създал система, представяща извратеността като нещо нормално, система, обвързвща хората в секти, работещи под маската на просвещението и имащи за цел да затъмнят всички идеи за морал и религия“. Гностиците са истинските автори на максимата „Целта оправдава средствата“. Неста Уебстър добавя: „Концепцията на тайните общества, разглеждаща человека като Бог, който не се нуждае от откровение и никакво друго напътствие свише, освен закона на собствената му природа. И тъй като тази природа е божествена, всичко, което произлиза от нея, е похвално, а онези действия, които според християнството са грехове, не бива да бъдат осъждани.“ След степента Кадош масоните имат „гностическа“ степен, което показва тяхната приемственост от това учение. Впрочем

самият Албърт Пайк го потвърждава ясно: „Гностицизмът е душата и същността на масонството.“

Като обобщение може да се каже, че масонството е тайно общество, което крие същинските си цели и лице от света, то поддържа едни и същи ритуали и символика през различните векове и в различните държави, има йерархична структура и отчетлива разлика между низши и висши масони. То не е безобиден клуб на скучаещи милионери, а мощна верига от атеисти, деисти и поклонници на Луцифер, на богоуборци, които чрез наднационалните си политически връзки и силата на наднационалната банкова система предизвикват определени събития във всяка точка на планетата чрез политически интриги, революции, преврати и влияние върху интелектуалния елит. Целта на това вмешателство е да се рушат преди всичко устоите на християнската църква, което в наши дни означава — на Православието. Да се овладяват материалните ценности на планетата и да се концентрират във все по-тесен кръг от хора. Да се заличават границите между традиционните национални характеристики и все повече хора в света да стават зависими финансово и административно от една централизирана, но със скрит център, свръхтоталитарна система, която да ги превръща от индивиди със собствена воля и стремеж към Бога в човекоединици, мачкани от валяка на една суперолигархия. В маса, тласкана към загуба на собствените души. Впрочем за този сюжет старателно и последователно ни подготвят холивудските филми — антиутопии, визиращи бъдещето, които напоследък се увеличават. Те винаги представят Земята в близкото бъдеще като разрушена територия, след големи войни и катаклизми, владяна от някакъв свръхелит, който има контрол върху храната и благата.

В САЩ масонството намира най-добра почва от всякъде другаде. Там е центърът на световното масонство и на първият му „папа“ — Албърт Пайк с масонско име Лимуд Ензоф, със седалище Чарлстън. В този американски град и до днес се събират световни конгреси на масонството — през септември 2001 г. на поредното честване беше и представител на българското правителство — вицепремиерът и министър на държавната администрация Димитър Калчев, масон от 33 степен, както той самият се похвали в интервюта в българската преса.

Можем да заключим при това положение, че САЩ са основани от всичко друго, но не и от христианни. Защото масоните през цялото време на своето съществуване водят битка срещу християнската църква и не крият това. На конгрес в Леже през 1863 г. масонският (и социалистически) лидер Лафарг категорично обявява целите на ложите: „Война на Бога, ненавист към Бога! Целият прогрес се състои в това! Трябва да се пробие небето като хартиен свод! Да се постигне тържество на човека над Бога!“

Тези програмни думи на масонството очертават целите му и при създаването на американската държава. Америка е страна, основана от колонисти, бягащи от църквата. Сектанти, които търсят обетована земя за своите социалнопсихологически експерименти. Те са идеалното тесто, от което „посветените“ висши масони могат да замесят продукта, който им трябва. Смисълът на битката на масоните е изразен лаконично от масонския автор дъо Кантельо през 1863 г.: „Като цяло тя (битката, б.а.) е била и винаги ще бъде борба срещу църквата и християнската религия. Всички тайни общества — от египтяните до илюминатите (тайно общество, създадено от Адам Вайсхаупт на 1 май 1776 г. в Бавария с главни цели: унищожаване на религията, на собствеността и семейството и налагане на единно световно управление) имат почти идентични ритуали. Те (тайните общества, б.а) образуват верига и се пресъздават едно от друго.“

През 1827 г. един бивш американски масон — капитан Уйлям Морган, прави разкрития, които разтърсват цялото общество. Той издава книга: „Illustrations of Masonry by one of the Fraternity Who has devoted Thirty Years to the Subject“, Batavia NY, 1827 г., „Примери за масонството от един от братството, който му посвети 30 години от живота си“. Морган описва подробно ритуалите за приемане в масонските ложи, клетвите за смъртно наказание, ако разгласиш масонските тайни, както и основния въпрос — кому се кланят масоните. Ето как масонът дава клетва за мълчание според Морган: „На всички, на които аз най-тържествено и искрено обещавам и се заклевам, без най-малкото усукване, мълчалива уговорка или душевно извъртане, обвързан под заплахата от наказание, не по-малко от това да ми бъде прерязано гърлото, езикът ми да бъде изтъргнат из корен.“ Понататък приеманите за „братя“ масони се заклеват да не причиняват нищо лошо на своите „братя“ (за останалата част от човечеството не се

казва нищо — б.а.), да се подчиняват безпрекословно на всеки знак и заповед на по-висшестоящ масон (което значи да пренебрегнат националния си и патриотичен дълг, ако той противоречи на височайшата масонска директива — б.а.).

Разкривайки масонските тайни, Морган си подписал смъртната присъда и тя не закъсняла — той бил отвлечен и убит от бившите си „братя“. Убийството му раздвижило цяла Америка. Антимасонските настроения за около десетина години обхванали страната и били разтурени повече от 2000 ложи. Образува се дори антимасонска партия, която събрала 128 000 гласа през 1830 г. Един от напусналите тогава масонството — Милард Филмор, се присъединил към тази партия. По-късно той става и 13-ият президент на САЩ. Филмор пише по това време: „Масонското братство погазва нашите права, противоречи на правосъдието и се държи предизвикателно към всяко правительство, което не може да контролира.“

Скандалът с убийството на Морган предизвикал разследване от страна на щатския сенат в Ню Йорк, който през 1829 г. стигнал до извода, че „масонството се състои от силни и богати хора с членове в почти всеки стратегически пост“. Сенатът установил също, че пресата мълчи по въпроса, защото е „изпитала силата на масонското влияние и е била поразена от жезъла на неговата власт“.

Тези разкрития нанасят временни щети на масонството, но не за дълго. В Америка и Англия ложите се множат бързо през следващите десетилетия, за да достигнат в днешно време численост от около 500 000 масони в Англия и 5 милиона в САЩ.

И така, „най-великата демокрация“ — САЩ, е създадена от масони, тоест — от антихристияни. Масон е първият американски президент Вашингтон, масон е авторът на „Декларацията на независимостта“ — Томас Джеферсън, масон е първият върховен съдия на САЩ — Джон Маршал, масони са създателите на финансовата система на САЩ — Робърт Морис и Александър Хамилтън. Първият държавен секретар на САЩ — Робърт Левинстоун, е Велик майстор на ложата в Ню Йорк. „Брат“-масон е и главният архитект на столицата — Джеймс Хобън, който е Велик майстор на първата американска ложа. Той се погрижва град Вашингтон да бъде построен по правилата на масонската символика, а президентският дворец — Белият дом, да копира Соломоновия храм.

На върха на този център на властта Хобън изобразява пет петолъчки — пентаграми. Ако някой смята, че петолъчката е въведена в употреба в държавната символика от Ленин или Георги Димитров, просто се заблуждава. Няма да минат и 140 години и тази петолъчка ще грейне и над Кремъл, сменяйки Светия кръст.

А запитвали ли сте се защо в „христианска Америка“ първото нещо, което ви посреща, не е кръст, а т.нар. Статуя на свободата? Тази огромна скулптура на нюйоркското пристанище е подарък от френските масони, извършили кръвопролитието, наречено Велика френска революция, през 1789 г., за техните братя отвъд океана. Тя е работа на Фредерик Бартолди, член на масонската ложа на Елзас и Лотарингия. Тази фигура на жена с факел в ръка е била често изобразявана в масонска Франция след Френска революция. В катедралата „Нотр Дам дьо Пари“ дори е организирано поклонение на „Богинята на разума“, изобразена по същия начин. Край Париж масоните-якобинци разчистили терен, на който трябвало да се издигне огромна статуя на същата богиня и веднъж завинаги да се отмени поклонението на Христос. Поради някои обезглавителни операции помежду си революционерите не успели да завършат това дело. Но в Америка успели. Освен в Ню Йорк такава скулптура била поставена в Капитолия на Вашингтон и в Капитолия на Остин, Тексас.

След Джордж Вашингтон редица американски президенти са масони: Джеймс Бюканън, Уйлям Тафт, Андрю Джаксън, Джеймс Монро, Уорин Хардинг, Теодор Рузвелт, Франклайн Рузвелт, Хари Труман. В по-ново време доказани масони са Форд, Рейгън, Буш-старши и Буш-младши.

МОЖЕ ЛИ ЧОВЕК ДА БЪДЕ БОГ?

След като САЩ са основани от антихристиански, как можем да очакваме, че днес това е една христианска държава, която е тръгнала на „кръстоносен поход“ срещу враждебната и религия — исляма? Още повече че през изминалите от президентството на Вашингтон настам над 200 години САЩ не само не са станали по-христианска страна, а напротив. За изминалите два века САЩ стана родината на най-многото като брой и най-разнообразните псевдорелигиозни секти и общества, създавани като инструменти за „ревизия“ или откровена битка с

християнството. Битка, в която се налага богооборческата идея, че всичко е позволено, защото ти самият си Бог.

Тази идея — че човек може да стане Бог, е характерна за всички секти и тайни общества и по нея те могат да бъдат познати безпогрешно. Тя пронизва развитието на цели течения в човешката култура като Рационализма, Просвещението, които елиминират Бога и обявяват тържество на човешкия разум над него. Много големи умове в историята са се уловили на тази въдица, тъй като тя съблазнява мислещия, интелигентния човек. Тези течения биват изучавани в учебниците като прогрес в еволюцията на човечеството. С развитието на науките и технологичния бум на все повече хора по света им се струва, че е възможно да достигнат небесния свод с ръка. Все по-често четем в любопитните рубрики на пресата, че до 20 или 30 години ще бъде открит „генът на безсмъртието“. Дори един водещ български телевизионен журналист, приеман от обществото за един от най-ерудираните журналисти, сподели от екрана през 2001 г. своята убеденост, че скоро безсмъртието ще бъде научен факт.

Ето къде е ключът към създаването и поддържането на тайни общества и секти през вековете. От епохата на Вавилон и Египет тайното, езотеричното знание е било пазено и предавано на тесен кръг хора. Те, посветените, са вярвали, че тълпата не трябва да се докосва до скритото познание, което отключва пътя към отвъдното и безсмъртието. Защото откакто съществува, човек се тревожи най-много за това, че е смъртен на Земята. Последицата от грехопадението той все по-често приема не като Божие предопределение, а като обстоятелство, което може да надхитри. Египетските мистерии, ученията на гностицизма, всички дуалистични източни философии са построени на тази база. Да се елиминира Божият промисъл, да се надълже Бог и да се построи Царството Небесно на Земята. От Библията знаем, че падналият ангел Сатанаил е получил възможност, Божие допущение да „работи“ върху човешките души и да ги отклонява от пътя им към Бога. Да ги тласка в посока да си вярват, че те могат да станат богове. За „посветените“ Сатанаил става Луцифер — носител на светлината на познанието. Всички научни и технически хитrostи, които са улеснявали материалния живот на човек през вековете, са затвърждавали у все повече хора чувството, че се приближават до Бога, че могат да го конкурират. „Да се пробие небето

като хартиен свод, да се постигне тържество на човека над Бога!“ — този призив на комуниста-масон Лафарг важи за всички видове тайни общества и учения, които се борят с Христовата църква, откакто тя съществува. „Без цар, без Бог, без господар! Долу Бог!“, зове пък в поемата „Септември“, писана през 1923 г., българският поет, изучаван като класик в учебниците по литература през периода от 1944 г. до днес Гео Милев.

Технологичният прогрес все повече затъмнява съзнанието на хората, дава им чувството, че могат всичко, без да им решава моралните проблеми. А достатъчно е човек да остави морала настрана и пред него се открива безкраен хоризонт. Как един финансист от Уолстрийт да не повярва, че е Бог? Той управлява стотици милиони долари и с едно мръзване на пръста може да ги насочи в една или друга посока. Съдбите на милиони хора по света са в неговите ръце. Или поне така изглежда.

Как да ходи човек в някаква си църква и да пали свещи, когато има невероятните възможности „за просветление“ на мрежата — Интернет. (Впрочем в САЩ истински църкви няма, така че това тайнство и благодат май вече е загубено за американците.) Но пък има психоаналитици, които се опитват да заменят тайнството на изповедта и оправдането на греховете.

Как да не повярваш, че медицината, която вече може да ти смени сърцето, бъбрека, черния дроб (през ноември 2001 г. в българската преса бе публикувано известието, че за първи път ще бъде присаден главен мозък!), няма да стигне след няколко години до тайната на безсмъртието и да ни прави вечно млади?

Добре, да приемем, че „има нещо“, което е над нас, отвъд нас, да приемем, че имаме душа, или аура, или каквото и да е там, мисли днешният високотехнологичен човек. Не може ли тази душа да си остане вечно в мен, да не се отделя? Да се „ъпдейтва“ някак си? Няма ли софтуерна програма за нея? След като разцепихме атома и изследвахме черните дупки на Вселената, нима някаква си душа ще ни се опре? Някакъв си Бог?

Все повече хора днес си задават такива въпроси и винаги се намира някой, който да им каже: „Да, има такъв начин! Стани посветен, ела при нас и ще получиш първо истината, после това, което те интересува — безсмъртието!“ Това са го назвали гностиците,

манихейците, окултните общества от античността и Средновековието до новите времена — като теософите, „Ню Ейдж“ или мормоните. В политически план това е философията на „избраните“, на елита, за който е предначертано да управлява „масите“ и да притежава основната част от материалните богатства на света, за да ги държи под контрол.

Да си избран е примамката, която вкарва днес и повечето изявени в политиката, изкуствата или науката хора в масонските ложи. Подчертаването на факта, че през вековете масони са били много известни и изявени хора на творчеството като Гьоте, Моцарт и други, не се пропуска в масонската пропаганда. Това засилва увереността на всеки амбициозен и суетен човек да търси „елитното“ общество на ложите. „Щом такива гении са били там, значи има нещо“, казва си той. Голяма част от бизнесмените и политиците в днешно време влизат в ложите по чисто комерсиални причини. Те гледат на тях като на клубове, където можеш да направиш полезни за кариерата или бизнеса връзки. И ги получават, което ги прави зависими за цял живот. Има и такива, които наистина вярват, че влизат в едно общество, което се стреми към човешка хармония и усъвършенстване. Докато не се сблъскат с реалните цели на масонската върхушка. По-горе ги описахме — да се подчини света на един скрит елит, който ще отвори път на Този, който кара хората да се мислят за богове, защото той самият се бори с Бога — Луцифер.

Битката срещу Христовата църква се води от нейното създаване и продължава до днес с усиливащ се ефект. Битката е за човешки души и е проста като схема. Усложняват я обаче хиляди битови, икономически, политически, социални и емоционални детайли, които най-често замърсяват картината и не ти дават да видиш най-важното. А най-важното за всеки е неговата собствена душа и спасението и. Няма нормален човек, който да не си е задавал въпроса: „Какво става с мен след смъртта? Наистина ли всичко приключва в тази изкопана яма в пръстта? Нима всичко, което върших през живота си, всички усилия и таланти, които проявих, всички хубави и мили неща, които правих, са били напразно? Къде е смисълът тук?“ И наистина изглежда абсурдно цялото чудо, което представлява един човешки живот с развитието си, с лъкатушенията си, с познанието за света, което натрупва, да се стопи все едно никога не го е имало. Ами материалните богатства? Ти си се

старал, напредвал си в кариерата, заботял си с труда и уменията си и накрая всичко това остава някъде и не се знае кой какво прави с него. Убийствена мисъл. А какво да кажат големите босове на престъпния свят. Да си извоюваш име и авторитет, да прецакаш толкова хора, да им вземеш парите, да станеш № 1, да въртиш на пръста си политици и медии, да няма невъзможно желание за теб и накрая да оставиш цялото това богатство в ръцете на някакви леваци да го разпилеят! Като се замисли за такива неща, на човек просто му идва да плати на някой учен един-два милиона долара, ако трябва, но да го направи безсмъртен и да се реши въпросът.

Колкото и сложни да са нещата, човек трябва да ги схематизира и опости, за да ги опише и анализира. Така е и с пътищата на човешката душа. Пред нея има три пътя.

Първият вид са високоинтелигентните души, които търсят изход от ситуацията с неизбежната смърт, но не искат да приемат Бога. При древните юдеи например това е партията на фарисеите. Днес действат техните приемници. Тестават жертва на „посветените“, на жреците на окултното и луциферианското познание. Тези хора са доста по-малко от останалите и стават част от световния финансово-политически елит. Именно този елит стои в дъното на повечето световни глобални събития и размества geopolитическите карти по своя схема. В посока подчиняване на света на едно единно управление и цялостен тоталитаризъм, пред който комунизмът ще ни се струва царство на свободата. Хората, които се присъединяват към този елит, са готови на всичко и за тях няма морални скрупули, каквито препъват всеки среден гражданин. Те могат да свалят правителства, да променят закони, както им е угодно, да купуват политици, да преначертават картата на държавните граници. Каква е личната мотивация на такива хора? Те са приели, че истинският Бог е Луцифер — този, който им е показал как да станат мощни и богати тук, на земята. Появрвали ли са, че сюжетът за изхвърлянето на Сатанаил от лоното Божие и за човешкото грехопадение е обърнат обратно от „редакторите на Библията“? Те вярват, че всъщност има два Бога — на доброто и на злото. И че техният — Луцифер, е богът на доброто, на светлината, а този, на когото се кланят християните, е лошият. Защо не, въпрос на гледна точка, би казал всеки второкурсник по философия днес. Вярвайки в Луцифер, хората от този елит смятат, че са решили въпроса

с безсмъртието си, защото битката между Луцифер и Христос ще завърши в полза на техния бог, който ще се погрижи за вечността на душите им.

Това е мотивираната част от антихристияните, но повтарям, тя е много ограничен кръг, тъй като става въпрос за вяра и убеденост, макар и обрънати обратно. А вярата се поддържа трудно.

Вторият вид хора са най-много. Материалистите. При юдеите това е била партията на садукеите. Днес техните последователи се грижат за попълването на редиците и нямат голям проблем с това. Те просто смятат, че всичко приключва тук, на земята. Че каквото изядеш, изпиеш и добиеш, това е всичко. Дори някои от тези хора да са склонни да се замислят по-дълбоко, им пречат стотици грижи от бита и масовото медийно обработване на съзнанието, че всичко е икономика и ако решиш икономическите проблеми, постигаш щастието. Тези хора са тълпата, стадото, което трябва да бъде стригано, доено и накрая заклано. Те са идеалната почва за социални експерименти от рода на всички видове „-изми“. Те могат лесно да бъдат излъгани, че за няколко години тук, на земята, може да бъде построено царството небесно във вид на „народна република“ или „пазарна икономика“. Достатъчно е само да дадат доверието си на група знаещи политици, които ще им построят рая на земята. Този рай, разбира се, е чисто икономическо понятие. Няма морални измерения. Няма и как да има, защото няма душа, всичко е груба материя, няма покаяние и Божи съд. Значи всичко ти е позволено в земния ти живот. Можеш да правиш каквото поискаш, без да се съобразяваш с другите. Напротив, ти си похитър, ако ги ограбиш, измамиш, подчиниш или дори убиеш. Щом няма задгробен живот, значи няма наказание за убийство и други грехове. Толкова е просто и примамливо. От този вид хора излизат най-добрите престъпници, политици и финансови спекуланти.

Третият вид предполага нещо много просто, но то винаги се оказва най-трудното. Да приемеш, че имаш безсмъртна душа. Че тя подлежи на Божи съд за това, което си вършил в земния си живот. Да приемеш Христос в сърцето си и да следваши Неговия завет. Което значи да живееш в земния си живот така, че да си достоен да застанеш до Бога, когато настъпи този час. Да живееш винаги с мисълта, че си смъртен, но това да не те превръща в депресиран тип, а в уверен в духовната си сила християнин, който осъществява великата, дадена му

от Бог чрез идването на Христос възможност да се спаси завинаги, а не за краткия миг от вечността, какъвто е неговият земен живот.

За един христианин икономическите показатели и индексът Дау Джонс не са най-важните неща на света. Нито пък умопомрачителният факт, че поредната американска фирма е пуснala в употреба автоматична четка за зъби, която е с вграден микрочип, контролиращ правилното миене. И най-изумителните новини от научните лаборатории не могат да предизвикат патос у христианина, преди да се отговори на въпроса: „Кому служи това?“ Кому послужиха откритията на Айнщайн, провъзгласен за гения на XX век? На същия този, описан по-горе елит, който чрез Айнщайн и такива като него произведе ядрено оръжие и със сатанинско удоволствие го изprobва върху два японски града.

За тези, които биха казали тук, че християните са като талибаните и отричат науката и техническия прогрес, има един прост отговор. Проблемът не е в научното откритие или в отделния продукт за масова употреба. Проблемът е в хората, които си служат с него. Ако те се съобразяват стопроцентово с Божия закон и следват Христовия завет, никога няма да произведат и приложат нещо, което убива или причинява страдание на хората. Не технологичният прогрес е проблемът, а това, че той най-често е инструмент в ръцете на антихристиански и богоборци. Не стремежът към развитие е проблемът, а това, че развитието първо трябва да се търси в човешката душа, а после в джунджуриите, с които днешният „гражданин на света“ е заобиколен и без които вече му се струва, че не може да живее. А милиарди хора наистина не могат да живеят без техническите си играчки и това е страшното. Америка отново е пътеводител на изповядващите този материализъм.

САЩ Е РОДИНАТА НА „ЦЪРКВАТА НА САТАНАТА“

Богоборческата идеология на елита, който управлява Америка, е процес. Той активно генерира идеи и общества през двете столетия на съществуване на САЩ. Това е родината на модерните ереси, които са обхванали милиони хора в капаните си. Основно и най-разпространено е мормонството — основано от Джоузеф Смит през 1827 г. и базирано на легендата, че евреи са първите заселници на Америка много преди Колумб. Мормонството днес е цяла империя с център Солт Лейк Сити

— щата Юта. Огромни корпорации вливат парите си в тази секта, която има годишен оборот от около 10 милиарда долара. В Юта, САЩ, непрекъснато се подготвят „мисионери“, които преминават през скъпоплатено обучение на различни езици и биват изпращани в десетки държави по света да вербуват нови жертви. В България през последните десетина години мормоните навлязоха със съдействието на подкупени висши чиновници, които ги регистрираха като „вероизповедание“ и построиха централа в София за \$ 1,5 miliona. Мормонството допуска многоженството, многобожието и на практика е някаква еклектична форма между юдаистични навеи и по-новите протестантски течения.

Сциентологията е секта, основана през 50-те години от Лафайет Рон Хабърд, автор на фантастични романи, в които обикновено се описва как извънземни завладяват Земята и унищожават човечеството. В момента, в който Хабърд основава „Църквата на сциентологията“, той споделя с цинична откровеност в интервю: „Разбрах, че с писане на книги не може да се забогате истински, това в днешно време може да стане с успех само ако основаш нова религия.“ Сциентологията е смес от юдейския кабализъм и шаманизъм, която също днес е мощна корпорация с огромни капитали и световноизвестни личности от шоубизнеса като свои лица. Сциентолози са актьорите Джон Траволта и Том Круз например. Това привличане на популярни лица е много важно за модерните секти. За милионите почитатели веднага се ражда въпросът: „Щом любимият ми актьор е сциентолог, защо аз да не стана.“ В много европейски държави днес сциентологията е обявена за обществено опасна секта. През 1982 г. лично премиерът на Франция Пиер Мороа поръчва специално изследване на сциентоложката „църква“. Депутатът Вивиан се заема с проучването. Ето какво гласи експертизата, поръчана от премиера на Франция за сциентологията: „Това е секта, която си служи с параметрически и медицински методи за манипулиране. Религиозният елемент е само фасада, която прикрива икономически интереси.“

Други секти, възникнали в САЩ и действащи днес в Европа, са „Свидетели на Йехова“, „Ню Ейдж“, „Трансцендентална медитация“, „Кришна съзнание“, „Деца на бога“, „Обединителната църква“ на Мун, както и чисто сатанински култове, които открито заявяват себе си като поклонници на Сатаната.

Политици и мощни фондации подкрепят всякакви извращения на религията, стига да не са християнство. Всички секти са добре дошли в САЩ. Там е раят за сектантите. „Деноминациите“ обикновено са поредното хрумване на някой психопат или обикновен мошеник, който прави огромни пари от „църковната си дейност“.

Такъв е кореецът Сан Мен Мун. Той основава през 1954 г. Църквата на Мун в Корея, но намира идеалната почва за новия култ в Америка. През 70-те години заема позиции в САЩ. Как действа Мун? Ползва се „группово събиране на средства“ — fundraising. Т.нар. „подвижни групи за събиране на средства“ работят по 15–20 часа дневно. Всеки събирач трябва да донесе от 150 до 500 долара. Църквата на обединението — тонг ил кьо, е вътрешната част — ядрото. Тези, които са в него, приемат Мун за месия и наричат църквата му — Unification Church — „Обединителна църква“. Ето какво е определението на Конгреса на САЩ за движението на Мун: „Многочислени църкви, делови предприятия, комитети, фондове и други, свързани със Сан Мен Мун групи, проявяващи са като части от една световна организация под ръководството на Мун и неговия център. Тази структура е сходна с международен концерн, въвлечен в производство, международна търговия, доставка на оръжия, финансови операции и друг род делови дейности. Но тя излиза от тези рамки и обхваща религиозна и образователна сфера, идеологическа и политическа дейност. В подготовката и привличане на членове тя прилича на полувоенна организация, като в същото време в други отношения притежава признаци на международна политическа партия с желязна дисциплина.“

През 1948 г. самият Мун е съден в Пхенян за сексуални отклонения. Обвинен е в двуженство. През 1982 г. Мун е осъден в САЩ на 18 месеца затвор по редица обвинения — фалшификация на документи, данъци. По-късно той откупува своя комфорт, като плаща на влиятелни фигури и политици. Така, както прави „Коза ностра“, откакто съществува. През 1974 г. Мун-движението е забранено в Австрия. Това не пречи днес, в края на 2001 г., началникът на канцеларията на българския премиер да е кадър на Мун, работил в САЩ за неговото движение и дори издействвал като председателстващ Общото събрание на ООН реч на съпругата на Мун пред трибуната на ООН през 1993 г.

Няма значение какъв микс от идеи ще забъркаш, за да се обявиш за гуру. Основното трябва да е едно, за да получиш рамо от могъщите финансови и медийни магнати, които в САЩ са главно евреи. Да разработиш идеята за принизяването на Иисус Христос като Син Божи. Независимо дали съответното учение и доктрина казват, че той е само „пророк“, „учител“, „гуру“, „посветен“. Всичко друго, но не и Син Божи, изпратен като Спасител на човечеството и оставил Своя Завет към него, чрез който единствено може да се спаси всяка човешка душа. Звуци просто и човек изумява понякога колко словесни и интелектуални пириети са направени, за да се скрие точно тази богоchorческа идея под десетки и стотици опаковки през последните 2000 години.

Така САЩ са станали идеалната почва през XVIII век за: баптистите, квакерите, методистите, анабаптистите, адвентистите. Всички изброени дотук се числят все пак към класическото сектантство, което претендира да е християнство, но на практика и теория отхвърля тайнствата и каноните на Светата Христова църква, отрича самата божествена същност на Христос и прави опит да възроди най-съществените черти на юдаизма.

САЩ в по-ново време са родина и на по-перверзни секти и общества, които вече не само извращават идеята за вярата, но директно насочват своите последователи към сатанизма. Тези секти нерядко тласкат членовете си към самоубийство, което е огромен гръх според християнството. През 1978 г. например в лагера на т. нар. пастор Джоунс бяха намерени 900 души, самоубили се след психотропна и психологическа обработка. През 1993 г. в градчето Уейко, САЩ, „гуруто“ Дейвид Кореш, лидер на сектата „Давидова клонка“, запали себе си и още 80 свои последователи. В Шери, Швейцария, подобна секта с водач Люк Жоре по същия начин сложи край на живота си, но заедно с него загинаха още 53 човека. В Токио, Япония, на 20 март 1995 г. привърженици на сектата „Върховна истина“ хвърлят газ „зарин“ в метрото. Умират 12 души и над 5500 получават тежки увреждания. В България през последните десетина години също има десетки, ако не и стотици случаи на ритуални самоубийства на хора, които са имали контакт със секти като „Слово на живот“, „Свидетели на Йехова“, „Ню Ейдж“, „Кришна съзнание“ и други подобни. На служителите на МВР обаче след „демократичните промени“ през 1990

г. под натиска на финансиирани от САЩ неправителствени организации е забранено да посочват верската и етническа принадлежност на извършителите на криминални престъпления.

Десетките култове, създадени или избяли в САЩ, имат своя антихристиянски венец. Това е откровеният култ към Сатаната, създаден от унгарския евреин Антон Шандор Леви.

Антон Леви или Ла Вей е роден в Унгария през 1930 г. и носи в себе си смес от различни етноси, но както сам той твърди — основно цигански и еврейски. След като се запознава през младостта си с историята на всички антихристиянски средновековни тайни общества като розенкройцери и тамплиери, след като минава през изучаването и прилагането на различни видове магии, ясновидство, екстрасензорство, ритуали на Черната меса и обществото на Пъкления огън и Златната зора, Ла Вей решава да направи решителната стъпка. През 1966 г. той ритуално си обръска главата и основава „Църква на Сатаната“. В САЩ това е възможно и се толерира, тъй като още масоните-основатели на държавата, атеисти и деисти, се грижат за елиминирането на християнството и налагане на „веротърпимост“. Под тази фалшивата теза за човешки права се отваря път на общества, които биват създавани с една-единствена цел — да отклоняват хората от Христос и да ги превръщат в психоработи, способни да изпълнят всяка заповед на „гуруто“.

Сатанистът Ла Вей издава и „Сатанинска библия“, както му е редът. В нея има цяла глава, която е озаглавена „Върху избора на човешко жертвоприношение“. Текстът разглежда необходимостта да се принасят човешки жертви в култа към Сатаната. Ето само малък откъс от тази глава:

„Предполагаемата цел при извършване на ритуалното жертвоприношение е да внесе енергията, осигурена от прясната кръв на току-що убитата жертва, в атмосферата на магическата работа, чрез което засилва шансовете на магьосника.“ И още: „Един сатанист би извършил човешко жертвоприношение само тогава, когато това би послужило на целта с двойното предназначение да освободи гнева си чрез запращане на проклятие и което е по-важно — да ликвидира някой totally противен и заслужаващ индивид.“

„Църквата на Сатаната“ днес има доста последователи в САЩ и по времето на Рейгън е легитимирана като едно от многото

„вероизповедания“. Нейни последователи сатанисти дори са стимулирани от правителството на Роналд Рейгън да заемат възлови постове в армията и висшата администрация. По сведенията на изследвача на сатанизма и биограф на Ла Вей — Бъртън Улф, един от бащите на Америка — Бенджамин Франклин, е бил поклонник на същия култ, но в тогавашното тайно общество Hell Fire Club (Клуб на адския огън), и е разнасял успешно „светлината“ на този огън в САЩ. Впрочем днес част от ракетите, с които САЩ бомбардира Афганистан, се казват точно така — „Hellfire“ („адски огън“). Това са лазерно насочвани ракети, които бяха изprobвани във войната в Залива през 1990 г. и в агресията срещу Югославия през 1999 г.

В САЩ „Църквата на Сатаната“ освен че е официално регистрирана и е по-приета в Националния съвет на църквите на САЩ през март 1970 г. В Пентагона е бил представен заедно с другите конфесии и главният капелан на църквата, под чието ръководство служи рота сатанисти, част от въоръжените сили на САЩ. Изследователят на сатанизма — американският протестантски свещеник Джефри Стивън, пише, че твърдото ядро в сатанинската църква прави и човешки жертвоприношения.

Тази открита богоchorческа дейност се толерира на най-високо ниво в САЩ. Всяка година Държавният департамент публикува доклади, в които визира как в отделните държави по света се съблюдава „религиозната и етическа толерантност“. Държави, които не искат да допуснат обществено опасни секти като „Свидетели на Йехова“, сциентолозите, мормоните или откровените сатанисти, биват обвинявани от САЩ във верска нетърпимост. И принуждавани да ги приемат, иначе ги обвиняват в „недемократичност“ и „липса на готовност да бъдат приети в евроатлантическите структури“. А днес този прием е фиксирана на управляващите елити в бившите комунистически страни от Източна Европа. Защото те имат комплекс от „комунистическото си минало“, наложено впрочем на тези страни от същия световен елит, финансирал большевишката революция в Русия през 1917 г. и разпределил Източна Европа в комунистическия лагер след Втората световна война. И днес тези източноевропейски елити панически се страхуват да не би да изглеждат по-малко американци от американците, по-малко атлантици от щаба на НАТО.

С това понятие „верска търпимост“ може да се играе успешно в полза на антихристиянските общества. Така утре към България и всяка друга по-малка и гледаща с надежда към САЩ страна ще бъдат отправени обвинения, че проявява „нетърпимост“ към поредния култ, който иска да се настани в държавата. Това би могъл да е и „Църквата на Сатаната“ на Лавей. Нали е легитимно „вероизповедание“ в САЩ? И ако у поредната управляваща върхушка в София няма достатъчно съпротива, както обикновено, сектата на Лавей може да бъде регистрирана преди Българската православна църква.

Никой, разбира се, не е упълномощавал държавата САЩ да бъде арбитър на света по отношение на човешки права и религиозни свободи. Но със силата на парите и военната мощ Щатите налагат без пълномощия тази своя роля. И дори наказват с икономическо ембарго или направо с бомбардировки (Югославия например) тези страни, които не искат да пуснат богоchorчество под форма на политически и верски „плурализъм“, тоест не искат да отстъпят от своята традиционна и истинна религия в името на американското богоchorчество. Върхът на триумфа на антихристиянството в Новия свят е решението на Върховния съд на САЩ от 25 юни 1962 г., че в американските училища не може да се четат християнски молитви и Библията!

ГЛАВА II

БОГОБОРЧЕСТВОТО РАЖДА КОМУНИЗЪМ

Богоборчеството е старо колкото човека. Някога то е било локална идеология по земите на древните юдеи. „Израел“ значи „Който се бори с Бога“. Днес вече действа в световни мащаби. През вековете то е разждало комунизъм много преди Маркс. Поколения наивници са ставали жертва на идеята за справедливо общество на земята, за „царството небесно тук и сега“. Това е пак опит да излъжеш Божия закон.

Вече стана ясно кои са създателите на САЩ — масоните. Но масон е доста общо понятие. Масон може да бъде и един мюсюлманин, и един протестант, и един атеист, и един окултист. Ако пък се разгледа масонската символика, се вижда, че тя е предимно юдейска. Дори надписите в масонските гербове са на иврит. Не е ли тогава масонството (и неговата днешна база — САЩ) хамелеонското покритие на идеята за богоборчеството и юдейската идея за израност на едно малцинство, за предопределеността му да владее и подчинява целия свят? Доста факти потвърждават тази теза и по темата има достатъчно литература, затова тук няма да се спирате на юдейските корени на масонството. Те са очевидни в цялата графична символика на свободното зидарство.

„Избраните“, „посветените“ обаче винаги са имали нужда от човешка маса, която да произвежда материални блага за тях. При това — евтино или ако може — безплатно. Как да стане това? Свръхелитът логично е стигнал до извода, че за огромното мнозинство хора материалното богатство остава блян през целия им живот и че те

винаги мечтаят да няма масова бедност и малка богаташка върхушка. Има ли начин това да се постигне? Не, защото греховната природа е заложена у човека, както изяснихме, и всички проекти за идеално общество на земята са обречени. Освен, разбира се, ако не се спазват Божиите закони от всички. Но това би значело качествен скок на човешката природа. Тогава човек би се върнал към състоянието отпреди грехопадението. Това само по себе си би заличило нуждата от специална социална справедливост, защото ръководените изцяло от любов към ближния си хора априори не могат да съставят несправедливо общество.

Нека читателят сам съобрази доколко е възможно това. Колко дребно изглежда и колко трудно постижимо е. Колко невъзможно дори, погледнато от днешната гледна точка на състоянието на човечеството.

Но вместо Божи закон хората биха могли да бъдат излъгани, че с малко „реформи“ — икономически или общополитически, идеалното общество е постижимо. Това масонският елит е проумял и го опитва от векове. За експериментален материал на този елит служат милионите от плебса, които могат да повярват, че на земята може да се построи общество без бедни и нещастни хора. И това чудо може да стане без никакви Божи закони и вяра в Христос. Просто така — с революция. Която трябва да е оглавена, разбира се, от „посветени“. За да свикнат с идеята за безбожието, поколения западноевропейци и американци са били подготвяни чрез вековен процес на т.нар. Ренесанс, Просвещение, Реформация, Рационализъм, протестантство, пуританизъм, деизъм и накрая — в най-ново време — откровен материализъм и атеизъм. Това не означава, че всяко човешко откритие е богоchorчество. Тук визираме само съзнателното и последователно подчиняване на техническия и културния прогрес на идеята за битка с Бога, което започва да става трайна тенденция в епохата на рационализма. Борбата с Христовата църква е била трудна и неравна като процес.

САЩ например са създадени във времена, когато религията е още силна и има място в живота на човека, не е възможно да се започне направо с директна антихристиянска пропаганда. Затова богоchorците избират мимикрията. Още през т.нар. Реформация биват създадени десетки протестантски течения, които отдалечават търсещите истината от нея. Номинално всички протестанти се водят

„християни“. Но деформацията в ученията им е толкова голяма, че те отдавна са отрязали клона на християнството. А Америка я заселват главно такива хора.

Реформацията в Западна Европа е кулминация на богоборчеството, приемайки маскировъчната форма на „истинско, реформирано християнство“, изчистено от „църковната му натруфеност и средновековна схоластика“, както ни уучеха комунистическите учебници. Както учат впрочем и капиталистическите в т. нар. демокрации днес. Интересно е съвпадението в оценката на комунисти и антикомунисти по отношение на откровения нихилизъм и богоборчество, който се развиХря под форма на „Реформация“ през ХУ в. Основоположниците на съвременния комунизъм — Маркс и Енгелс, се прекланят пред Лутер, Цвингли, Калвин, Томас Мюнцер и останалите революционери, дали начало на днешните псевдохристияни, разклонени в десетки секти и населяващи САЩ. Деформацията на богословската мисъл в САЩ е толкова силна, че там за Православието не се знае и пише нищо. Дори това, което западноевропейските богослови дават като оценка за Източната църква, не стига в Новата Атлантида — Америка. Върхът на „християнското“ проявление на вярата в Щатите е баптистка църква, в която негри пеят „госпълс“ и „спиричуълс“ — протоджазови музикални форми, или мормонското многоженство и многобожие.

И едва ли има един на 10 000 човека в държавата-континент, който да знае, че десетките милиони баптисти в САЩ са клон на течението анабаптизъм, което през XVI век са клали християни в Европа като овце. Америка бива завзета точно от протестантите, които са разорили Стария континент и са оставили след себе си разрушени църкви, избити свещеници и ограбено имущество. Както и опити за комуни, в които има равни и по-равни. Интересно е това преплитане на богоборчеството със социалкомунизма в различните му исторически трансформации.

Но протестантизъмът е само част от голямата мрежа, в която е било оплитано човешкото развитие през последните 2000–3000 години. Гигантските социални експерименти, които са полагали милиони човешки жертви пред олтара на Луцифер, винаги са били първо социално-политически примамки. Те са правени в името на един

стар мит, наречен „идеално общество“. Този комунизъм не датира от времето на Маркс. Той е по-стар с десетки векове.

КЪДЕ ГРЕШАТ ТЕЗИ, КОИТО СРАВНЯВАТ КОМУНИЗМА С ХРИСТИЯНСТВОТО

Социалистическата идея е идеята за равенството. Откакто има цивилизация, има и мислители, които се занимават с въпроса как щастието да се раздава на равни порции между хората. Защо един има повече, а друг — по-малко, това е стартовата точка на тези теоретици. Прескачайки факта, че хората просто се раждат с различни умения и възможности, дадени им от Бога, инженерите на социума от древността до наши дни разглеждат направо темата за разпределение на благата без оглед на индивида. И обикновено не стигат по-далече от заключението, че собствеността трябва да е обща, включително и жените. Стремежите на всички идейни водачи на тези разрушителни движения са смайващо еднакви и схематични. И блестящият ум на Елада — Платон през IV в. пр.н.е., и водачът на манихейската секта Маздак през X в. от н.е., и лидерът на катарите Лутвар през X в., и водачът на таборитите Ян Жижка през XV в., и протестантът-социалист Томас Мюнцер през XVI в., и комунарят Гракх Бабъоф през XVIII в., и немският евреин-философ Карл Маркс през XIX в., и Ленин през XX в. искат едно и също.

Централизирана държава без частна собственост и семейство, без право на индивидуална изява, казармен ред и принудителен труд, цензура, диктатура и насилиственото налагане на всички тези принципи. Кой знае защо тези отклонения на социалкомунистите от нормалното, дадено от Бога, човешко общежитие, влизат постепенно в теоретичната литература като „идеал“. А за създател на „идеала“ се приема Платон.

Атинският философ Сократ имал един любим ученик — Аристокъл (427–347 г.). По-късно Аристокъл приел името Платон, с което и останал в енциклопедиите.

Той започва да преподава през 357 г. пр. н.е. в гимназиона, посветен на Академос. Това училище слага основите на прочутата Платонова академия, която съществува неколкостотин години — до 532 г. от н.е.

Смъртта на Сократ, осъден главно за „развращаване на младежта“ на смърт (според някои автори под това се разбирало

агресивен хомосексуализъм), потресла Платон. Той потърсил начин да избяга от отвратителния земен свят в света на идеите. Този свят Платон нарича „меон“ — нещо, което не съществува, но което ние страстно желаем. Меонизмът става същност на Платоновите трудове. Те са във форма на диалози и един от най-известните е „Държавата“.

В „Държавата“ Платон развива идеята за идеалното общество — идея, базова за всички по-нататъшни социалистически опити. „Държавата“ на Платон оказва влияние две хиляди години след създаването си на поколения мислители и „социални инженери“. В прочутия си диалог Платон излага виждането си за съществуващите по това време четири вида държави и визирайки недостатъците им, очертава петия вид — идеалната държава, която трябва да копира божествената форма за устройство на обществото или царството божие на земята. В религиозната литература от по-късно време такива възгледи се наричат вяра в хилядолетното царство Божие на земята или „хилиазъм“. Античният социализъм е до голяма степен точно такъв хилиазъм.

На практика, с желанието си да устрои на земята съвършено общество, човешката мисъл, независимо дали тя е на Платон или на Маркузе, застава априори на една антибожествена, антихристова позиция. Съществуването на материалния свят според християнството само по себе си изключва съвършенството тук на земята, защото материалната обвивка на човешката душа — тялото, е дадено като част от наказанието Божие заради първородния грех. Никакви човешки опити не могат да компенсират тази даденост и да превърнат човешкия живот на земята в идеално богоподобно съществуване. Няма значение дали това се прави чрез структуриране на някакъв измислен град-държава, както е при Платон и Томас Мор, или чрез генетична намеса в ДНК, обещаваща безсмъртие, както е днес в глобалното, технократично общество. И в двета случая имаме опит за надлъгване с Бога, чийто завършек е обречен на крах.

Съвременният философ Карл Попър определя виждането на Платон за държавата като „ тоталитарно“. Прав ли е Попър? Ако разгледаме Платоновия модел, ще кажем „да“.

Държавата на Платон е разделена на три основни части — философи, които управяват, воини — които пазят, и работници — занятчии и земеделци. Платон не се задълбочава много в начина на

производство и разпределение. Текстът му е посветен главно на тези, които управляват и пазят. Преминаването от една каста в друга е почти изключено. Неограничената власт е в ръцете на философите. Това са хора, „които винаги ще обичат науката, които имат в ума си високи помисли“. Защо ще е така, Платон не казва. Управлението на държавата за тях е необходимост.

Стражите или воините са подчинени на философите. Платон ги сравнява с кучета. Те „с домашните са съвсем кротки, а с непознатите проявяват напълно противоположни качества“. Децата им трябва да опитат кръв като ловджийските кучета и да се възпитават като тях. Жените им носят почти същите задължения, но все пак съобразени с физическите им качества.

Според създателя на „Държавата“ трябва да се забранят всички митове, които представлят боговете като променливи създания, които разказват за ужасите на подземното царство и смъртта, защото това пречи на възпитаването на мъжество у стражите. Платон иска вето и върху Омир: „Нека Омир и другите поети не ни се сърдят, но ние такива стихове и подобни на тях ще зачеркнем и не че не са поетически и приятни за слуха на мнозинството, а поради това, че колкото са по-поетически, толкова по-малко трябва да ги слушат младежите и мъжете.“ Забранява се и хоровото пееене, в града идеал няма да има флейтисти, от музикалните инструменти се разрешават само лирата и китарата.

Приказките или митовете трябва да се подбират и да се съчиняват така, че да възпитават правилно стражите. Така например, за да се утвърждава кастовото разделение, на стражите от малки ще им се обяснява, че у философите, когато са правени, е добавено злато, у стражите — сребро, а у земеделците — мед.

Собствеността в държавата на Платон е обща за стражите. Те не притежават нищо, освен тялото си. Но могат да влизат и да ползват всеки дом. До злато и сребро не трябва да се докосват, а жените са общи. Съешаването между половете се контролира от философите, които бдят за кастовата чистота. Възпитанието на децата е грижа на държавата. Стражите разполагат на такова място лагера си в по-лиса, „откъдето биха могли да обуздават най-лесно вътрешните, ако някой от тях би поискал да не се подчинява на законите“.

Цялата постройка на Платон се гради върху пълното отрицание на личността в името на цялото общество и по това утопията му прилича изцяло на съвременните тоталитарни доктрини — комунизма и фашизма. Идеите на Платон веднага биват осмени от сатирика Аристофан, който им посвещава две пиеци. Най-голямата ирония при Плато-новия идеал е, че в държавата-мечта има роби.

За да бъде привлекателен социалкомунизмът, неговите адепти създават манипулативната теория, че той е сроден с християнството. Основателят на социализма у нас Димитър Благоев например оформя тезата, че богомилите искали възстановяване на ранното християнство. Което пък, според Дядото, било някакъв първичен комунизъм. Тази теория беше преподавана на поколения българи след 1944 г. Но вярна ли е тя?

Още след създаването на Христовата църква започват отклоненията от вярата — ересите, които дават илюзията, че християните били социалисти. Въщност социалнихилисти са точно отъчилите се от църквата секти като николаитите през I в., проповядващи обща собственост. Манихеите в Персия и роденото от тях движение на Маздак също е протокомунистическо и богоборческо в същността. То се разпространява през V-VI в., отречено е от християнската църква и проповядва общи жени и собственост. И в същото време — строга военна йерархия и двоен стандарт за върхушката.

Тези течения преливат в Средновековието и Реформацията в нови ереси и протестантски деноминации. През X и XI в. цяла Европа е превзета от учението на катарите, албигойците и всички производни на богомилите. В социалистическите учебници учехме с гордост как българското богомилство е първият социален протест срещу феодализма. Въщност богомилството и разклоненията му не са нищо друго, освен битка срещу християнството и стремеж за унищожаване на църквата и държавата.

Катарите и богомилите изграждат теорията си върху дуализма. За тях има два бога — добър и зъл. Добрият бог е създател на духовния свят, а злият — на материалния, на земния свят. Тази теза е грубо погазване на Светото писание, което казва, че Бог е създател на всичко земно и неземно.

Изкривяването на вярата у катарите стига до абсурда да обяви целия земен живот за дело на Сатаната и затова за ненужен. Всъщност като крайна цел на живота на човека и човечеството катарите поставляли самоунищожението. То трябвало да се постигне чрез прекратяване на ражданията и отказ от нормалния човешки семеен живот. Болните, но и някои здрави последователи те съветвали да се самоубиват, което се наричало „ендура“. Ендурана имала разнообразни форми, най-често гладна смърт. Според изследвача на Инквизицията Долингер „От ендура са загинали много повече хора доброволно и насилствено, отколкото от Инквизицията.“ Този самоубийствен нагон разкрива за първи път така явно нихилистичния, разрушителния характер на социалкомунистическата идея.

Катарите изповядвали социализъм, според който собствеността се отричала, тъй като е елемент на материалния свят. Интересното е, че и тук имаме кастово разделение. Катарите се делели на „съвършени“ — елит, в който влизали само посветени, и „вярващи“. Това разделение на „посветени“ и „профани“ се пренася по-късно при масоните и важи за тях и до днес. Виждаме го всъщност при всички видове тайни общества и политически конспиративни организации. Съвършените имали право да се разпореждат общо с имуществото на сектата, без да имат своя собственост. Нещо като комунистическата номенклатура. Помним как Политбюро на практика имаше на разположение всяка резиденция и сграда в държавата, без да е нотариална собственост на членовете на върховния „орден“ на компартията. Бракът се смята за грех при катарите, но не и прелюбодействието без брак. Точно обратно на Божия закон, който учи да имаш семейство и да не пожелаваш жената на ближния.

РЕФОРМАЦИЯТА Е ПРИЧИНА ЗА КРЪВОПРОЛИТИЯ И ВОЙНИ

В началото на ХУ в., след изгарянето на Ян Хус, неговите последователи в Бохемия — таборитите (по името на град Табор) искали унищожение на властниците, на църквата и на „стария свят“.

Таборитите унищожавали планомерно църкви и манастири, грабели имуществото им и избивали монасите-християни.

Всъщност протестантската Реформация ражда псевдохристиянски, социалистически в същността си учения като баптизма и анабаптизма, днес владеещи милиони хора в САЩ.

Анабаптистите не признавали Библията като цяло, а само избрани части от нея. Те отричали църквата като институция, вярвали, че всеки може да е свещеник, и живеели на принципа на комуната с обща собственост. В „Хрониката“ си от XVI в. Себастиан Франк ги определя като „секта, която искала и жените, и цялото имущество да бъдат общи“. Анабаптистите създали и правила как да се облича всеки и от какво да е материята на дрехите му. Нещо като униформи. Германският „апостол“ на анабаптистите Щорх учи своите последователи да не спазват брачния съюз, да избият поповете и „изедниците“, да разграбят имуществото и да разрушат жилищата им. Една перфектна програма, която ще бъде приложена едно към едно от болневиките в Русия през 1917 г.

Въстания на анабаптистите избухват в Мюнстер, цяла Германия и Холандия. Резултатите са като след ураган — опустошения, грабежи и убийства. В някаква разновидност, наречена „рентери“, те минават и в Англия и участват в революцията от 1643 г. Тяхното верую било: „Дяволът е бог, адът е небе, грехът — святост, проклятието — спасение.“ В социално отношение рентерите отричали собствеността и брака. През 1650 г. много рентери се присъединили към квакерите и границата между тях се размила. По-късно, чак в началото на XIX в. последователи на рентерите ще съставят ядрото на английските трейдюниони, на първите борци срещу капиталистическия ред.

Томас Мюнцер е типична рожба на Реформацията — първо богослов, след това бунтар-нихилист. Във възгледите си бил толкова краен, че дори самият Лутер го нападал. Той го обвинил, че иска да завземе властта. Наистина Мюнцер пише: „Властта на князете има край, тя съвсем скоро ще бъде предадена на простия народ.“ Както виждаме, отново уж религиозно течение се изражда в чисто комунистически порив за избиване и ограбване на имашия уж в полза на народа. Мюнцер взема участие в т. нар. селска война през XVI в., в която бил победен и екзекутиран. „Който е видял Мюнцер, може да каже, че е видял дявола в цялата му свирепост“ казал вместо епитафия Лутер, който минавал за върл бунтар срещу църквата.

Всъщност XVI век е за Европа поредица от кланета, в които фанатизирани протестанти-анабаптисти избивали наред и въвеждали своя „нов ред“, както го разбирали — по комунистически. С обща собственост и жени, с разрушаване на църквите и съсиране на

художествени и религиозни ценности, със събаряне на камбанарии и кули. В Мюнстер анабаптистите царували половин година и опустошили всичко. В Холандия те превзели Амстердам за кратко през 1535 г., унищожавайки всичко църковно и „буржоазно“. След тази буря Амстердам станал център на еврейството, изгонено преди това от Испания.

В Англия по това време действа и групата на „левелери“-те — уравнители. Те стигали в егалитаризма си дотам, че призовавали да няма огради и стени. От този период са социалистическите произведения на Уинстенли „Законът на свободата“ и „Кралство Макария“ на Самуел Хартлиб, описващи общество, в което всичко е подчинено на държавата. Тези автори са част от вълната утопични социалистически произведения, заляла Европа през XVII и XVIII в., подготвили почвата за така наречения „научен комунизъм“. Америка е превзета и от сектанти, които основават там комуни. Социализмът придобива все по-радикален характер. Т. нар. Просвещение е едно истинско възраждане на античното езичество и теоретична подготовка за последвалите революции. Платон е най-издаваният автор във Франция през XVII век. На мода идва „хуманизъм“, който поставя човека над Бога. Монтен — основна фигура на Просвещението, въздига в своите „Опити“ човешкия разум като най-висш критерий.

Но крайъгълен камък в предмарксовия социалкомунизъм е утопичният социализъм на Томас Мор и Томазо Кампанела. През 1516 г. е публикувана книгата на Мор „Утопия“. Пълното и заглавие е: „Златна книга, не по-малко полезна, отколкото забавна, за най-добрата уредба на държавата и за новия остров Утопия.“ Томас Мор тогава е влиятелен държавник с кариера. През 1529 г. дори е лорд-канцлер на Англия — вторият човек след краля. След 1535 г. обаче става противник на Хенри VIII. „Утопия“ е както при Платон, написана във форма на диалог между Мор, приятеля му Егидий и пътешественика Хитлодей. Утопия е република, управлявана от изборни длъжностни лица, наричани „бащите“. (След 250–300 години ще нарекат масоните, основали САЩ, точно така — „Бащите-основатели“.) Няма частна собственост и пари. Има всеобща трудова повинност. Достигналите определена възраст граждани отиват на работа в селата (Мао приложи това 4 века по-късно). Чрез масови преселения държавата регулира разпределението на населението (Това пък го реализира руският

еврейски болнешвизъм след 1917 г.). Всички са с еднакви дрехи. Тежката работа се върши от роби (в СССР — затворниците на ГУЛАГ), а храната се раздава от специални складове. В романа на Мор има неприкрита омраза към християнството — описано е как бива съден един проповедник-християнин заради проповедта си. Еврейската болнешвишка върхушка през 1917 г. също ще обяви за свой основен враг „попщината“, тоест православното духовенство, и ще го избие.

Сто години след Мор Томазо Кампанела — поет и мислител, материалист, пише „Градът на слънцето“ — отново роман за идеалния строй.

Отново всички са униформи, всичко е общо, а властта е силно централизирана. Има „главен началник по раждането на деца“, няма семейство, а наказанията се изпълняват не от палач, а като в древна Юдея — народът убива осъдения с камъни. На върха на централния храм стои не кръст, а нещо като подвижно знаме — ветропоказател.

Томас Мор пише на Еразъм, който наглеждал как върви отпечатването на „Утопия“: „Ти не можеш да си представиш как ликувам, как съм горд, как съм възвисен, когато си представям как моите утопийци са ме назначили за безсменен управител, че се виждам как шествам с почетна диадема от пшеница, държащ в ръка скиптър от житни класове.“

Друг интересен автор социалкомунист от XVIII в. е Жан Мелие, написал яростното антихристианско съчинение „Завещанието“, в което ругае Христос и насяска богатите срещу бедните. Мелие е предвестник на екзистенциализма, на апологията на нищото. Завършва със самоубийство. Волтер нарича книгата му „съвършена“ и я препоръчва на свои колеги-масони.

По това време пише и друг автор-комунист: Дешан. Той се смята за предвестник на Хегел и Фойербах и говори за предстояща революция, „която ще предизвика повече разрушения от всяка досегашна ерес“.

Така самите социалкомунисти издават връзката между еретичните богооборчески учения и нихилистичния социализъм, мечтаещ за разруха и смърт. Само след стотина година ще се появи и теоретик №1 на разрушението — Карл Маркс — човекът, посвещавал стихове на Сатаната като студент.

ГЛАВА III

ФRENСКАТА БОГОБОРЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ

Марксисти и боловици стъпват на идейната основа на Просвещението. Как антихристиянският бяс на Волтер бе обявен за блясък на мисълта от „комунисти“ и „капиталисти“ в съмнителен синхрон. Всички модерни революции започват с богоборчество. Париж'1789 — голямата репетиция на боловиките. Подготвеното от масоните клане на 1 000 000 християни се представя в учебниците като светъл лъч в европейската история. Това е религиозна война и тя ще е безмилостна, прозира истината английският консерватор Едмънд Бърк.

Маркс, Енгелс и Ленин ценят особено високо произведенията на френските просветители. „Бойката, жива, талантлива остроумно нападаща попщината публицистика на старите атеисти от XVIII в. много често ще се окаже по-подходяща да събуди хората от религиозния сън, отколкото скучните, суhi преразказвания на марксизма, които преобладават в нашата литература. Няма никакво основание да се страхуваме, че старият атеизъм и старият материализъм ще останат у нас недопълнени с поправките, които са внесли Маркс и Енгелс“, пише Ленин.

„В критиката си срещу християнството френските просветители използваха насочените срещу християнството съчинения на английските философи Томас Хобс, Джон Лок, Джон Толанд, Хърбърт Чербери и др., които се опираха на философията на здравия разум.

Философията на здравия разум се оказа най-страшният противник на защитниците на религията и религиозния мироглед“ — пише съветският марксистки философ Казарин в сборника си „Французские просветители XVIII в. о религии“, Москва, 1960 г.

Съветските марксист-ленинци разглеждаха цялата редица от учени и писатели на Ренесанса и Просвещението като свои предшественици и издаваха в обемни поредици техните съчинения по време на комунизма. Трудовете на Рабле, Бонавантюор Деперие, Клеман Маро, Мишел Монтен, Етиен Доле, Франсоа Волтер, Дени Дидро, Пиер Бейл, Даламбер, Русо, Монтескьо, Холбах, Хелвеций, Кондорсе бяха издавани в многотомни поредици „философско наследство“ както в СССР, така и в България по време на най-пълното тържество на държавния комунизъм. Запитва ли се някой защо комунистическите власти толерираха четенето на тези все пак „буржоазни“ мислители? Отговорът е прост — защото всички тях ги свързва едно-единствено нещо — богочеството и богохулството. Под различни форми — материализъм, рационализъм, тържество на природата над Твореца и, триумф на разума над Бога, но поредицата от идейни предтечи на еврейско-болшевишкий пуч, наречен Велика октомврийска социалистическа революция, внушават едно: няма Бог, човекът е Бог, той, човекът, е по-високо от някаква си „религиозна емоция“, която само стеснява хоризонта на разума му. Човекът е по-високо от създателя си.

Френските материалисти започват своя поход на изток. Те се опитват да повлияят на мисленето на православна Русия, която по това време е единствената свободна страна — пазител на Христовата вяра в нейния първообраз. Дидро пише писма на руската императрица Екатерина II през 1773 г., с които я убеждава да допусне широка „веротърпимост“, защото това е пътят към прогреса. Днес чуваме същите приказки от евреизираната Америка, която всяка година изготвя доклад за човешките права и си позволява да съди суверенни държави за това, че не дават зелена улица на доказано обществено опасни секти като сциентологията, Свидетели на Йехова, Муун, мормоните и други. Ето го мостът, хвърлен през вековете, който свързва богочеството от късното Средновековие и Просвещението с XXI век. Френските просветители смятат, че трябва да се неглижира до минимум църквата в обществото и да се създаде „държавна

религия“. През втората половина на XVIII в. материализът и атеизът стават мироглед на цялата образована младеж във Франция. Това подготвя почвата за големия погром върху църквата, вярата и монархията, наречен Френска революция през 1789 г.

Тази „еволюция“ на образоването минава през деизма на философи като Томас Хобс, пръв критик на християнството (1588 — 1679 г.), Джон Лок, който е първоучител на материалистите-просветители и техните последователи — Антъни Колинс, ученик на Лок (1676—1729 г.), Джон Тоулънд, ученик на Лок — революционер-материалист, автор на „Християнство без тайни“. Тези богооборци подготвят т.нар Английска революция през 1648 г. и събитията след нея, които нанасят удар срещу църквата и монархическата институция в Англия така, че до днес те са само фасада, зад която действа една богооборческа върхушка. Във Франция учениците на атеизма и материализма се казват Хелвеций (1715—1771 г.), автор на „За универсалната религия“, Холбах (1723—1789 г.), автор на „Здравият разум или естествените идеи“, Морели, автор на „Кодекс на природата“, Ламетри (1709—1751 г.), автор на „Човекът-машина“ и „Системата на Епикур“, и Волтер (1694—1778 г.), автор на редица трактати против религията. Всички изброени са или атеисти, или деисти. Хелвеций е бил категоричен последовател на древногръцкия философ Епикур (342—271 г. пр. Хр.), според когото „освен движещи се частици“, които Демокрит нарича атоми, „в света няма друго“. Повече от 2000 години след Епикур Ленин ще каже същото: „В света няма друго, освен движеща се материя.“ Според Ламетри пък щом няма сетива, няма идеи. По тази логика трябва да отречем биополето на человека, което днес вече може да бъде заснето фотографски, тъй като за него човешките сетива са безсилни. Как материалистите да приемат, че има нещо такова като душа при такъв начин на разсъждение. Всичко, което не може да се пипне, не подлежи на анализиране, теглят чертата предшествениците на комунизма, който ще направи своя социален експеримент чак през XX век, но генералната му репетиция се провежда през 1789 г. във Франция.

Ако не са директни безбожници — атеисти, то „светлите умове“ на т.нар. Просвещение са деисти. Деизът е компромисна форма на безбожие. Той твърди, че „има нещо висше, но то няма отношение към человека и природата“. За ненапълно подгответните психически за

директен атеизъм хора от края на ХУН и началото на XVIII век било по-подходящо да се налага идеята за един безличен, деперсонализиран Бог, който е нещо като космически разум, но не може да се намесва в делата на хората, няма отношение към тяхната съдба и към природните закони. Това е една удобна форма за първоначално откъсване от пътя към Бога и тласкане към материалния, земен живот, в който не носиш отговорност пред Бог. Няма грех и покаяние, няма стремеж към спасение чрез оправдание и Божи съд. Ненапразно Маркс нарича Джон Лок „истински син на класовия компромис от 1688 г.“ Маркс и Енгелс смятат, че „деизмът е удобен начин за отърваване от религията“. Масонът Томас Джеферсън, създателят на „Декларацията на независимостта“, един от бащите-основатели на САЩ, е бил завършен дейст. Лари Сполдинг от Съюза за гражданска свобода в САЩ пише в статия през 1996 г., че Джеферсън бил дотолкова антихристиянин, че бил бойкотиран на изборите през 1800 г. от християните, които го смятали за „атеист и аморален“.

Няма как поклонникът на Луцифер Кашел Мордохай Леви — Карл Маркс, да не харесва яростното антихристиянство на френските дейци на Просвещението. Как да не одобри Маркс например тази оценка на Волтер за историята на християнството: „Вие тук не виждате друго, освен преплитане на най-пошли измами, съчинени от най-мръсната сган, която всъщност единствена е изповядвала християнството през първите сто години.“ За такава злобна атака срещу мъчениците на вярата (защото през първи век християните са били гонени като животни) могат да мечтаят само най-обладаните от бяс мозъци. Но ето че това са думи на Волтер — обявен за велик и светъл ум, еманация на човешкия интелект. Име, което се изучаваше задължително в комунистическите учебници по история като прогресивен титан на мисълта. Интересното е, че в капиталистическите учебници Волтер има същото място на Запад след Френската революция и това говори каква е била една от целите на тази „революция“ — пренаписване на стойностите в историята на човечеството. И влагането на едни и същи фалшиви ценности и в двете социално-политически системи, на които ще се раздели човечеството — „комунизъм“ и „капитализъм“.

В издигането на пиедестал на яростни до бяс антихристиянски автори капиталистическите западни демокрации и комунистическите

тоталитарни режими са единодушни като близнаци. Да не би да са роднини дълбоко в себе си?

Ето и едно към едно части от програмите на социалкомунистите и антихристиянските революционери от Платон до Кампанела:

„Всички тия жени са общи за всички мъже и нито една жена не бива да живее отделно само с един мъж. Също и децата са общи, та нито родителят да познава своя потомък, нито потомъкът — своя родител.“

„Но само поетите ли трябва да нареждаме и да ги принуждаваме да представят в своите стихотворения образа на добронравие или изобщо да не пишат стихотворения, или трябва да се заповядда и пречи и на другите майстори да не изобразяват нито в своите живописни картини, нито в постройките, нито в каквато и да е било друга художествена работа нещо безнравствено, разпуснато, низко и непристойно. Ако пък някой не е в състояние да не прави това, нали не трябва да му се позволява да твори в нашата държава, за да не би нашите стражи, възпитани с примера за лошо и пороци, като че хранени с отровни билки, събирайки всеки малко по малко от многото и пасейки само едно и също, незабелязано да натрупат голямо зло в душата си?“ „Никой не трябва да има такова жилище и склад, в който да не може да влезе всеки, който поиска.“

Из „Държавата“ от Платон

„В Тabor няма нищо мое или твое, всички са равни — всичко на всички трябва да бъде общо и никой не трябва да притежава нещо свое...“, „Домовете на свещениците и цялото църковно имущество трябва да бъде унищожено, църквите, олтарите и манастирите — разрушени.“

Из програмата на таборитите, XV в.

1. Че никакъв брачен съюз, бил той таен или явен, не трябва да се спазва... 2. Но обратно, всеки може да си вземе жена, ако плътта му го иска бързо и страстта му се надига. 3. Че всичко трябва да е общо. 4. Затова трябва веднъж завинаги всички власти — и светски, и духовни, да се лишат от силата им или да се убият с меч, защото само те живеят охолно, пият кръвта и потта на бедните поданици, дебелеят и пият ден и нощ. Затова всички трябва да се вдигнат — и колкото по-рано, толкова по-добре, да се въоръжат и да нападнат поповете в уютните им местенца, да ги пребият и избият. Защото като се лиши от водач стадото, овцете ще се подкарат лесно. После трябва да бъдат нападнати изедниците, да се завземат домовете им, да се разграби имуществото им, а замъците им да се съборят до основи.

Из програмата на ана뱁тистите от Мюнстерската комуна

„Ако пък някой по своя воля напусне местожителството си, щом бъде заловен, връщат го обратно като беглец и го наказват жестоко.“

„Робите от двата вида не само постоянно са заети с работа, но и са поставени в окови.“

„Що се отнася до дрехите им, като изключим това, че са различни за двата пола, те са съвсем еднакви по целия остров — едни и същи за цялата година.“

Из „Утопия“ на Томас Мор

„Жилищата им, спалните и леглата, както и всички необходими неща са общи. След всеки шест месеца длъжностните лица определят хората, които трябва да спят в един, друг или трети кръг, кой в първа, кой във втора, кой в трета спалня.“

Из „Градът на слънцето“ от Кампанела

„Настана време на гнева. Реформацията няма да преуспее в Империята, ако не се наложи със сила и страх от наказание.“

Из „Реформацията на император Сигизмунд“ — 1438

г.

ПРОСВЕЩЕНИЕТО ПРАВИ ОТ АТЕИЗМА НАУКА

До революцията Франция е най-богатата държава в Европа, а Луи XVI не допуска нито един изстрел срещу тълпата лумпени, която иска да го линчува. Болни мозъци и тайни общества организират първия комунистически преврат, представян все още от учебниците като тържество на прогреса. Поколения българи не само след 1944 г., но още след 1878 г. израснаха с изкривени представи за европейската история. Вековете на Средновековието бяха представяни от учебниците по история като тъмна епоха, в която властва религиозната схоластика. Християнството и църквата бяха според масонските автори-атеисти преди 9 септември 1944 г. и според комунистическите им приемници след това врагове на народа, а нихилистичните, разрушителни, безбожнически и терористични действия на социалкомунистите бяха описвани като борба за справедливост и социални правдини. По този начин кривото огледало на предкомунистическата, на комунистическата и посткомунистическата пропаганда внушаваше, че богомилите, катарите, албигойците през X и XI в., хусистите, таборитите, либертините, пълчищата на анабаптистите и всички протестанти през XV-XVI в., Жакерията във Франция през XIV в., комуните в цяла Европа през XVI и XVII в. до XIX в. са проява на най-прогресивната част от човечеството. Всъщност фактите говорят, че зад тези разрушителни движения стоят главно антихристиянски теоретици на различни ереси, нихилисти, секти и тайни общества от масонски тип. Всички те са предшественици на по-късните „научни комунисти“ Мордохай-Маркс и Енгелс, на практиците на комунизма от XX век — Бронщайн-Троцки, Ленин, Сталин, Мао, Ким Ир Сен, Димитров, Пол Пот, чиито социални експерименти, съпроводени с милиони жертви, още дават рецидиви и се помнят от по-възрастните поколения.

От сектите на аасините в Ранното средновековие и катарите през Х в., през Ян Жижка, водач на селската революция през ХУ в. до Робеспиер, Дантон, Марат и Бабьоф, удавили в кръв Париж през годините 1789 — 1795, всички революционери-социалкомунисти си поставят една цел — да подредят човечеството като на казармен плац по височина и да му раздадат униформи. Който не иска, остава с една глава по-нисък.

Много често зад широко известни явления от по-новата история като Френската революция стои едно задкулисие, което няма нищо общо със заявените красиви декларации. Така, както добре звучащите декрети на Бронщайн-Троцки и Ленин за мира и земята нямаха нищо общо със сатрапския ред, въвъден в Русия след 1917 г.

Теоретичната подготовка на революционерите обаче винаги започва и завършва с атеизъм или откровен сатанизъм. Богоборчеството е задължителен и отличителен елемент от битката на социалкомунистите през всички епохи. Независимо дали се крие под маската на някаква ерес или действа директно от позиции на „научния материализъм“.

Просвещението е точно такъв период, който издига безбожието на „научни“ висоти и подготвя почвата за появата на съвременния комунизъм. Карл Маркс щеше да си остане равинският син Кашел Мордохай Леви, ако не бяха яростните богоборци като Волтер, Дидро, Русо и Монтескьо. Ако не ги следваха Френската революция и революцията от 1848 г.

Чрез открит атеизъм или варианта му — деизъм, просветителите изграждат теорията на рационализма. Човек няма нужда от Бог, той може да си поеме съдбата в собствени ръце — това става лозунг на Просвещението.

Условно този период обхваща времето от Коперник (1473 — 1543 г.) до Имануел Кант (1724 — 1804 г.). Идейно той се развива от трудовете на англичанина Джон Лок и шотландеца Дейвид Юм, през съчиненията на французите Волтер, Дидро, Д'Аламбер, Русо и Монтескьо (до един масони) до томовете на германците Кант и Хегел. След социалните трусове Европа изглежда готова да приеме „научно“, че християнството е отживелица, че Бог — това сме ние, в най-сложния случай — природата около нас, а мечтата на поколения

социални инженери — равенството и тоталитарното общество да са единственият модел за човечеството.

ВОЛТЕР — МАСОНЪТ, ОБЛЪЧИЛ МАРКС

Франсоа Мари Аруе остава в историята с името Волтер. Той е плодовит писач и завещава 118 тома съчинения. Едно от най-известните му е новелата „Кандид“, в която има един любопитен за нас, българите, момент. Героят на новелата воюва с варвари, наречени „българи“. Истината е, че варварите в описаната епоха не са българи, а западноевропейци. Те вилнеят точно в Западна Европа, която днес е обявена за Обетована земя. Наричат се асасини, либертини, протестанти, анабаптисти, табористи или хусисти. Доста автори намират връзка между тези конспиративни общества и еврейството, което търси по това време в Европа реванш за гоненията срещу себе си. Точно тези сектанти, а не българите, избиват стотици хиляди европейци и разрушават стотици църкви, замъци и манастири в името на „равенството“. Само че първата работа на водачите на таборитите например — революционери в Чехия през ХУ в. — била да вземат ограбеното за себе си. Значи равенство на думи и насилиствено преразпределение на дело в полза на върхушката е веруюто на протосоциалистите и комунистите от Средновековието. Така е и при приемниците им през ХХ в. — большевиките на Ленин и комунистите в Източна Европа след 1945 г.

В какво е вярвал Волтер? Той се възхищавал на съчинението на нихилиста Мелие „Завещанието“, което проповядвало безбожие, анархизъм и самоунищожение. Самият Мелие се самоубил на 55 години, а Волтер изпратил книгата му на колеги от братството — масони, с думите: „Това произведение е крайно необходимо на демоните, то е превъзходен катехизис на Велзевул. Знайте, че това е много рядка книга, това е съвършенство.“ Тук е мястото да се каже, че Волтер е бил активен масон. Според немският изследвач от XIX в. Келер гилдиите и ложите през Средновековието запазвали и пренасяли през вековете езотеричните учения на гностицизма и антихристиянските теории, за да оцелеят те през различните периоди на възход и спад на римокатолицизма, който в различни периоди ги е преславдал. Пазител на тайните антихристиянски учения било именно масонството според Келер.

Векът на просвещението вече давал възможност за открыто заявяване на намеренията на „братята — свободни зидари“. През 1766 г. Волтер пише на граф Ажантай колко добре се разпространяват малките „философски“ книжки, които атакуват църквата и християнството: „По тези книжки германската младеж се учи да чете, те се превръщат в световен катехизис от Баден до Москва.“ Виждаме глобалния стремеж за обхващане на континента и международния напън у предходника на Маркс.

ПРЕЗ XVIII ВЕК БОЛШЕВИКИТЕ СЕ КАЗВАТ ИЛЮМИНАТИ

През 1776 г. в Бавария бил основан орденът на илюминатите от Адам Вайсхаупт. Орденът се борел ни повече, ни по-малко за установяване на тотална власт над Европа на базата на така примамливия за нихилистите комунизъм, военен ред и безпрекословно подчинение.

Дейността на ордена се разширила благодарение на видни интелектуалци и благородници като Адолф Книге, Ксавие Цвак, Маркиз де Констанца, граф Савиоли, които приели като прякори знакови имена от историята: Спартак (езически бунтар срещу омразния на евреите Рим), Филон (еврейски философ, поставил началото на много антихристиянски ереси), Целзий (известен с антихристиянската си политика), Диомед (езически цар, прочул се с жестокостта си).

Братството работело конспиративно с шифри и пароли, но било разкрито от правителството на Бавария. То бива забранено през 1785 г. заради своята програма, която имала следните точки: 1. Премахване на монархиите, 2. Премахване на частната собственост и унаследяването и, 3. Премахването на нациите, 4. Премахването на семействия живот и брака и установяване на комунално образование на децата, 5. Уничожаване на всички религии. Тази програма ще видим записана едно към едно в „Комунистическия манифест“ на Маркс и Енгелс през 1848 г.

При обиска в къщата на Цвак намерили каса със заредено взривно устройство, фалшиви печати, отрови, атеистична литература и указания за привличане на жени в организацията. Луи Блан, водачът на френската революция от 1848 г., се възхища на Вайсхаупт и го нарича „най-далновидният конспиратор, съществувал някога“.

Изследователят на Вайсхаупт и Ордена на илюминатите, професорът по естествена философия в Единбург Джон Робинсън издава специален труд, посветен на това учение. Той излиза през 1798 г. в Ню Йорк и в него проф. Робинсън пише: „Видях как тази доктрина постепенно проникна и се смеси с всички системи на франкмасонството, докато накрая се оформи една организация с неотложна цел за изкореняване на всички религиозни институции и сваляне на всички съществуващи правителства в Европа.“

ПОГРОМЪТ НА ФРАНЦИЯ Е ВОЙНА СРЕЩУ СОБСТВЕНОСТ, РЕЛИГИЯ И СВОБОДА

Френската революция е образец за всеки комунист и безбожник след нея. „Това е война между най-изкусно сътворения и най-всеобхватен план, откакто свят светува, насочен срещу всяка собственост, всяка религия, всеки закон и всяка истинска свобода.“, пише съвременникът на събитията Едмънд Бърк.

Руският княз Пьотр Кропоткин, основна фигура на анархокомунизма през XIII век, пише в книгата си „Великата революция“: „Френската революция била източникът и произходът на всички сегашни комунистически, анархистически и социалистически революции.“ Няма как да не вярваме на такъв голям теоретик на анархизма. Но и фактите потвърждават думите му стопроцентово.

Прикрилите се от баварската власт масони-илюминати се озовават във Франция в навечерието на бунта. Има данни за връзките им с основните водачи на революцията — Мирабо, Дантон, Робеспиер. През март във Франция има 266 масонски ложи на Великия изток. Според британската историчка Неста Уебстър, авторка на „Световната революция“, всички тези ложи „били илюминизирани, без мнозинството от членовете им да разберат това. На следващия месец революцията избухнала“.

Франция до този момент е най-богатата европейска държава. Париж е финансов и интелектуален център на Европа. Френските банки осигуряват повече от половината златни монети, циркулиращи в Европа.

Не може да се каже, че монархията „подяжда“ държавата, защото само 5% от разходите отиват за издръжка на двореца. Дори Томас Джеферсън, иначе горещ поддръжник на революцията и сам той масон, не може да си изкриви душата и описва своето добро

впечатление от стандарта на французите до 1789 г.: „Те общо взето са добре облечени и имат достатъчно храна.“

Каква е тогава причината за бурните събития от 1789 г., осеяли страната с трупове и разорили милиони хора? Няма логична причина. Има обаче революционери с комунистическо и антихристиянско мислене, които тръпнат от нетърпение да рушат. Те се наричали Френски революционен клуб и понеже наели залата на манастира „Св. Яков“, ги нарекли „якобинци“. За кратко време страната била осеяна с якобински клубове. Историчката Уебстър пише: „Якобинските клубове бяха организирани от революционни комитети под прякото внушение на баварските илюминати, които ги учеха на техния маниер на водене на кореспонденция и набиране на ученици. Така че при даден сигнал във всички части едновременно в страната можели да бъдат организирани въстания.“

Така и станало. Създадена е паника у народа и изкуствена зърнена криза. (С финансови трусове и зърнени кризи започват и днес политическите трусове, движени от тайните общества. Нека си спомним изкуствената хиперинфлация в България и зърнената криза през 1996 г., след които бе извършен на практика държавен преврат без оръжие. И до днес коментатори и политици, съучастници в това престъпление срещу България, плашат с думите: „Искате ли да станат пак заплатите 5 долара като през февруари 1997?“ Ако не искаме, ще приемаме икономическия диктат на МВФ и изсмукването на националното богатство на България от една тясна върхушка, това е изборът на българина сега.) Настъпил период на „Големия страх“ (*la Grande Peur*).

Парламентът е превърнат в Конвент, който издава присъди, започва денонощно да работи гилотината, на която е посечен и крал Луи XVI. Въвежда се ново летоброене, нов календар, църквата е отделена от държавата, имотите и са национализирани, стотици свещеници са избити, храмовете — разрушени и ограбени, превърнати в конюшни. Една картина, която ще се повтори като под индиго след 1917 г. в Русия и след 1944 г. в България и други комунистически страни. Вярата в Христос била забранена, а на видно място край Париж била издигната статуя на Върховното същество (учениците ни премълчаваха този факт), на която трябвало да се покланят под страх от обезглавяване всички. Кое е това същество, съвременните

изследвачи на тези събития обикновено премълчават, но е ясно, че не е Богът на християните, който е против идолопоклонничеството, а неговият антипод.

Според някои източници жертвите на първата комунистическа революция са 50 000, по други данни, те надминават 300 000, отделни автори говорят за 1 милион християнски жертви. От цветуща страна Франция става пепелище. Английският консерватор и политически философ Едмънд Бърк (1729 — 1797 г.) възклика по повод лозунгите на френските революционери за права и свободи: „Кланета, мъчения, бесилки! Това са вашите права на человека! Не съм и сънувал, че ще доживея да видя тези нещастия!“ Но какво ли щеше да каже, ако беше доживял 1917 г.? Бърк е един от малкото, може би единственият европейски мислител, който оценява вярно Френската революция като погром над религията и Божия закон. Първият, който сочи атеизма на пишещите интелектуалци във Франция като пряка причина за последвалите събития. Той разглежда държавата като въплъщение на божествената уредба и религията като неотменима част от политическия морал. Затова не може да приеме протокомунистическата вакханалия, наречена Френска революция. През 1790 г. Едмънд Бърк издава съчинението „Размисли за Френската революция и за действията на някои общества в Лондон, свързани с това събитие“. Това е християнска критика на събитието, което ще бъде записано по-късно в историята от масонски историografi като велика крачка към прогреса. Книгата на Бърк предизвиква злобата и нападките на революционните умове и масони като Томас Пейн — един от основателите на САЩ. „Ние не прегърнахме идеите на Русия, ние не станахме ученици на Волтер, Хелвеций не получи признание у нас.“, очертава Бърк рамките на своя критерий към историческите събития. За изброените от него и за последователите им Бърк пише: „Преди няколко години тази литературна клика изработи нещо като план за разрушаване на християнската религия.“ Впрочем след 60 години още един мислител — Алексис дьо Токвил, се присъединява към мнението на Бърк в съчинението си „L'Ancien Regime et la Revolution“ — „Старият режим и революцията“. Ето какво пише Токвил, за събитията от 1789 г.: „Антирелигията се превръща във Франция в повсеместно, ожесточено, нетolerантно и потисническо увлечение.“

За Едмънд Бърк „религията е основа на гражданско общество и на всичко добро и вдъхващо утеша. Тя е в началото, в средата и в края на политиката.“

Точно затова той вижда силуета на злото и демонизма, който се оформя от сенките на Френската революция. Атмосферата по това време във Франция Бърк описва така: „Навсякъде се формират комитети за бдителност и безопасност, това е най-жестоката и взискателна инквизиция, която можете да си представите. Двама души не могат да се срещнат и да разговорят, без да изложат на опасност свободата и дори живота си. Трудно е да се преброят хората, които са били екзекутирани и чиято собственост е била конфискувана.“ Тази картина напомня като щампа това, което ще стане след 128 години в Русия и след 154 г. в Източна Европа.

Невероятно дълбоко и точно е прозрението на Бърк за същината на тези събития: „Ние сме във война с една въоръжена доктрина. Тази война ще бъде тотална и безжалостна, тя е религиозна война. Защото това е война между най-изкусно сътворения и най-всеобхватен план, откакто свят светува, насочен срещу всяка собственост, всяка религия, всеки закон и всяка истинска свобода.“

Едва ли някой може да добави нещо след тези думи на Едмънд Бърк за Френската революция, които са изключително актуални днес, когато сме свидетели на това, което прави наднационалната върхушка, която управляваше най-якобинската държава на ХХ век — СССР, управлява и най- мощната сега страна — САЩ, привидно неин антипод, и не крие амбицията си да овладее целия свят.

МАСОНИТЕ ВЪВЕЖДАТ ВИНАГИ НОВ КАЛЕНДАР СЛЕД РЕВОЛЮЦИИТЕ СИ

Социалкомунистите отбелязват революционната си победа с ново летоброене. Това важи и за френските якобинци, и за руските болневики, и за българските комунисти.

В Париж строителите на новия живот премахнали омразните на евреите празници Коледа и Великден. Отменили дори неделата — определеният от Господ и църквата ден за почивка. Въвели почивка на всеки десет дни по половин ден. Тези цикли наричали декада. Тази практика ще бъде въведена за известно време и в Съветска Русия от евреите-болневики. Впрочем една от първите грижи на Конвента е да издаде закон за правата на евреите. През 1918 г. един от първите

декрети на правителството Ленин — Троцки също е за правата на евреите и предвижда смъртно наказание за „антисемитизъм“. В съветска Русия евреите-бolsевики, начело с масона Бронщайн-Троцки променят календара веднага. Всички християнски празници са забранени. Празнични дни стават 22 януари, денят на смъртта на Ленин, 1 и 2 май, денят на труда, и 7 ноември — денят на победата на боловешката революция. Седемдневната седмица се заменя от петдневна, с почивен ден на всеки четири, при непрекъснат процес на работа. Така се нарушава пряко Божията заповед. През 1930 г. еврейският писател-бolsевик Лев Касил пише със злорадство: „Утопията стана реалност. С унищожаването на ленивия седми неделен ден страната е в постоянно бодърстване.“

Имената на месеците също били сменени от френските масони-революционери. Летоброенето започвало от година Първа — 1792 г. В статия на френския вестник „Монитор“ от 9 септември 1794 г. се отбелязва с ирония: „Във Франция вече всичко е ново — времето, хората, земята и морето.“

Въведен е умопомрачителният „Декрет за арестуване на подозрителните лица“. Този акт дава възможност на хиляди лумпени и садисти да залавят и избиват хора, за да ги ограбят или просто за удоволствие.

Въвеждат се понятия като „вредители“ и „изменници“, болезнено познати на по-възрастните българи от след деветосептемврийските години. Правото се гради с декрети, както ще правят след 125 години боловешките в Русия. Декрет за изпълнителната власт от 10 август 1792 г., декрет за образуване на Национален конвент от 11 август 1792 г. и последвалите ги актове излизат като на конвейер. Това става дни след формирането на Парижката комуна на 9 август 1792 г. Под ръководството на илюмината-масон Леонар Бурдон се приема план за съставяне на „Централен комитет за спасяване на общественото дело“. Учредява се и събрание на комисарите, упълномощени да спасяват общественото дело. Кое е това дело?

В един от поредните декрети от 15 декември 1792 г. става ясно какво е делото: „Поставят се под охрана незабавно всички движими и недвижими имоти, принадлежащи на данъчните власти, на монарха, на неговите доброволни поддръжници, привърженици и помощници, на обществените учреждения, на светските и духовническите органи и

общности, те незабавно ще направят списък на тези имоти, които ще изпратят на изпълнителния съвет.“

Това е разбирането за свобода, равенство и братство. Между другото, в същия декрет има текст и за тези, които „не приемат свободата и равенството“. Такива се третират като „враг на народа“ и завършват зле. Още едно понятие, пренесено в XX век, от което сигурно настръхват все още живите, минали през комунистическите затвори и лагери след 9 септември 1944 г. българи. „Поставете терора на дневен ред!“, пише Якобинският клуб до Конвента на 5 септември 1793 г. По-нататък якобинците искат бързи действия от революционната армия, страшен съд и непрекъсната работа на гилотината, докато не умре и последният заговорник. Почти същите директиви ще изпраща през 1918 — 1921 г. Ленин на Бронщайн-Троцки. „Да се разстрелят на място гадовете!“, заповядва Улянов на военния комисар Лео Бронщайн-Троцки. И руският евреин-масон Троцки, член на ложата „Великият Изток“, изпълнява със садистично удоволствие заповедта. Впрочем Ленин не крие, че директно копира Френската революция. Той заповядва на своя секретар Бонч-Бруевич да намери подходящ палач — „нашия Фуке-Тонквил, който да обуздае цялата контрапреволюционна утайка“. А Дзержински нарича „стабилен пролетарски якобинец“.

Особен пример за рождения 26 години след тези събития Маркс е фигурата на крайния радикал на Френската революция — Франсоа-Ноел (Гракх) Бабьоф. Той пише „Манифест на плебеите“ през 1795 г. и говори за постигане на „идеалното равенство“. Според Бабьоф всички са еднакво умни и способни — „превъзходството по способности и умения е само химера и благовидна измама, която винаги непозволено е служила на съзаклятието на заговорниците срещу равенството“. Това е мисленето и на главния герой на Френската революция — Робеспиер. Много любопитно е аналогичното изказване на заместника на камбоджанския комунистически лидер Йенг Сари — Суонг Сикъон, цитирано от Francois Furet в „Le Passe d'une illusion“, Paris 1995: „Изпитах силно влияние от Френската революция и в частност от Робеспиер. След това беше необходимо само една крачка да стана комунист. Робеспиер е моят герой. Робеспиер и Пол Пот — двамата мъже притежават еднаква способност за отдаленост на идеята.“

Режимът на Пол Пот и Йенг Сари, дошъл на власт с поддръжката на САЩ, уби по най-зверски начин повече от 2 miliona камбоджанци само за годините 1975 — 1978 г.

МАСОНЪТ-ИЛЮМИНАТ КЛОТЦ СЕ ОБЯВЯВА ЗА „ЛИЧЕН ВРАГ НА ИСУС ХРИСТОС“

Един от основните сиви кардинали на Френската комунистическа революция е съратникът на Вайсхаупт, членът на Ордена на илюминатите, пруският барон Клотц. Той оглавил международната група от братя, дошла в Париж на помощ на революцията. Провъзгласил се за „оратор на човечеството“ и приел псевдонима Анархарсис (свръханархист). Може да се каже, че Клотц е аналог на Григорий Апфелбаум-Зиновиев и на Георги Димитров като шефове на Коминтерна през 20-те и 30-те години на XX в. Той призовал Конвента през 1792 г. „да освободи“ и останалата част от Европа. Скоро Франция наистина влязла във война с повечето европейски държави. Клотц лично ръководел кампанията за избиване на стотици свещеници и обявил себе си за „личен враг на Исус Христос“.

Интернационализмът е отличителна черта на комунистическите революции, той бил в дневния ред и на якобинците. Агресивната външна политика за „износ на революция“ подразнила дори американския президент Вашингтон, макар че той самият бил масон. Различните клонове на масонството нерядко се сблъскват и дори воюват помежду си. Това не трябва да учудва никого, то не е нелогично. Така, както не е нелогично един мафиотски бос да убива друг и да му взема бизнеса. Често и убитият, и жертвата се водят от една „фамилия“ и светът ги приема за части от едно цяло.

През 1793 г. френският посланик в Америка Жъоне подбудил хиляди американци да направят революция по подобие на Френската. Само че бащите на Американската революция вече са построили друга схема за Америка и не искат там събитията да протекат точно както във Франция. Масоните Джеферсън, Франклин и Вашингтон са подсигурили една конституция и президентски статут, които при добър контрол дават гаранции за идеално манипулиране на тълпата и пълна зависимост на политиците от един скрит финансово-политически елит.

Жъоне бил илюминат, изгонен преди това от Русия за революционна дейност. Той сформирал в американската провинция

ложи на ордена на илюминатите, наречени „демократични клубове“. Тези клубове се занимавали главно с подрывна за държавата и правителството дейност. Дотам, че Ноа Уебстър, виден американски журналист и педагог от това време, дал името си на известния речник, писал: „Тази група на демократичните клубове трябва да бъде унищожена или тя ще унищожи държавата.“ През 1813 г. Джон Куинси Адамс, президент на Щатите, пише на Джеферсън: „Вие, разбира се, не сте почувствали тероризма, подбуден от Жъоне в 1793 г., когато 10 000 души по улиците на Филаделфия заплашваха да измъкнат президента Вашингтон от дома му и да извършат революция. Само чудо спаси САЩ от една фатална революция.“

Джордж Вашингтон е прицел на терористите-илюминати, защото имал все пак отрицателно отношение към разделянето на църквата от държавата за разлика от откровения атеист Джеферсън. „От всички нрави и навици, които водят до политически просперитет, религията и моралът са най-необходимите му поддръжници. Напразно би отдавал чест на патриотизма човек, който работи, за да разрушат тези велики стълбове на човешкото щастие, тези най-здрави опори на човешките и гражданските задължения“, пише Вашингтон малко преди да се оттегли временно от обществения живот след края на войната с Англия през 1781 г. Заплахата от интернационалната дейност на европейските революционери била толкова силна, че след завръщането си в политиката Вашингтон и Адамс — поел президентството след него — наложили приемането на специален закон за „защита на Съединените щати от пространната конспирация на френските якобинци, чиито платени агенти били дори и на висши постове в правителството“.

Лидерите на САЩ и стоящата зад тях наднационална върхушка успели да отблъснат крайния радикализъм на своите колеги по масонство — илюминатите. За тази нова „обетована страна“ те предвиждали друг път на развитие. Разрухата, войните, опустошенията трябвало да се вихрят в Европа и най-вече — в Русия. Там, където Православието намерило здрава почва след рухването на Византия и нахлуването на унищожителите на културата — османските орди в Европа. На терена на огромната и наситена с природни богатства руска земя било предвидено да се разиграе най-жестокият антихристиянски спектакъл — еврейско-бolshevishkiyя пуч от 1917 г., довел до

съсипването на една велика страна и отнело живота на 66 милиона православни християни.

Кой е искал това? На кого ще бъде най-приятно да види милиони смърти на християни? При това, като използва за инструмент уж пак „християни“ — пионки от същите страни, в които става екшънът? На тези, които смятат, че са избрани да владеят света. Които отдавна се отвърнали от Бога и се кланят на неговия враг. Които са създали най-перфектната шовинистична и расистка доктрина на света — юдаизма. Това са синовете на „Израил“ — този, който се бори с Бога, преведено на български. За да успеят, те трябва да предизвикат масови движения. Трябва да използват стремежа към справедливост, заложен у хората и удовлетворим единствено чрез християнството. След като са направили доста, за да изтласкат това християнство от обществения живот, богоборците предлагат на народите политически доктрини-заместители. Една от тях е „научният комунизъм“ на Маркс.

ГЛАВА IV

„НАУЧНИЯТ КОМУНИЗЪМ“ СЕ ПИШЕ ОТ САТАНИСТ

Защо антихристиянските идеи на германския евреин Маркс бяха приложени от други евреи в най-голямата православна страна — Русия, която Маркс е ненавиждал? Кому бе нужен комунизъм точно там? Заплаха ли бе руската държава — най-мощна като икономически и човешки ресурси в началото на XX век за евреизираната Америка и наднационалния свръхелит?

Терорът на Френската революция пали блясък в очите на всякакъв вид нихилисти, анархисти и комунисти цял век след 1789 г. В черните огнени очи на младия Мордохай — Маркс, той предизвиквал особена искра. Карл истински се вдъхновявал, когато заговорел за любители на масовите обезглавявания като Марат, на когото принадлежи изказването „Ще бъде наистина целесъобразно да се избият 200 000 души за един ден“. Или за конспиратора Бабьоф, който подготвял нов етап на революцията, преврат на преврата през 1795 г. (поради „смекчаването на режима“ след убийството на Марат и екзекутирането на Дантон и Робеспиец от довчеращите им другари). Тайната организация на Гракх Бабьоф Маркс давал за пример в своето „Обръщение на Централния комитет на Съюза на комунистите“, където излагал тактическата програма за действие на съюза. Той съветвал пролетариата да използва якобинския тип клубове и да направи структура на цяла мрежа от нелегални организации. Да се създаде тайно правителство, което да вземе властта, щом рухне капиталистическият строй. Бойният лозунг бил „непрекъснатая

революция“. „Перманентната революция“ ще бъде философия по-късно и на руския евреин-масон Лео Бронщайн-Троцки — мозък и двигател на борбата за преврат в Русия през 1917 г.

Мордохай-Маркс писал тези редове на 32-годишна възраст. Но до този момент той изминава една сравнителна еволюция. Комунист Мавърът става сравнително късно. Преди това минава през школата на затворените общества от атеистичен, хуманистичен тип, които стават много модни в Германия в началото на XIX век.

Всъщност понятието „комунизъм“ не е измислено нито в Съветския съюз, нито от Ленин в Женева. Въвежда го пръв през 1788 г. Рестив дьо ла Бретон, революционер и писател. Бретон е пионер и в областта на порнографията. Пише и „сериозни“ неща обаче. Автор е на фантастичния роман „Година 2000“, в която описва тържеството на комунизма по целия свят според разбиранятията си.

МАРКСИЗМЪТ ЗАПОЧВА С ОТХВЪРЛЯНЕ НА БОГА

Синът на адвоката от Трир Хайнрих Маркс и внукът на еврейски равин преодолява през цялата си младост комплекса на човек, роден в еврейско семейство. Скокът, който прави баща му към протестантството две години преди раждането на Карл през 1818 г. обаче не бил тежък, защото Хайнрих Маркс не бил вярващ човек. Бил модерен почитател на Русо, Волтер, Лесинг, Лайбниц. Целта на покръстването била да направят кариера той самият и синът му в Прусия. Самият Фридрих Вилхелм III Пруски наследчавал такива покръствания, защото имал лични интереси. Всъщност Рейнската област, в която е Трир, попада за 20 години под френско владение след Революцията и това дава отражение. Нахлува „либерален дух“, както се изразявали тогава. Дори един от първенците на града бил поклонник на социализма. Казвал се Лудвиг Гал и написал една брошюра във възвхала на идеите на Сен Симон и Фурье през 1825 г. Така че още на 7 години Кашел-Карл е можел вече да чете позволена от властта социалистическа пропаганда. Въпреки това той не станал социалист веднага. През 1835 г. Карл отива да учи в Бонския университет.

Година по-късно баща му го премества в Берлинския, защото той е с най-добра репутация. Мечтата на Хайнрих е синът му да стане правист като него, но Карл завършва философия. По това време той

вече е сгоден за Жени фон Вестфален — дъщеря на барон. Братът на Жени е министър на вътрешните работи на Прусия и естествено проучва своя бъдещ зет. Агентите му донасят, че младият Карл „прекарва времето си главно по кафенетата, налива се с бира и вино, пуши дебели пури и дърдори по цял ден с компания войнстващи атеисти“. Това е групата на „младохегелианците“. След смъртта на Хегел се оформят две философски школи. Едната залага на консервативния елемент в неговата теория. Тя е „дясната“ група. Изходящайки от Хегеловата максима „Всичко, което е действително, е разумно“, тази школа приемала пруската държава като висша точка на развитието на обществото и отхвърляла революцията като необоснована.

Групата на Маркс обръща нещата. Всичко, което е разумно, е действително, казвала тя и теоретизирала, че това общество трябва да се промени, и то радикално. Кой знае защо, всички започвали промяната от християнството. Давид Щраус, член на групата, слага идейна основа на движението с книгата си „Жivotът на Исус“, издадена през 1835 г. В нея Щраус критикува Новия завет от рационалистична гледна точка.

Християнството е сбор от митове и няма отношение към реалната история, заключавал хуманистът. Другият член на клуба Бруно Бауер направо обявил Библията за лъжа и глупост. Фойербах продължил разработката. В „Същността на християнството“ (1841 г.) той направил извода, че религията не е нищо повече от социална нужда за човечеството. „Личността на Бога не е нищо друго, освен проекция на личността на човека“, отсякъл Лудвиг Фойербах. 47 години по-късно Енгелс ще напише, че съчинението на Фойербах с един удар разсеяло всички противоречия и провъзгласило тържеството на материализма.

В тази творческа атмосфера всъщност се оформил Маркс. Както виждаме, главен проблем за младохегелианците бил как да отрекат божественото начало на света и да доведат безбожието до „научно“ и „рационално“ ниво. На тях не им харесва дори Бог да се нарича Идея, както е у Хегел. Просто не трябва да има Бог в никаква разновидност.

Не е случайно, че започват битката си с идеята за рушене на вярата и религията. Там се крие ключът към бараката при всички социалистически и комунистически теории.

МАРКС Е БИЛ САТАНИСТ И Е ДЕМОНСТРИРАЛ ТОВА

Карл защитава дисертацията си с една тема, която е далеч от бъдещите му огнени трудове за срутване на строя. „Различие между натурфилософиите на Демокрит и Епикур“. Скучна и сива работа, която марксистите по-късно не тикат на преден план. За отбелязване при нея е само затвърждаването на Мавъра като богоборец. „Прометей е най-светият мъченик във философския календар“, пише той в дисертацията си. Знаковият образ на падналия Божи служител, който става любимец на Маркс, говори много за пътя, който той поема. Маркс става почитател на Луцифер и дори пише стихове в негова прослава.

Едноактната пиеса „Уланим“ е програмна антихристиянска творба, а стихотворението „Цигулар“, публикувано през 1841 г. в берлинското списание „Атенеум“, възпява дявола: „Бог не знае музиката, която ми трябва (тя е шепот на Ада). Тя води към безсмислие на душата (Тази музика ми я припява дяволът). Той ми тактува и ми движи лъка.“

Като повечето евреи и младият Карл е болезнено амбициозен. Въпреки че цял живот проповядва апология на пролетариата, той се жени за баронеса. Веднага след сватбата си с 4 години по-възрастната от него Жени фон Вестфален той получава предложение за работа във вестник от Мозес Хес, син на еврейски богаташ, социалист и нихилист, който ще стане духовен наставник на Маркс. Всъщност той го прави комунист. Тук се сблъскваме с един привиден парадокс, който ще се повтори отчетливо при финансирането на большевиките в Русия от уолстрийтски банкири през 1917 г., както и на Хитлер от същите банкири. Парадоксът „еврейски финансов магнат-социалист“ се появява през цялата най-нова история на XX век.

Мавърът става главен редактор на „Рейнски вестник“ на 24 години. Сред първите творчески изяви на Маркс е статията му „Към еврейския въпрос“, публикувана през 1844 г. В нея той нарича сънародниците си „развратена нация, чийто бог са парите“. Ласал Карл също обиждал на еврейска основа, а Мозес Хес наричал „комунистически равин“.

По-късните изследователи обикновено не наблюват на тези Маркови нападки. Някои неомарксисти като Ерих Фром, Карл Левит

и Луис Хол обясняват антисемитизма на Маркс с това, че бил „еманципиран евреин на XIX век“. Левит например дори търси старозаветни черти в образа на Маркс.

Въсъщност идеите и поведението на Карл Маркс говорят повече за принадлежност към окултното, езическо влечение към хаос. Към първичния хаос, от който материята се самоподрежда.

ЕЗИЧЕСКОТО НАЧАЛО НА КОМУНИЗМА Е КУЛГЪТ КЪМ ХАОСА

От антични времена съществуват общества и групи на „посветени“, които отхвърлят Божия закон и търсят „връщане в първичния бульон на космоса, който ще доведе до съществувалия някога митичен Златен век“.

Още Хезиод в VIII век пр.н.е. говори за Златния век като за безгрижното детство на човечеството. След това през вековете, за да запазят от влиянието на християнството това учение, се създават затворени общества, които се наричат различно през различните епохи, но преследват едно и също. Защо обаче тези общества винаги са в дъното на революции и преврати? Защото тяхната вяра е хаосът. Коренът на тази вяра е в древните култове на хаоса — Сатурналиите, Вакханалиите. Според тези вярвания при управлението на Сатурн и Хронос имало всичко, изобилие на наслади за всеки на корем. Без правила и морал, без нужда от ред.

Ритуалното пресъздаване на това „златно време“ възпроизвеждало вихъра на тъмните сили, терора на всепозволеното, разврата и насилието, които властвали като форма на абсолютната свобода според разбирането на тези общества. Това верую изповядвал през V в. например водачът на манихейската секта Маздак, който почти успял да направи комунистически преврат в Персия. Това изповядвали и асасините — секта на мюсюлмани-радикали, които получавали вдъхновение от хашиша и нямали скрупули да убият никого в името на идеята. Такива били и платформите на богомилите, катарите, албигойците, розенкройцерите, илюминатите и якобинците. Философията на хаоса изисквала терор, защото само чрез терор се пренареждал днешният неправилен свят. Бог на хаоса в римската митология бил Либер. Затова в лозунга на Френските масони-якобинци на първо място била „свободата“ — либерте.

Философията на хаоса изисквала и конспирация, защото винаги била против съществуващия ред и търсела „очистителната сила на терора“. Казано просто, тук става дума за последователен сатанизъм.

Ето как вижда идеите на Маркс големият изследвач на митовете Мирча Елиаде: „В края на пътя на човечеството съгласно марксистката философия на историята лежи златният век на древната езическа есхатология (материя, която изучава края на света — б.а.). В този смисъл Маркс действително върнал Хегеловата философия от небето на земята, но същевременно потвърдил верността на древния мит за златния век, с тази разлика, че поставил този златен век в края на историята, а не в началото... Марксистите в наши дни виждат приближаващата победа на пролетариата като нещо, което ще сложи край на всякааква историческа несправедливост.“

МАРКС СЕ ПРИСМИВАЛ НА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ СИ, ЧЕ ВЯРВАТ В ИДЕИТЕ МУ

Създателят на „научния комунизъм“ май много не е вярвал в него. Във всеки случай за него хората, които са го приели като кауза, са глупаци. Ето как описва отношението на „вожда на пролетариата“ към последователите му пруският симпатизант на социализма Фон Техов, който гостува през 1850 г. в Лондон и прекарва няколко вечери в кръчма с Маркс, Енгелс и обкръжението им: „Първо пихме порто, после червено бордо и накрая шампанско. След червеното вино Маркс беше съвсем пиян. Въпреки състоянието си той дирижираше разговора. Усетих, че има не само изключително интелектуално превъзходство, но е и забележителна личност. Ако беше толкова сърден, колкото интелигентен, и ако притежаваше толкова обич, колкото омраза, бих влязъл в огъня за него. Жалко, че този човек не е способен да даде на нашата кауза наред със светлия си ум и едно благородно сърце. Убеден съм, че опасната му лична амбиция е разяла всичко добро у него. Той се присмива като буржоа на глупците, рецитиращи неговия пролетарски катехизис. Останах с впечатлението, че жаждата за лична власт е двигател на всичките му постъпки, независимо че твърди обратното.“

Както виждаме, разминаването между думи и дела е основна характеристика на комунистическите водачи открай време. Така е при якобинците, така е и при бащата на диалектическия материализъм,

така е при практиците на комунизма — Ленин, Сталин и всичките им копия.

Двойният стандарт у Маркс не се проявява само в цинизма към „глупациите“, подългали се по учението му. Той цял живот живее на чужда сметка, при това без чувство за извинение и благодарност към благодетелите си. Светът е длъжен да го издържа. Теоретикът на пролетарската революция всъщност никога не е работил тежък пролетарски труд. Въпреки че се обявява против унаследяването на капитали в „Комунистическия манифест“, Маркс непрекъснато чака отнякъде наследство, за да има пари за творческата си работа — създаването на концепция как да бъде разрушен светът.

„ДА БЕШЕ УМРЯЛА МАЙКА МИ ВМЕСТО МЕРИ!“, ПИШЕ МАРКС ДО ЕНГЕЛС

Енгелс от години живее с ирландката Мери Бърнс. Тя му е хем прислужница, хем любовница, хем секретарка. През 1862 г. Мери умира. По този повод Карл Маркс му пише уж утешително писмо. В крайна сметка обаче не успява да маскира същността на мисленето си. Маркс е в лоши отношения с майка си и отдавна чака тя да умре, та да прибере наследството ѝ. В „утешителното“ писмо до Енгелс той се отвлича в разсъждения за собствените си финансови затруднения и някак естествено му се откъсва възклицанието: „Не можеше ли майка ми да е на мястото на Мери!“

Наследствата на починали роднини са основно препитание за свръхреволюционера Маркс. Другият му вечен спонсор е Енгелс. Откакто се срещат през 1844 г., двамата другари ще останат свързани до края на живота си. Дори Жени Маркс ревнува от тази мъжка любов. Енгелс също не е пролетарий, баща му има фабрика в Англия и добри доходи.

През последните десет години от живота на Маркс Енгелс му отпуска редовна рента от 350 лири до живот. Освен това лично му написва статиите, с които Маркс се появява по страниците на „Ню Йорк Дейли Трибюн“ през годините 1853 — 1861 г. Тъй като има проблем — Маркс не може да пише на английски, а по-интелигентният Енгелс може на няколко езика. Верният приятел поема тази тежест. Маркс му дава суров материал, от който Енгелс произвежда вестникарски статии за „Трибюн“. Маркс няма скрупули от тази измама. Важното е, че получава по една лира на статия.

Така, както няма угризения да направи дете на прислужницата си Хелене Демут и да накара Енгелс да обяви, че е от него, за да не става скандал с Жени. За строителя на новия свят такива дреболии нямат значение на фона на световната революция.

Маркс щеше да остане второразреден философ без большевишката революция на масона Бронщайн-Троцки. През 1901 г. немският философ Вилхелм Винделбанд пише фундаментален труд „История на философията“. В него на Маркс и Енгелс са посветени две кратки бележки. Мавърът не е никакъв титан на мисълта в очите на класическата академична мисъл. До 1917 г. всъщност и влиянието на учението му е почти нулево. Особено в Новия свят. Большевишката революция, и най-вече нейната устойчивост, карат западната научна и широка общественост да се заровят в съчиненията на Маркс и на практика да ги пуснат в обръщение за света. „Капиталът“ например, писан 6 години и публикуван през 1867 г., излиза в хиляда бройки, които не успяват да се продадат за пет години. Едва руското издание намира публика по-бързо.

Последният енциклопедист в икономическата мисъл на XX век Джоузеф Шумпетер пише, че за него Енгелс определено превъзхожда Маркс като икономист. Поне що се отнася до 40 и 50-те години на XIX век, когато Енгелс пише „Положението на работническата класа в Англия“ (1845 г.).

Този период е всъщност „най-бойният“ за двамата другари. През 1847 г. в Брюксел те съчиняват „Манифест на комунистическата партия“.

Ложата, наречена „Съюз на справедливите“, Енгелс и Маркс превземат и прекръщават през 1847 г. В нея членуват 17 души, от които нито един от работнически произход. През 1851 г. този съюз безславно умира. За да възкръсне през 1864 г. като Първи комунистически интернационал. В това събище на различни авантюристи и нихилисти Маркс непрекъснато се бори с Бакунин за водаческото място и през 1872 г. тази структура се разпада, без да е свършила нищо. Бакунин не възприема властническите амбиции на Маркс и обявява, че ако неговото учение някога стане реалност, то ще представлява открита тирания. Руснакът сякаш е пророк. Той умира през 1876 г. и не може да види събудната мечтата за диктатура на пролетариата в собствената си родина — Русия.

Това ще стане чак когато германците приготвят пломбирован вагон за Владимир Улянов-Ленин за Русия, а уолстрийтските еврейски банкери — пачки долари за Лейба Бронщайн-Троцки през 1917 г.

Из „Манифест на комунистическата партия“ от Карл Маркс и Фридрих Енгелс:

„Комунистите могат да резюмират своята теория в един израз: премахване на частната собственост... Унищожаване на семейството! Върху какво почива съвременното буржоазно семейство? Върху капитала, върху частната печалба...

Буржоазното семейство, естествено, ще отпадне с отпадането на това негово допълнение, а двете заедно ще изчезнат с изчезването на капитала.

Работниците нямат отечество. Не може да им се отнеме това, което те нямат... Националната обособеност и противоположностите между народите изчезват все повече с развитието на буржоазията, със свободата на търговията, със световния пазар... Господството на пролетариата още повече ще ускори тяхното изчезване.

Пролетариатът ще използва своето политическо господство, за да изтръгне постепенно от буржоазията целия капитал, да централизира всички средства за производство в ръцете на държавата... Разбира се, това може да стане само с деспотична намеса в правото на собственост.

Крайно време е комунистите вече открито да изложат пред целия свят своите възгледи, своите цели и стремежи.“

Мисли на воддовете на световната революция:

Из статия на Маркс от „Рейнски вестник“, 1844 г.
„Ние сме безмилостни и не желаем да даваме никакви доказателства за милосърдие. Когато дойде нашият ред, тероризъмът няма да изглежда по-хубав.“

Из писмо на Енгелс до Маркс, 1847 г., с което го кани в Париж:

„Ще се пошляем... Ако разполагах с рента от пет хиляди франка, щях само да се забавлявам с жените, докато не се скапя съвсем. На този свят не си струва да се живее без французойки! Но понеже се намират малки, палави работнички, няма проблем.“

Из писмо на Маркс до Енгелс, 1852 г.:

„Ако това куче умре сега, ще се оправя...“

(Отнася се за чичото на Карл — Хайнрих фон Вестфален, когото той чака да умре, за да вземе поредното наследство.)

В РУСКИЯ КОМУНИЗЪМ НЯМА НИЩО РУСКО, ОСВЕН ЖЕРТВИТЕ

Можеше ли да няма Съветски съюз? Този въпрос няма историческа стойност, защото в историята няма „ако“. Но има куриозен смисъл.

През 1916 г. младият дипломат Альн Дълес е втори секретар в американското посолство в Швейцария. По това време там живее руският емигрант Владимир Улянов, по майчина линия — четвърт евреин, потомък на фамилията Бланк. „Мой колега ме съветваше да обърна повече внимание на един руснак на име Илин (това е един от псевдонимите на Ленин), но аз не го приех сериозно“, споделя пред „Сатърди ивнинг поуст“ Дълес след много години.

Дори бъдещият шеф на ЦРУ Дълес да си е мислил, че е можел да спре Ленин в неговия устрем да разруши Русия, това говори само за наивност или демагогия у Дълес. Защото световното братство е решило Русия да бъде предадена на заколение на психопата Ленин и еврейския терорист Троцки. А Дълес е част от това братство и след

години ще играе активна роля в налагането на САЩ като световен полицай.

Западът проявява подозрителна снизходителност към марксизма и неговите последователи — терористи от появата им до днес. Нещо повече, отделни кръгове в богатите държави — Германия, САЩ, Франция, директно подпомагат революционерите от комунистически тип. Огромният злощастен социален експеримент, наречен СССР и комунистически свят след Втората световна война, обхванал повече население и площ от тези на развитите страни, нямаше със сигурност да съсипе живота на милиони и милиони хора, ако не беше негласната подкрепа на най-силните финансово кръгове на Запад и симпатизирането на т.нар. „леви“ идеи от страна на цели поколения западни интелектуалци. Като се започне от умилиителното описание на Съветска Русия от английския писател Хърбърт Уелс (масон) и се свърши с потока от суперлативи в западните медии по адрес на последния генсек на КПСС — Горбачов, гост на обществото на Билдербергите — политически и финансов световен елит, който от 1954 г. прави годишни тайни сбирки и взема geopolитически решения за цели държави.

До Първата световна война Русия е водеща световна сила. Тя произвежда през 1901 г. 12 милиона тона петрол, САЩ — 10 милиона. По благосъстояние на населението е на трето място в света. Годишният и икономически растеж в периода 1880 — 1910 г. е 9 % за година. Според германски данни от това време промишлеността расте от 1860 до 1900 г. 7 пъти. В Англия за същото време скокът е само 2 пъти, във Франция — 2,5 пъти, в Германия — 5 пъти. През 1913 г. производството в селското стопанство е на ниво, което и през 70-те години не може да бъде стигнато от СССР. За периода 1909 — 1913 г. производството на зърно в Русия надхвърля с 28% продукцията на САЩ, Канада и Аржентина, взети заедно. Само експортът на зърно през 1914 г. е 11,4 милиона тона. Ето какво прогнозира в началото на века известният френски икономист Р. Тиери в книгата си „Русия през 1914 г.“: „Населението на Русия към 1948 година ще достигне 344 милиона жители — повече, отколкото на петте най-големи европейски държави, взети заедно. Ако нещата на Русия вървят между 1912 г. и 1950 г. така, както вървяха в периода 1910—1912 г., то в средата на

столетието Русия ще доминира в Европа както в политическо, така и в икономическо и финансово отношение.“

В православна Русия се приемат и закони, някои от които изпреварват по демократичност Германия и други западноевропейски страни. Още през 1886 г. влиза в сила закон за отговорността на работодателя и работниците, трудов регламент, през 1882 г. се забранява детският труд, фиксираят се почивните дни на всички големи християнски празници. С една дума — няма пролетариат, който да иска „освобождането си“ от експлоатацията. Затова и большевишката революция е странна. Тя се извършва по якобински. Тя „кара“ хората да повярват, че имат нужда от съветска власт.

МАСОНЪТ БРОНЩАЙН-ТРОЦКИ И ПАРТНЬОРЪТ МУ ЛЕНИН ИМАТ В ГЛАВАТА СИ САМО СМЪРТ И РАЗРУШЕНИЯ

И днес може да се срещнат хора, които повтарят старата митологема, че Ленин е един идеалист, който искал да построи справедливо общество, но умрял рано и лошият Сталин развалил всичко. Това просто е огромна лъжа. На първо място, защото идеолог и мотор на большевишката революция е Лео Бронщайн-Троцки, руски евреин, масон от 33 степен, член на Ложата на Великия Изток, а неговият помагач Ленин просто не може да дишава без насилие.

Още преди да вземат властта, Троцки и увреденият вече мозъчно от сифилиса Ленин жадуват терор. В Швейцария Ленин пише каква трябва да бъде компартията според тях. Това трябва да не е много широка организация, по възможност да е тайна, да има група от „авангардни борци“, които да са готови на всичко за победата на революцията. Този авангард трябва да се състои от специално обучени, посветени хора, елит. Виждаме отново принципа на ложите, на затворените общества, в които има ядка от посветени и обкръжение от послушници. За Бронщайн-Троцки и Ленин повечето социалдемократи в Европа по това време са „меки“, те не стават за световната революция. Те нападат яростно съпартийците си, които не споделят възгледите им за насилиствено вземане на властта и терор. На всеки различен от себе си Ленин обявяваше война, споделят сподвижниците му, разделили се с него.

Затова и никой не се учудва на начина, по който Улянов и Бронщайн превземат руската социалдемократическа партия —

агресивно. „По принцип ние никога не сме отричали терора и не можем да го отречем“, пише през 1901 г. Илич. Той е точен следовник на френските дейци на Просвещението и революцията от 1789 г. — масоните, които жадуват реки от кръв, за да преустроят обществото. Това най-ясно го е изразил парижкият радикал Мишел де Бурже. Той веднъж стоял с Жорж Санд на брега на Сена, гледайки Тюйлери, и казал: „За обновление на обществото реката трябва да се напълни с кръв, а това място да се превърне в пепел!“

През 1903 г. най-радикалното крило на социалдемократическата партия на Русия става ядрото на бъдещата най-многобройна и мощна компартия в света.

Когато през октомври 1917 г. тя взема властта в Русия, първото, което започва да прави, е да убива. Много и безразборно. На 20 декември е образувана ЧК — Извънредна комисия, начело с Дзержински — полски полуевреин, учредител на социалдемократическата партия в Полша и Литва през 1900 г. В деня на основаването на ЧК Дзержински казва: „Не мислете, че търся никаква форма на справедливост, в момента справедливост не ни е нужна. Това е война — лице в лице, битка докрай. На живот и смърт! Настоявам за орган за революционно уреждане на сметките ни с контрапреволюционерите!“

И органът заработка. Воден от принципа на Ленин: „Бихме попитали человека: къде сте вие по въпроса за революцията? За нея ли сте или против нея? Ако е против нея, ще го изправим до стената!“

До стената са изправяни по 1000 души на месец само в периода 1918–1919 г. Огънят на терора се разпалва лично от Ленин. „Да се разстрелят по един на всеки десет за безделие!“, „Докато не приложим терора — разстрел на място, спрямо спекулантите, нищо няма да постигнем“ — това са все директиви на Илич през януари 1918 г. Дори гражданская война още не е започната. У. Х. Чемърлейн, един от първите историци на съветската революция, пресмята, че само от ЧК са убити 50 000 души до 1920 г. На практика те са много повече. Както казва Лацис, заместник на Дзержински, в периодичното издание на ЧК „Червен терор“: „Ние не воюваме срещу отделни личности, ние унищожаваме буржоазията като класа.“

„Няма нищо по-отвратително от религията“, пише Ленин до Горки през 1913 г. Той откровено мрази християнството и вижда в него враг и опасност. И то точно в лицето на най-благочестивите свещеници, които с личен пример водят след себе си хората към познаване на Христос и спасението си. Това е преграда за бяса на разрушение и нихилизъм, който ръководи Ленин. Дори 10 % от руснаците да останат живи, това е достатъчно да се построи „идеалното общество“ — комунизмът. Така разсъждават вождовете на революцията — масонът Бронщайн-Троцки и Ленин. За тях Русия е нищо и това личи от начина, по който предават националните интереси, сключвайки неизгодния за страната си Брест-Литовски договор с Германия.

Германците пък ги оставят на мира да изтребват руския православен народ. Тяхната армия е можела много бързо да разпилее большевишката групичка, узурпирала властта, но не го прави. „Болшевиките са най-доброто оръжие да се държи Русия в състояние на хаос“, казва адмирал Паул фон Хинце, външен министър на Германия през 1918 г. Това е част от концепцията на висшето европейско масонство, която германското правителство изпълнява, тъй като е превзето от него.

Един от първите актове на большевиките е да разделят църквата от държавата, да национализират имотите, да забранят преподаването на вероучение и още нещо много любопитно и кореспондиращо с днешния ден на България. Освен прекия удар срещу духовенството и храмовете комунистите създават паралелна църква, наречена „Живата църква“.

Трима продажни свещеници — Виеденски, Класницки и Белков, я оглавяват и искат от патриарх Тихон, който е заточен, да им отстъпи канцеларията си. Патриархът дава съгласие, за да се предаде водачеството на църквата на митрополит Агатон, одобрен за заместник.

Тримата агенти на режима обаче започват да се разпореждат от името на патриарха и свикват учредително събрание на „Живата църква“. Налагат нови канони, премахват патриаршеския сан и превръщат църквата в някакъв протестантски придатък на властта. ЧК ръководи операцията.

Тази църква обаче не се приема от хората и властта се захваща да разрушат изцяло руската православна църква. Започва вакханалия, истински катанински ураган от опустошение над храмове и светини. Само до началото на 1923 г. са затворени 722 манастира. Затворените църкви са десетки хиляди. За една-единствена година — 1929 г., са затворени 2000 църкви. На 23 февруари 1918 г. излиза декрет, който разпорежда църквите да си предадат всички ценности. Ограбването е тотално. Поругаването — също. Параклисът на Иверската Бога Майка в Москва е разрушен за една нощ. Исакиевският събор в Петроград е превърнат в атеистичен музей. Храмът на Спасителя в Петербург е превърнат в клуб, знаменитата Киевско-Печорска лавра е опустошена и затворена, в Святогорск красноармейци нахлуват в манастира и избиват след мъчения монасите, в Тамбов църквата става театър, иконите са изгорени, одеждите на свещениците се използват за покривала на конете. Под ръководството на евреина Лазар Каганович е взрiven най-големият храм в Москва — „Христос Спасител“, за да се отвори място за гигантска статуя на Ленин, която така и не е издигната.

Свещениците са обезправени и унищожавани по план. Член 65 на Съветската конституция не дава избирателни права на клира. Децата им не могат да влизат в държавни училища. Убийствата на духовници става всекидневие. В Петроград едни от най-видните пастири — протопрезвитерите Орнацки и Ставровски, са изтезавани, с отрязани уши, нос и извадени очи те били изхвърлени в реката. Самият Петроградски митрополит Вениамин все пак е съден, преди да бъде екзекутиран. Лъжесвидетели по процеса са същите трима попове, които правят после „Живата църква“ по поръчка на ЧК.

По данни на „Таймс“ от 1922 г. само през първите 3 години на болневишки терор са били убити 28 владици и 1215 свещеници. Общо след 1917 г. в Русия са избити около 500 000 православни духовници и технически персонал на църквата от еврейския болневизъм.

**КОМУНИЗМИТЕ БЯХА НУЖНИ НА ЗАПАДА ДА ОБЕЗКЪРВИ И КОЛОНИЗИРА ИЗТОКА, В КОЙТО
ПРЕОБЛАДАВА ПРАВОСЛАВИЕТО**

Примерът на ленинистите в Русия с масов терор се повтарят във всички „социалистически“ страни, попаднали в орбитата на Кремъл след 1945 г. „Мръсни месеци“ на безконтролни кръвопролития имат в календара си и България, и Румъния, и Югославия. Дадена е пълна

свобода на лумпени да убиват безогледно. Избит е интелектуалният елит на източноевропейските нации.

Защо хората позволяват да им надянат примката? Този въпрос не получава пълноценен отговор до днес. Защо, след като е ясно от самото начало, че това е нищо повече от терор и откровено желание на една група патологични властолюбци да яздят народите си, малката група комунисти (а във всички страни тази група е малка при вземането на властта) успява? Не може всичко да се обясни с естественото влечеие на хората към социална справедливост, още повече че тя не се прилага никъде. А веднага става ясно, че комунистите от радикален тип искат казармен тип общество, а не справедливост.

Много изследователи обясняват успеха на комунистическите групи със специален заговор, ръководен от скрити, суперолигархични кръгове в света. В някои от тези трактовки има логика, но те никога не биват цялостни и завършени в доказателствено отношение поради липса на информация, която е в ръцете на същите кръгове. Дали например фактът, че от 22 членове на Совнаркома при Ленин само 3 са руснаци, останалите — евреи, или че от ръководството на ЧК руснаците са само двама, другите са евреи, а от общо 545 души състав 447 не са руснаци, а главно евреи, е имал решаващо значение за развитието на съветската революция? Редица автори приемат большевишния терор като план на външни за православните руснаци сили. В тази теза има логика, защото най-големият потърпевш от большевизма е руският православен народ. Жертвите на еврейско-большевишния терор се изчисляват на над 100 милиона за целия период на съветска власт. През 1917 г. Русия има 160 милиона население, което е щяло да бъде около 400 милиона през 50-те години. Днес то е 147 милиона.

В по-ново време драстични варианти на комунизма бяха разиграни и в Азия. Камбоджанецът Пол Пот например изби по време на режима си над 1 000 000 свои сънародници, и то по садистичен начин. Не трябва да забравяме обаче, че Пол Пот дойде на власт и бе поддържан от САЩ — една юдеизирана страна. Защото както категорично отсича пред Кнесета днешният премиер на Израел Шарон — „Америка е под наш контрол“.

Комунизмът не предлага нищо различно като икономическа схема, когато дойде на власт. Одържавяването не оправя нещата, а ги усложнява.

Самите болневики са били в чудо какво точно да правят с икономиката, след като взели властта. Принудителното събиране на продукцията от селяните довела до бунтове и страхотен глад. Той бил принуден да върне отчасти пазарните отношения под формата на НЕП за изпускане на парата. Практиката на държавите в Източна Европа пък доказва, че уравниловката на социализма и усещането за тотална заетост и безплатно здравеопазване и образование е за сметка на аборигенско ниското заплащане на труда. Ако все пак някъде се заформя общество, което показва, че може да урежда социално-икономическите си отношения сравнително справедливо, без крайностите на рязкото обединяване за сметка на една свръхбогата малка върхушка, се намесва наднационалното управление на планетата — „семейството“. Световният свръхелит, който сменя управлението в тази държава и отново натиква народа и в тинята. Целта на гигантския социален експеримент, наречен „комунизъм“, бе да се създадат плашила. И никой народ днес в началото на ХХI век да не мисли, че има пътища за развитие на човечеството, различни от американския тип капитализъм, който на фона на демонстративно отблъскващия кървав комунизъм изглежда не само приемлив, но и възможно най-доброто общество. А цели поколения идеалисти, които са ставали съучастници или най-малкото не са попречили на екстремните групи и тайни общества като болневиките, виждат, че са били използвани като опитен материал с пагубен край. Такъв, какъвто се полага на всички лабораторни бели мишки.

Другата гигантска цел също е постигната — рязка разлика в стандарта на живот на „капиталистическия“ свят и страните от бившия комунистически лагер. Тези страни трябваше да бъдат разсипани и превърнати в колонии на наднационалната върхушка, която плати и на болневиките, и на нацистите да поразредят населението на Европа през ХХ век.

Днес все повече наблюдатели виждат парадоксите и двойния стандарт на Запада, който уж водеше война срещу комунизма до 1989 г., а след нея издигна нова стена пред народите от Източна Европа и непрекъснато изтъква тяхното „изоставане“, като че ли то произтича от

субективни причини или защото тези народи са втора ръка хора. Европейският съюз и НАТО са представяни във всекидневната медийна пропаганда като някакъв рай, като Обетована земя, като мираж, който не трябва да изчезва от погледа на източноевропейците. С тази сугестия им се отнема възможността да мислят аналитично и да виждат картина на голямата измама в нейната цялост.

В наложената днес схема на „дясното“ и „лявото“ в официозната политология и пропаганда има огромна спекулация. Никого не учудва и не отблъска днес например голямото толериране на марксизма на Запад. Докато нацизмът е мръсна дума и неговите прояви се инкриминират, псевдоучението на Маркс се изучава и „обогатява“ от тълкуватели като неомарксиста-евреин Ерих Фром или от Хърбърт Маркузе и това дори минава за модно. Тези рецидиви на богооборческите идеи на марксисти, ленинисти, маоисти и подобните им, покълнали в тълстата почва на благоденстващото общество, хранят съмнения, че под формата на „леви“ идеи в света е жив бацилът на нихилизма, на разрушителната антихристиянска сила, наричана социализъм, комунизъм и нихилизъм. Тя тлеет и чака дъха на Прометей (Луцифер) да я разпали за пореден път.

По принцип влечението наляво е влечеие към смъртта. Психологът Морис Беси твърди в книгата си „История на магията и свръххестественото“, издадена в Лондон през 1964 г., че според съвременната психология движението наляво е подсъзнателен символ на смъртта. Беси буквально пише: „Господарят на мрака язди черна кобила, която галопира наляво — в посока, която се счита за зловеща“. Дори етимологията на термина „ляв“ в латинския — „синиструм“, означава както лява посока, така и „носещ нещастие“. В старобългарската литература също има свръххестествено обяснение на лявото като антибожествено. В един апокриф от XII век: „Видение, което видя Исаия пророк, син Амосов“, се говори за наличието на небето на „леви“ и „десни“ ангели. Левите според апокрифа са от свитата на Луцифер — падналия ангел, и тикат човека към гибел.

През 1970 г. един американец, бивш член на ръководството на Американската комунистическа партия — Кенет Гоф, публикува книгата си „Бащата на комунизма е сатанизъмът“. В нея бившият активист на компартията пише: "Вълната на луциферианството, която

премина по цяла Русия преди революцията, сега е надвиснала над Америка."

Но кое ражда комунизмите всъщност? Гневът на бедните? Организираното съзнание на пролетариата, който е прочел Маркс, Енгелс и Ленин и тръгва да разрушава света? Да премахва собствеността, семейството, да гради централизирана банкова система и репресивни органи, които да го мачкат след това?

Категорично — не. Чувствата на бедните и желанието за справедливост у повечето хора бива използвано от една върхушка, която жертва тези хора, за да ги противопоставя на други и да разделя общества и народи с кръв. Историята на комунизмите и тероризмите, прочетена както трябва, показва един огромен парадокс, за който не се говори и не пише в учебниците. Фактът, че комунизмите и тероризмите се финансират и инспирират от една богата, най-често стояща в сянка международна върхушка, която концентрира най-големите капитали. Излиза, че свръхкапиталистите плащат, за да създават движения срещу себе си. Налудничаво звуци, но е вярно. Така както е вярно, че Уолстрийт плати болневишката революция през 1917 г. в Русия.

ГЛАВА V

РУСКИ ИЛИ ЕВРЕЙСКИ КОМУНИЗЪМ?

Защо Западна Европа, Уолстрийт и главно еврейски банкери от САЩ платиха на „класовите си врагове“ да направят большевишката революция? Защо този факт се криеше от „комунистическата“ пропаганда до 1989 г. и продължава да се крие от „капиталистическата“ до днес? Защо не се изучават думите на Чърчил: „...Няма нужда да се подсилва ролята, която изиграват в създаването на большевизма и във фактическото осъществяване на руската революция тези световни и основно атеистични евреи“?

До днес в България няма сериозно изследване, което да се е занимало с финансирането на большевишката революция. Броят се жертвите, описват се хиляди подробности от завземането на властта в Петербург през 1917 г., но не се визира въпроса „Кой плаща?“.

За отделни изследователи-ентусиасти, които не приемат официалната пропагандна линия, че комунизмът е руско изобретение, отговорът е ясен. Комунизмът е идеен продукт първо на една промасонска и проеврейска богооборческа върхушка в Западна Европа, както изяснихме по-горе. След това — на наднационалната финансова върхушка, базирана в създадената и поддържана от масони държава — САЩ. Книгите на такива автори обаче най-често са изтласквани в периферията на общата култура, обявявани за част от „теорията на конспирацията“ и уязвявани като несериозни. В същото време огромни пари биват изсипвани на институти и отделни автори, за да съчиняват

лъжливата история на човечеството. Крещящ пример за това е историята на руската борсова революция през 1917 г.

За създател на съветската държава във всички енциклопедии се представя Владимир Илич Улянов, внук по майка на покръстен евреин — Александър Бланк.

От масовите познавателни източници е скрит фактът за масираното участие на евреи в борсовата революция като нейни лидери, изпълнители и като висша администрация на Съветска Русия от създаването до края и. Омаловажава се ролята на Лейба Бронщайн-Троцки, висш масон 33 степен, който получава директната парична подкрепа на уолстрийтски финансово магнати евреи, за да извърши това, което поколения в комунистическите страни изучаваха като ВОСР — Велика октомврийска съветска революция.

Биографията на само един от лидерите на ВОСР — Улянов, бе обожествена и вкарана в енциклопедиите. „Вождът“ на революцията Ленин бе и балсамиран по древноегипетски ритуал, което е демонстрация на приемственост между античния херметизъм и действията на тайните богоchorческите общества в ново време, генератори на революции и човешко изтребление.

Ленин е избран от световния елит като безскрупулен антипатриот, антихристиянин и антирурист, като психичноувреден човек с патологично властолюбие и бесовски патос.

Ленин не е работил нито един ден през живота си след университета. При това след 1900 г. до 1917 г. той на практика живее в най-луксозните градове на Европа — Женева, Париж, Лондон, Цюрих. Как един полулегален руски емигрант, който дори няма никакво наследство като Маркс, си позволява такъв живот? Плюс издаване на вестник?

Отговорът е — плащат му финансово магнати, главно извън Русия. Като например внукът на милионера Морозов — Николай Шмид. Той от началото на века финансира „Искра“ и плаща курорта на Ленин в Швейцария и на други места. Сестрата на Шмид пък се жени фиктивно за борсника Игнатиев, за да имат конспираторите начело с Ленин пълен достъп до авоарите на Морозовите наследници. Ленин взема пари и от враговете на собствената си родина. В разгара на руско-японската война през 1905 г. шефът на японските тайни служби — Ашика, вижда у Ленин такъв отявлен предател на собствената си

страна, че веднага го харесва и започва да му пълни джоба. В отплата Ленин пуска част от парите на свои другари в Русия, които организират бунтове и стачки и така помагат на Япония.

Един доклад пък на руския агент Сватиков, изпратен специално от руската обществена безопасност да следи Ленин в Швейцария, описва честите отскачания на Ленин до германската легация.

По-късно става известно, че Германия плаща на Ленин и отпуска специален вагон за него, за да се върне в Русия и да я разяжда отвътре, докато тя се бие с Германия. Появяват се свидетелства за наличието на 70 милиона германски марки, отпуснати за Ленин.

Месеци преди него — през март 1917 г., Лейба Бронщайн-Троцки тръгва за Русия от САЩ. На канадската граница той е спрян и арестуван. У него са намерени 10 000 долара, което е огромна сума за онова време. Има данни, че в Лондон през 1905 г. Фабианская организация (вид промасонско общество от типа на Ротари) дава голяма сума на борделиите. лично членът на тази ложа, сапуненият крал Джоузеф Фелс, дарява революционерите. Отново виждаме парадокса милионер да подпомага антикапиталистически революционери. Според дописка пък в „Ню Йорк Джърнъл — американън“ Джон Шиф, внукът на еврейския магнат Якоб Шиф (шеф на еврейската инвестиционна компания „Кун, Лоеб и Ко.“) твърди, че дядо му е похарчил около 20 милиона долара за борделия в Русия, докато той се укрепи.

По свидетелство на белогвардейския руски генерал Арсений Гулевич Якоб Шиф е подпомагал финансово борделиите. Сведението на Гулевич е публикувано в книга на Гари Алън, американски изследвач на най-влиятелните и богати хора в САЩ. Там Гулевич твърди също, че «Господин Бахметиев, последният императорски посланик в Съединените щати, ни каза, че след победата борделиите са прехвърлили в периода между 1918 г. и 1922 г. 600 милиона златни рубли на „Кун, Лоеб и Ко“ — водеща еврейска банка. Така борделиите връщат стократно вложенията на банкерите от Уолстрийт.

Това вече обяснява логиката магнати да дават пари на своите врагове — комунистите, които се борят срещу тях. Което за незапознатите с втория план на събитията звучи абсурдно. Някои тълкуватели търсят смисъла на тези финансови инжекции в удар по

икономиката на Русия, която до войната е сред водещите в света. След 1883 г. руснаците започват и експлоатацията на нефтените находища край Баку, което очертава Русия като енергиен гигант на епохата. Това явно е застрашавало големите петролни компании на Запад и главно „Стандарт Ойл“ на Рокфелер, коментират авторите, които обикновено биват описвани като привърженици на „теорията на конспирацията“ и по този начин с лека ръка изключват от „авторитетните“ научни изследвания, подменящи истинската история. Това квалифициране на подобни автори се прави от владетелите на големите медии в САЩ и западния свят, които са главно евреи или принадлежащи към същия елит, финансирали никога болневишката революция.

Едно е ясно — пари отвън, и то огромни, Ленин и другарите му — евреи получават. За да разрушат една просперираща Русия и да изградят един огромен концлагер, в който през 70-те години на еврейски комунизъм бяха избити над 100 милиона православни християни — руснаци.

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА САЩ УИЛСЪН ПОМАГА НА ТЕРОРИСТА ТРОЦКИ ДА ВЗЕМЕ ВЛАСТТА В РУСИЯ, ДА РАЗРУШИ СТРАНАТА И ДА ИЗБИЕ СТОТИЦИ ХИЛЯДИ ХРИСТИЯНИ

Уилям Лоурънс Сандърс, зам.-председател на Federal Reserve Bank of New York, пише до президента Уилсън на 17 октомври 1918 г.: „Драги Мистър Президент, аз одобрявам — симпатизирам на съветската форма на управление като най-подходяща за руския народ.“ Удивително! Един банкер и едър бизнесмен се възхищава от комунизма! Знаят ли това американските ученици днес? Не, те учат патетични истории за това как бащите-основатели са измислили най-демократичната държава в света. А за Русия знаят, че там е имало комунизъм, който е лош и най-важното — е руски. Губи им се обаче моментът на мениджмънта на този комунизъм. А той се мениджира от Уолстрийт. Там е създаден Бен Ладен на ранния XX век — Лео Бронщайн, останал в историята като Троцки. Дясната ръка и мозъкът на Ленин при вземането и упражняването на терора, наречен Велика октомврийска социалистическа революция в учебниците, с които израсна моето поколение.

След като е депортиран от Франция през 1916 г., Троцки пристига в САЩ на 13 януари 1917 г. Какво прави болневикът Троцки, който знае само немски и руски, в капиталистическа Америка? Както

той сам пише в автобиографията си „Моят живот“: „Професията ми в Ню Йорк беше да бъда революционер-социалист.“ На Уолстрийт, оказва се, този занаят се ценя.

Дженингс Уайз пише в книгата си „Уодроу Уилсън — последовател на революцията“: „Историците няма да забравят как Уодроу Уилсън, пренебрегвайки усилията на британската полиция, направи възможно влизането на Троцки в Русия с американски паспорт.“ Уилсън лично осигурява паспорта на Троцки в момент, когато американският Държавен департамент официално полага всяка усилия да следи влизането и излизането от САЩ на съмнителни анархистични, комунистически и революционни елементи. Когато Америка влиза във война с Германия, а Троцки е известен на британските и щатските служби като германски агент, както и Ленин. Как се нарича това? Един от поредните президенти на САЩ — масон, извършва национално предателство? Няма да е нито първият, нито последният. Помним от разкритията на бившия капитан Морган през 1827 г., че всяка заповед на по-висшия масон стои над всички повели на държавния и национален интерес, а неизпълнението и се наказва.

Няколко дни след като Троцки е влязъл най-спокойно в Русия през финландската граница въпреки „силния контрол“ на Държавния департамент, руските власти спират кореспондент на „Ню Йорк Нералд“ и достъпът до Петроград му е отказан. Но за Троцки няма бариера. За него работи световното братство — синовете на Вдовицата, свободните зидари, поклонниците на Великия архитект на Вселената, който не е християнският Бог. Тези, които изписват петолъчка на печатите си и я вкарват в гербовете на държавите, които успеят да завладеят. Масоните. За всеки техен „брат“ границите не са пречка, дори по време на война.

На 3 април 1917 г. шестима мъже са задържани на американско-канадската граница. Те са Никита Мухин, Лейба Фишелев, Константин Романченко, Грегор Теходновски, Гershон Мелинчански и Леон Бронщайн-Троцки. Описанietо на задържаните фигурира във форма LB-1 със сериен номер 1098 на канадската армия от 1917 г. У Троцки са намерени \$10 000. След серия от телеграми между Отава и контролните офицери на граничния пункт Халифакс Троцки и другарите му са пуснати.

През 1918 г. полковник Джон Маклейн, канадски издател и публицист, бивш сътрудник на военното разузнаване, пише за своето списание статия, озаглавена: „Защо пуснахме Троцки? Как Канада загуби добрата възможност да съкрати войната“. В статията Маклейн пише дословно: „Троцки беше освободен (от канадската граница, б.а.) по искане на британското посолство във Вашингтон, предизвикано от искане на Държавния департамент на САЩ, който пък беше активиран от някого другого. Канадските власти са били инструктирани да съобщават за пресата, че Троцки е американски гражданин с американски паспорт, а неговото безпрепятствено минаване на границата беше по изричното изискване на Държавния департамент на САЩ.“

Защо лично президентът на САЩ Уилсън се грижи за безпрепятственото пристигане на Лео Бронщайн-Троцки до Русия, където евреинът-терорист ще оглави военните сили на большевиките и ще извърши геноцид над стотици хиляди християни-руснаци? Какво би накарало един американски президент да помога на международен терорист? Какво друго, освен принадлежност към „братството“, към масонската ложа, верността пред която стои над държавния и патриотичен дълг. Президентът Уодроу Уилсън, освен това е избран с решаващия дял на гласовете на американските евреи. Така пишат изследвачите Mark R. Levy и Michael S. Kramer в съчинението си „The Ethnic Factor“, New York, издадено от „Simon and Schuster“ през 1972 г.

Цялото доставяне на революционери от САЩ и Европа към Русия през 1917 г. е организирано от една перфектна международна организация, в която участват тайни служби, дипломати, висши държавници и финансови магнати, показват фактите.

**ШЕФЪТ НА ФЕДЕРАЛНИЯ РЕЗЕРВ НА НЮ ЙОРК ТОМСЪН ДАРЯВА 1 МИЛИОН ДОЛАРА НА
БОЛШЕВИКИТЕ, ПИШЕ „ВАШИНГТОН ПОСТ“**

Троцки пътува към Русия в абсурдистка компания — група американски комунисти, негови съмишленици-революционери и уолстритски финансисти. Линкълн Стивънс, американски комунист, участвал в този рейс, си спомня по-късно в мемоарите си през 1931 г.: „Троцки беше с група революционери, сред тях имаше и японци...“ Самият Стивънс пътува до Русия по покана на едрия бизнесмен Ричард Крейн — ексшеф на финансовата комисия на

Демократическата партия, вицепрезидент на „Крейн къмпъни“ и учредител на клона на „Уестингхауз“ в Русия. „Уестингхауз“ е мощна електроенергийна компания, днес проявяваща интерес към българската АЕЦ „Козлодуй“. Крейн посещава Русия 23 пъти в годините 1890 — 1930. Според посланика на САЩ в Германия през 30-те години Уилям Дъд „Крейн много допринесе, за да успее революцията на Керенски, която отвори пътя на комунизма“. САЩ признават първи в света и правителството на масоните Лвов и Керенски след антицарския и антитравославен преврат през февруари 1917 г. въпреки неговата незаконност.

Американският комунист Стивънс пише по-нататък в мемоарите си, че по време на пътуването компанията стигнала до извода, че революцията е само в първата си фаза и е нужна ескалация. „Крейн и пътуващите на кораба радикали смятаха, че ние трябва да сме в Петроград за кулминацията.“, завършва Стивънс. Нека милиардите „профани“ по света се питат как може човек да е едновременно шеф на комисия на Демократическата партия на САЩ, вицепрезидент на компания, представител на енергийния концерн „Уестингхауз“ и комунистически радикал. Логичен отговор те няма да получат, защото не са посветени във втория, невидим за публиката план на събитията.

Цялата операция по внедряване на терористичната болнешвишка партия в Русия и окупирането на една християнска страна от евреи-антихристияни и всякакви криминални елементи се плаща от кръгове на финансовата върхушка на Уолстрийт. Тя струва около 100 милиона тогавашни долара. За това има предостатъчно документални източници, но кой знае защо тази тайна част от новата история не се изучава в учебниците. Нито в комунистическите до 1989 г., нито в капиталистическите преди и сега.

Какво кара американските мултимилионери да тъпчат джобовете на съмнителни елементи, които са явни анархисти и революционери, а най-често — обикновени престъпници и лумпени? Които открито обявяват, че са врагове на капитализма и империализма? На своите „класови врагове“?

Показателното е, че преобладаващата част от американските магнати, финансирали терористите, които ще потопят Русия в кръв, са евреи. Това са банкерите: Якоб Шиф, банката „Кун, Лоеб и къмпъни“, Феликс Вартбург, Пол Вартбург, Ото Кан, Мортимър Шиф, Джеръм

Ханауер, Гугенхайм, Макс Брейтън, Исак Селигман. Водещи фамилии във финансовия свят, пред които свалят шапка всички на Уолстрийт. Да не би синовете израилеви да си отмъщават за гонения срещу тях по този начин? Може би те са доказали, че са отмъстителни, пише го и в Стария Завет. Но сред спонсорите на болншевиките има и доста неевреи.

В дъното стоят могъщият Рокфелер и не по-малко силният тогава Дж. П. Морган. Те обаче въпреки нееврейския си произход са преплетени с еврейските капитали. Джон Рокфелер е притежател на „Чейз Банк“, която се обединява с банката на Вартбург — „Манхатън банк“, и става най- мощната банка на САЩ — „Чейз Манхатън банк“. Никой обаче не казва „еврейската банка на Вартбург“, всеки казва „банката на Рокфелер“. Дж. П. Морган пък се свързва с Ротшилд чрез компанията за търговия с ценни книжа Northern Securities, която учредява през 1869 г. в Лондон съвместно с Ротшилд. Компанията на Морган става дъщерната фирма на голямата еврейска банкерска фамилия Ротшилд за САЩ. Оттогава и името на Морган стои пред големите еврейски пари.

Преди Първата световна война финансовите и бизнес структурите в САЩ са доминирани от два конгломерата: „Стандарт Ойл“ на Рокфелер и Моргановия индустриско-финансов комплекс. „Нейшънъл сити банк“ — най-голямата банка, е в ръцете на „Стандарт Ойл“. Най-големите застрахователни компании са също на Рокфелер, но в тях са и парите на еврейските фамилии.

Морган е монополист в областта на стоманата, електричеството, корабоплаването. Негова е най-голямата електрическа компания — „Дженерал Електрик“, пръв е в каучуковата промишленост, в железопътното строителство. Морган заедно с Ротшилд контролират Националната търговска банка, „Чейз Нейшънъл банк“, „Ню Йорк Лайф Иншуърънс“ и „Гаранти Тръст Къмпъни“. Последната компания ще играе особено важна роля в създаването и изграждането на Съветския съюз, както и в други революции.

По време на болншевишката революция в Ню Йорк е образувана специална Американска международна корпорация, която координира помощта за болншевиките. В нея влизат Рокфелер, Морган, „Нейшънъл сити банк“, което значи Вартбург и Ротшилд. Председател на корпорацията е евреинът Франк Вандерлип с подшеф — евреинът Ото

Кан. В Американския конгрес се пази документ под номер HJ8714.U5 от 1919 г., който доказва огромни суми от десетки милиони долари, изразходвани за большевишката Русия. Става дума за около 100 милиона долара. Само Уилям Бойс Томсън — директор на „Федерал Резерв Банк ъф Ню Йорк“, голям акционер в контролираната от Рокфелер „Чейз Банк“ и финансов партньор на еврейския магнат Гугенхайм и на Морган, дава \$ 1 милион за комунизма. На 2 февруари 1918 г. „Вашингтон пост“ пише:» Уилям Б. Томсън, който беше в Петроград от юли до ноември миналата година, е направил лично дарение от \$ 1 милион на большевиките за техните цели да разпространяват своята доктрина в Германия и Австрия.“

Подкрепата върви и на най-високо държавно ниво. На 28 ноември 1917 г. полковник Хаус, дясна ръка на президента Уилсън, телеграфира на шефа си от Париж, че е силно и неприятно изненадан от факта, че някои американски вестници са коментирали събитията в Русия с погрешния извод, че след большевишкия преврат тази страна трябва да се третира като враг.

Това не е първият износ на тероризъм на американския финансов елит. През 1913 г. Уолстрийт финансира инвазия в Панама, като провокира революция, за да завладее Панамския канал. Уолстрийт финансира и китайската революция от 1912 г., водена от Сун Ят Сен, довела до комунистическия режим на Мао по-късно. Чрез китайски тайни общества нюйоркски финансови групи вкарват пари за Сун Ят Сен. Документи сочат, че това е ставало чрез Чарлз Б. Хил от фирмата „Хънт, Хил и Бетс“.

Три години по-късно пак уолстрийтски магнати финансират други бандити-„революционери“. Този път в Мексико. Панчо Виля се обявява за народен освободител и получава финансово рамо от Ню Йорк, за да се въоръжи. Плащанията минават през същата „Гаранти Търист Къмпъни“ на Ротшилд и Морган и са на стойност \$ 380 000. С тях мексиканският „революционер“ Виля избива хиляди невинни хора, включително и граждани на САЩ. Само през януари.

1916 г. той убива 17 американски миньори в Санта Изабела и още 18 други американци. Така финансата върхушка на Уолстрийт показва как може да работи срещу Америка. Да снабдява с оръжие бандити (днес това са албански „бунтовници“ или муджахидини в

Чечения и Афганистан), които после избиват и американци с това оръжие. Какво от това, ако печалбата е добра и не стане скандал?

НА „БРОДУЕЙ“ 120 Е МОЗЪЧНИЯТ ЩАБ НА СВЕТОВНИТЕ РЕВОЛЮЦИИ

През 1912 г. „Хънт, Хил и Бетс“ е на „Бродуей“ 165, но през 1917 г. вече е на „Бродуей“ 120, където е и банкерският клуб на финансия елит. На този адрес е и Нюйоркският клон на Федералния резерв. Тук се помещава по това време и Американската международна корпорация. Интересна подробност — първият „посланник“ на Съветите през 1917 г. (неофициален, защото е рано за открити дипломатически отношения) е Лудвиг Мартенс, който освен пратеник на большевиките, шеф на Съветското бюро, е и вицепрезидент на финансовата къща „Вайнберг и Познер“. И фирмата, и Съветското бюро са също на „Бродуей“ 120. Мартенс е крачеща илюстрация на това, как човек може да бъде комунист и капиталист едновременно, без да получи шизофрения.

Американската международна корпорация започва с капитал от 50 милиона долара, целта е да действа по цял свят и да извършва поширова дейност от банкиране. На практика — всички видове бизнес. Еврейската банка „Кун, Loeb and Co“ участва с 2,5 милиона долара. През 1917 г. корпорацията инвестира \$ 27 милиона по целия свят. Тя има представителства в Лондон, Париж, Буенос Айрес, Петроград и Пекин.

Сред директорите на Американската международна корпорация са водещи банкери на САЩ като: Ото Кан, партньор на „Кун, Loeb and Co“, Пърси Рокфелер Уилям Съндърс — шеф на Федералния резерв, клон Ню Йорк, Кофин — шеф на „Дженерал Електрик“, и още няколко поредни шефове на Нюйоркския федерален резерв.

През януари 1918 г. председателят на Американската международна корпорация Уилям Франклин Сандс отговаря на питането на държавния секретар Роберт Лансинг, който иска от него мнение за руската большевишкa революция. Ето какво пише Сандс: „Каквото и да ви се струва, че е загубено в Русия, то ще се върне сега, пък нека да е с цената на личния триумф на Троцки.“ По-нататък в писмото си Сандс смята, че Американският конгрес трябва да подкрепи всякакви административни планове по отношение на Русия.

„Инвестицията“ в болневишките терористи-евреи се връща наистина. Русия се нуждае от всякакви стоки, тъй като агентите на Уолстрийт — болневиките, са я довели до колапс. Дрехи, химически продукти, храни — за всичко това болневиките плащат със злато и диаманти. Скъпоценни камъни се пренасят и от Джон Рид, известен като автор на книги и статии, възхваляващи болневизма. Както и от Михаил Груженберг — руски евреин, който купува (на безценица) диаманти от Русия и ги продава изгодно в САЩ. Според един доклад на Скотланд Ярд от 14 юли 1919 г. в далаверата са замесени „Гаранти Тръст Къмпъни“ на Морган и Ротшилд, съветникът на президента Уилсън — полковник Хаус, и посланикът на болневиките — Мартенс.

Разбира се, храните от САЩ и Европа не достигат до обикновените руснаци. Те умират от глад — само през 20-те години в Украина загиват 13 милиона души от невиждан глад. В страната, която е изнасяла жито и храни по цял свят, евреите-болневики извършват нечуван геноцид само за броени години. Никой не говори обаче за „украински и руски холокост“. Никой не прави Нюрнбергски процес или съд в Хага над евреите — идейни автори и извършители на планомерното избиване на милиони християни.

ЗАЩО СВЕТОВНИТЕ ЕНЦИКЛОПЕДИИ КРИЯТ ФАКТА, ЧЕ БОЛНЕВИШКАТА РЕВОЛЮЦИЯ Е ЕВРЕЙСКА, А САЩ АКУШИРАХА?

Има достатъчно исторически източници, които доказват, че комунизмът в неговия болневишки вариант не е руско изобретение. Нещо повече, руснаците са най-голямата му жертва. Върху 150-милионното население на една православна християнска страна е извършен невероятен геноцид от чужди окупатори и това не се изучава в учебниците, а се крие от света. Цяла Източна Европа става плячка на този комунизъм десетилетия по-късно и отново истината се крие. Последиците от комунизма, който формално се разпадна през 1989 г. се разглеждат и сега в световната и българската преса като „руско влияние“, като руски опит за овладяване на света. До ден-днешен в общественото съзнание по света живее идеята, че руснаци са измислили и приложили гигантския социален експеримент, унищожил 66 милиона от самите тях. Невероятен абсурд, защото няма кой да изведи на бял свят и да вика в учебниците истината за болневизма. Но ако в Русия тези, които са извършили болневишкия преврат, са

контролирали писането на историята, то защо в САЩ и Западна Европа не се изучава истината?

Отговорът е прост — защото болневишкият пуч от 1917 г. е подгответен и осъществен с височайше американско съдействие. Да, САЩ акушираха на съветския комунизъм.

В Държавния департамент се пази архивен материал с номер 861.00/5339, озаглавен „Болневизъм и юдаизъм“ от 13 ноември 1918 г. Това е доклад за болневишката революция, в който се казва, че следните фирми и хора са замесени в това дело: „Якоб Шиф, банката «Кун, Лоеб и Ко», Феликс Вартбург, Пол Вартбург, Ото Кан, Мортимър Шиф, Джеръм Ханауер, Гугенхайм, Макс Брейтън, Исаак Селигман.“ Все водещи еврейски имена от американския и европейския банков елит. Докладът подчертава, че няма съмнение, че тази група е инспирирала и организирала Руската болневишка революция. „През пролетта на 1917 г. Якоб Шиф започва да финансира Троцки — евреин, чиято цел е да извърши социална революция в Русия“, пише дословно в доклада на Държавния департамент от 1918 г. Докладът също така разглежда финансирането от страна на Макс Вартбург на Троцки, ролята на „Рейниш-Вестфалиан“ и на банкера Олаф Ашберг от „Ниа Банк“ — Стокхолм. Докладът говори за „връзка между еврейските мултимилионери и еврейските пролетарски вождове“. Докладът завършва с обобщение за сблъсъка на юдаизма и християнството, който вероятно стои в мотивацията на еврейския революционен патос. Тези документи цитира в книгата си „Уолстрийт и болневишката революция“, издадена от Buccaneer Books. Inc., N.Y., 1974 г., американският политолог и икономист Антъни Сатън.

Явно тези изводи са разтревожили все пак някого в Държавния департамент на САЩ и въпреки височайшата закрила на Троцки от страна на президента Уилсън департаментът прави серия запитвания до посолството на САЩ в Англия по повод участието на международното еврейство в болневишката революция. Посолството търси сътрудничеството на британското разузнаване и отговаря с поредица от секретни телеграми, които са в архивите на английското разузнаване и могат да се намерят в периодичния му бюлетин — Directorate of Intelligence, A montly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad, no. 9, Juli 16, 1919 (861.99/5067). Крайният извод от тази поредица гласи:

„Съвсем очевидно е, че болневизмът и неговата международна дейност се контролират от евреи. Комуникациите се движат между лидерите в САЩ, Франция, Русия и Англия и са явно координирани.“ Този документ е цитиран в книгата на американеца Дейвид Дюк „Моето пробуждане по еврейския въпрос“.

В книгата на еврейския автор Джоузеф Недава, издадена във Филаделфия през 1971 г. и озаглавена „Троцки и евреите“, пише, че Троцки често играел шах с барон Ротшилд, когато живеел във Виена, обикновено в „Кафе централ“.

Робърт Уилтън — 17 години кореспондент на „Таймс“ в Русия, пише, че „цялата история на руския болневизъм носи печата на външна намеса. Убийството на царя, планирано от евреина Свердлов и изпълнено от евреите Голощекин, Сиромолов, Сафаров, Войков и Юровски, е акт, извършен не от руския народ, а от неговите вражески окупатори.“

През 1920 г. капитан Монтгомери Шуйлер от военното разузнаване на САЩ изпраща доклади от Русия. Те са разсекретени едва през 1958 г. и в тях може да се прочете следното заключение: „Сигурно е неблагоразумно да се говори шумно за това в САЩ, но болневишкото движение от самото начало и досега се направлява и контролира от руски евреи от най-отблъскващия тип.“

Шуйлер цитира в доклад от 9 юни 1919 г. една схема-таблица на кореспондента на „Таймс“ Уилтън, според която от 384 комисари през 1918 г. само 13 са руснаци, над 300 са евреи, като 264 от тях са пристигнали от САЩ за революцията.

В архива на Държавния департамент има и телеграма на американския посланик в Русия по време на революцията — Дейвид Френсис. Той пише: "Болневишките лидери на Русия, много от които са евреи и 90 % от които са пристигнали от изгнание, малко ги е грижа за Русия, те са интернационалисти и се опитват да направят световна революция."

Свидетелството на един американски духовник потвърждава за хиляден път факта, че болневишката революция в Русия през 1917 г. не е дело на руснаци, а внесен отвън модел, идея и изпълнение на евреи. През 1919 г. методисткият свещеник Джордж Симънс, настоятел на методистката църква в Петроград, по време на революцията дава показания пред сенатска комисия за събитията. В протоколи 439 и 469

от 65-ата сесия на Комисията на Сената на САЩ са записани думите на свещеник Симънс: „Сред агитаторите (бolsевики — б. а.) имаше стотици евреи от Даунтаун — Ню Йорк, а през 1918 г. правителственият апарат в Петроград се състоеше от 16 истински руснаци и 371 евреи, 265 от които бяха пристигнали от Ню Йорк.“ Виждаме как различни източници потвърждават едни и същи данни — за стотици евреи, пристигнали от САЩ и финансиирани оттам, за да хванат за гушата руския народ.

Равинът Малвин Анделман в книгата си „To Eliminate the Opiate“ (New York — Tel Aviv, 1974) цитира два източника, от които е видно, че Якоб Шиф е дал между 17 и 24 miliona долара за боловицката революция. Година след смъртта му боловиците внасят 600 miliona долара в банкерската къща „Кун, Лоеб и Ко“. Така вложеното се връща с огромна лихва.

А християнска Русия се оказва в примка. Докато войниците и са на фронта, властта в Москва и Петербург е завзета от евреи, пристигнали от САЩ и Европа с дебели пачки долари.

Шефовете на репресивния апарат през годините на комунизма са евреи до един: ЧК, ОГПУ, НКВД и КГБ се оглавяват от т. нар. залп на „Аврора“ до смъртта на Сталин от: Арон Солц, Яков Рапопорт, Лазар Коган, Матвей Берман, Хенрих Ягода, Нафтали Френкел, Лаврентий Берия — до един евреи.

Солженицин цитира Курганов, който има достъп до секретни документи и прави статистика на ГУЛАГ. Курганов установява, че през годините 1918 — 1959 в лагерите са загинали 66 miliona руснаци. В романа си „Архипелаг ГУЛАГ II“ Солженицин потвърждава, че ГУЛАГ е замислен, създаден и ръководен от евреи от начало до край. Ако това не е геноцид, то какво е?

Първото, което си осигуряват чуждите окупатори на Русия през 1917 г., е привилегии за евреите. Това се повтаря като червена нишка при всички „революции“. Кромуел през XIX век веднага, щом разбива монархията и църквата в Англия, дава изключителни права на евреите. Едно от първите решения на Конвента в Париж след кървавата бания над френските християни през 1789 г. е права за евреите. Същото става и в съветска Русия след вноса на терористите Ленин и Троцки от САЩ и Германия.

„Еврейски глас“ през 1942 г. пише: „Еврейският народ никога няма да забрави, че СССР е единствената страна в света, в която антисемитизъмът е престъпление.“ Един от първите декрети на новото съветско правителство в разгара на войната на 25 юли 1918 г. е декрет по личната инициатива на Ленин, който обявява антисемитизма за престъпление, наказващо се със смърт. В разговор с Диамандщайн — член на Наркома, Ленин мотивира решението си: „Огромно значение за революцията имаше фактът, че в нея взеха участие много еврейски интелигенти. Те ликвидираха саботажите, на които се натъкнахме. Еврейските елементи спасиха революцията.“ Мнението на Ленин е отпечатано в книгата на Киржниц „Еврейският работник“ (Москва, 1926 г.) и препечатано във „Вестник на института за изучаване на СССР“, № 4 октомври — декември (Мюнхен, 1959 г.).

Чърчил оставя на поколенията категорично мнение за еврейския характер на большевишката революция. В „Сънди Хералд“ на 8 февруари 1920 г. той пише статията със заглавие „Ционизъмът срещу большевизма“. Ето част от нея: „Привържениците на тази зловеща конфедерация (световното еврейство) са главно хора, които са расли и възпитавани сред нещастните жители на тези страни, в които евреите са били подлагани на гонения заради расовата им принадлежност. Повечето от тях, ако не всички, са се отказали от вярата на своите предци и са изкоренили религиозната надежда за по-добър живот в отвъдния свят. Започвайки от времето на Спартак — Вайсхаупт до Карл Маркс и по-нататък до Троцки в Русия, Бела Кун в Унгария, Роза Люксембург в Германия и Ема Голдсмит в САЩ, е създаден широко разпространен заговор за отхвърляне на цивилизацията и преобразуване на обществото на основата на забавеното развитие. Завистливото недоброжелателство и неосъществимата на практика идея за всеобщо равенство се разширяваше и нарастваше. И накрая банда екстраординарни личности от самото дъно на големите градове на Европа и Америка хвана руския народ за косата и стана на практика безспорен стопанин на огромната империя.

Тук няма нужда да се подсилва ролята, която изиграват в създаването на большевизма и във фактическото осъществяване на руската революция тези световни и основно атеистични евреи.“

ГЛАВА VI

ПРАВОСЛАВНИЯТ ХОЛОКОСТ

ЗАЩО ДНЕС НИКОЙ НЕ ГОВОРИ ЗА ГЕНОЦИДА, ИЗВЪРШЕН ОТ ЕДНА ЕВРЕЙСКА ВЪРХУШКА НАД 66 МИЛИОНА РУСНАЦИ ЗА 70 ГОДИНИ КОМУНИЗЪМ?

Кореспондентът на „Таймс“ нарича болневизацията на Русия „вражеска окупация“. Съветското правителство през 1918 г. се състои от 22 души, от които 18 са евреи, един — грузинец, един арменец и 2 — руснаци. Решението да се избива руския народ е взето от неруснаци. „За да победим враговете си, трябва да провеждаме свой собствен, социален терор. Трябва да привлечем на наша страна, да кажем, деветдесет от стоте милиона жители на Съветска Русия. Що се отнася до другите, нямаме какво да говорим с тях. Те трябва да бъдат унищожени!“, казва Апфелбаум (Зиновиев).

Според кореспондента на „Таймс“ Уилтън от 556 лица, заемащи ръководни постове в Русия, 447 са евреи. При това те влизат във властта веднага след февруари 1917 г., а не чак при идването на Ленин. Още при временното правителство на масоните Лвов и Керенски на 21 март 1917 г. са отменени всички ограничения за евреите. Макар че те са имали възможност дотогава да бъдат в администрацията и банкерството, въпреки легендите за тяхната „дискриминация“ от руска страна. Например братовчед на Троцки до 1917 г. е банкер в Киев и естествено финансира делото на роднината си. Ако си дискриминиран, как ще си банкер?

Във временното правителство 4 евреи стават веднага сенатори — М. Винавер, Г. Блуменфелд, О. Груzenберг и И. Гуревич. Градоначалник на Петроград става евреинът Шрайдер, на Москва — евреинът Минор, в Киев зам.-шеф е Гринбург.

Важни места в министерския съвет заемат евреите Шварц, Левин, Ляховецкий, Новаковский — социалдемократи (бундовци). Впрочем всички леви партии в Русия по това време за превзети от евреи — есерите, болневики, меншевики, анархисти. А бундът е чисто

еврейска социалдемократическа партия, в която не се допускат неевреи. На еврейски конгрес в Русия през 1917 г. се взема решение да не се подкрепя друга партия, освен леворадикални. А техните централни комитети отдавна са превзети от синовете на Израил в над 80-процентно съотношение.

С Ленин в пломбирани вагони от Швейцария през Швеция и Финландия пътуват 224 революционери, от които 170 евреи. Както и 70 милиона марки подарък от Западна Европа в лицето на германския генерален щаб.

Терорът над християните е жесток. Първо е ударена православната църква. Петстотин хиляди са избитите от еврейските большевики православни свещеници, монаси и служители на църквата след 1917 г. Когато бива убит шефът на петроградското ЧК Мосей Урицки (от друг евреин — Кесингер), за отмъщение са убити 10 000 души на следващите дни. Сред убитите няма нито едно еврейско име. Унизителният за Русия мир в Брестк — Литовск се подписва от четирима евреи: Троцки, Йоффе, Крахан и Каменев (Розенфелд). Православна Русия е разпъната на кръст. Постовете на цялото управление са заети от евреи.

Евреинът Свердлов отговаря за вътрешната политика, Бронщайн-Троцки е начало на въоръжените сили, Щайнберг ръководи съветското правосъдие (и предлага на Ленин наркомът по правосъдие да се нарича направо „Народен комисариат за социално унищожение“ — това е документирано), Голдендах-Рязянов отговаря за идеологията в партията и държавата, Апфелбаум-Зиновиев е диктаторът на Петроград. Губелман-Коен-Ярославский отговаря за борбата с религията, а репресивният апарат също е обсебен от евреи от горе до долу.

Посланиците в Западна Европа са евреи до един. В Англия това е Майский, във Франция — Суриц, в Белгия — Рубинин, в Италия — Щайн. В Лигата на нациите няма нито един руснак: от осемте члена: Финкелщайн-Литвинов, Розенберг, Щайн, Маркус, Бреннер, Гиршфелд, Галфанд, Сванидзе — седем са евреи и един грузинец. Ако някое висше ведомство не се оглавявало от евреин, то всички под него вече били такива и контролът пак бил налице.

Ленин откровено казва: „Плюя аз на Русия!“ Така както днешният външен министър на България Соломон Паси каза:

„Майната му на православието!“

Според статистиката евреите в Русия през 1935 година са 2,9 милиона, което е 1,8 % от цялото население. През 1917 са били по-малко — 1,5 %. Във властта обаче присъствието им е на моменти над 90 %. Тук трябва да бъде разсеяна огромната илюзия, че евреите владеят властта във висшата администрация на брънешкия Русия само в първите години след 1917 г. Както и легендата, че Сталин водил антиеврейска политика и ги отстранил от ключовите постове. Вече стана дума за шефовете на най-страшния апарат за репресии — ВЧК, преименуван в ОГПУ, после — в НКВД, и накрая — в КГБ. Те са евреи от началото на съветската власт до края и. Както и началниците на ГУЛАГ. Но ако се прочетат списъците на висшата съветска администрация и при Ленин, и при Сталин, ще се види, че огромната Русия е управлявана през комунистическия си период от евреи с много малки, незначителни изключения. По-малко от 2 процента от „богоизбрания“ народ държи юздите (или държи за косите, както се изразява Чърчил) останалите 98 процента неевреи.

Хората, които са били свидетели на брънешкия преврат, са видели ясно нещата. Робърт Уилтън, кореспондент на „Таймс“ 17 години в Русия, направо нарича комунизацията и „вражеска окупация“. Чърчил също признава, че Русия е „хваната за косите“ от „световни и атеистични евреи“. Ако направим преглед на състава на висшата администрация на Съветска Русия от 1917 г. до наши дни буквально, ще видим, че тези двама англичани са прави. Православна Русия е окупирана от една международна богооборческа еврейска банда, която идва на власт, за да извърши геноцид над руския народ, а след години и над народите от Източна Европа.

Състав на **Съвета на народните комисариати** — първото комунистическо правителство в Русия през 1917 — 1921 г.:

1. Председател — Улянов (Ленин) — руснак (с четвърт еврейска кръв по майка).
2. Комисар по външните работи — Чичерин — руснак
3. Комисар по националните въпроси — Джугашвили (Сталин) — грузинец

4. Председател на Висшия икономически съвет — Лурье (Ларин) — евреин
5. Комисар по възстановяването — Шлихтер — евреин
6. Комисар по земеделието — Протиян — арменец
7. Комисар по държавния контрол — Ландер — евреин
8. Комисар на армията и флота — Бронщайн (Троцки) — евреин
9. Комисар на държавните земи — Кауфман — евреин
10. Комисар по обществените работи — Шмит — евреин
11. Комисар по общественото снабдяване — Книгисен (Е. Лилина) — еврейка
12. Комисар на народната просвета — Луначарски — руснак
13. Комисар по вероизповеданията — Шпицберг — евреин
14. Народен комисар — Апфелбаум (Зиновиев) — евреин
15. Комисар по обществената хигиена — Анвелт — евреин
16. Комисар по финансите — Гуковски — евреин
17. Комисар по печата — Коен (Володарски) — евреин
18. Комисар по изборните въпроси — Радомилски (Урицки) — евреин
19. Комисар по правото — Шайнберг — евреин
20. Комисар по евакуацията — Фенигщайн — евреин. Негови заместници — Равич и Заславски — евреи

От всички 22 членове на правителството, руснаци са само двама, арменци — 1, грузинци — 1, евреи — 18

Комисариат по вътрешните работи:

1. Народен комисар — Апфелбаум (Зиновиев) — евреин
2. Негов заместник, началник на Чрезвичайната комисия — Радомилски (Урицки) — евреин
3. Началник на пропагандата — Голденрудин — евреин
4. Председател на икономическата комисия на Петроградската комуна — Ендер — евреин
5. Вицепредседател на комисията по хигиената — Рудин — евреин
6. Комисар по евакуацията на бежанците — Финигщайн — евреин
7. Негов заместник — Авраам Крахмал — евреин

8. Комисар на петроградския печат — Володарски (Коен) — евреин
9. Комисар на московския печат — Красиков — евреин
10. Комисар на петроградската полиция — Файерман — евреин
11. Началник на бюро „Печат“ — Мартинсон — евреин
12. Московски комисар на обществената безопасност — Розентал — евреин

Членове на Петроградската чрезвичайна комисия:

13. Майнкман — евреин
14. Гилер — евреин
15. Козловски — поляк
16. Модел — евреин
17. Розмирович — еврейка
18. Диасперов — арменец
19. Иселевич — евреин
20. Красиков — евреин
21. Бухан — арменец
22. Мербис — латвиец
23. Пайкис — латвиец
24. Анвелт — немец

Членове на Съвета на Петроградската комуна:

25. Зорке — евреин
26. Радомилски — евреин

Членове на Московската чрезвичайна комисия:

27. Председател — Дзержински — поляк
28. Вицепредседател — Петерс — латвиец
29. Шкловски — евреин
30. Кнейфис — евреин
31. Цейстин — евреин
32. Размирович — евреин
33. Кронберг — евреин

34. Хайкина — еврейка
35. Карлсон — латвиец
36. Шауман — латвиец
37. Лентович — евреин
38. Ривкин — евреин
39. Антонов — руснак
40. Делафабр — евреин
41. Циткин — евреин
42. Розмирович — евреин
43. Г. Свредлов — евреин
44. Бизенски — евреин
45. Блюмкин — евреин
46. Александрович — руснак
47. Райтенберг — евреин
48. Финес — евреин
49. Закс — евреин
50. Яков Голдин — евреин
51. Галперщайн — евреин
52. Книгисен — евреин
53. Лацис — латвиец
54. Дейбол — латвиец
55. Сейзан — арменец
56. Дейбкин — латвиец
57. Началник на Таганрогския затвор — Либерт — евреин
58. Фогел — немец
59. Закис — латвиец
60. Шиленкус — евреин
61. Янсон — латвиец
62. Председател на Комисията на Трубецковия бастион и
Петропавловската крепост — евреин
Всичко — 62 души, от които руснаци — 2, поляци — двама,
арменци — 3, латвийци — 10, евреи — 43.

Военен комисариат:

1. Комисар на армията и флота — Бронщайн (Троцки) — евреин

2. Председател на революционния щаб на Северната армия — Фишман — евреин
3. Военносъдебен комисар на 12 армия — Ром — евреин
4. Политически комисар на 12 армия — Мейчик — евреин
5. Политически комисар на щаба на 4 армия — Ливенсон — евреин
6. Председател на Съвета на армиите на Западния фронт — Позерн — евреин
7. Политически комисар на Московския военен окръг — Губелман — евреин
8. Политически комисар на Витебския военен окръг — Дейб — латвиец
9. Комисар на военните реквизиции на град Слуцк — Калманович — евреин
10. Политически комисар на Самарската дивизия — Бекман — евреин
11. Военен комисар на Самарската дивизия — Глузман — евреин
12. Комисар на реквизиционния отряд на Московския окръг — Зузманович — евреин
13. Председател на Главния Московски военен съвет — Бронщайн (Троцки) — евреин
14. Негов заместник — Гиршфелд — евреин
15. Негов заместник — Склянски — евреин
16. Членове на същия съвет — Шородак — евреин
17. И Печ — евреин
18. Военен комисар на Московската губерния — Щайнхард — немец
19. Военен комисар на Московската губерния — Дулис — латвиец
20. Комисар на Школата на граничната охрана — Глайзер — латвиец
21. Политически комисар на 15-а дивизия — Дзенис — латвиец
22. Политически комисар на 15-а дивизия — Полонски — евреин
23. Комисар на Военния съвет на Кавказките армии — Лехтингер — евреин
24. Чрезвичаен комисар на Източния фронт — Бруно — евреин
25. Чрезвичаен комисар на Източния фронт — Шулман

26. Член на Казанския военен съвет — Розенхолц — евреин
 27. Член на Казнакския военен съвет — Мейхоф — евреин
 28. Член на Казанския военен съвет — Назенхолц — евреин
 29. Командващ Червената армия в Ярославл — Хекер — евреин
 30. Началник на Петроградския военен комисариат — Цайгер — евреин
31. Политически комисар на Петроградския военен окръг — Гитис — евреин
 32. Командващ Западния фронт срещу Чехословакия — Вацетис — латвиец
 33. Член на Съвета на военната комуна — Лазимер — евреин
 34. Началник на военната комуна — Колман
 35. Началник на Московския военен окръг — Бицис — латвиец
 36. Военен комисар на Московския военен окръг — Метказ — евреин
37. Началник на отбраната на Крим — Зак — евреин
 38. Командващ Курския фронт — Слузин — евреин
 39. Негов помощник — Зилberman — евреин
 40. Политически комисар на румънския фронт — Спиро-евреин
 41. Пълномощник за мирните преговори с Германия — Давидович — евреин
- Всичко — 41 души. От тях руснаци — 0, немци — 1, латвийци — 6, евреи — 34

Комисариат по външните работи:

1. Народен комисар — Чичерин — руснак
2. Заместник на народния комисар — Каракан — евреин
3. Заместник на народния комисар — Фритче — латвиец
4. Директор на паспортната експедиция — Марголин — евреин
5. Посланик в Берлин — Йоффе — евреин
6. Сътрудник към посолството в Берлин и народен комисар на Баварската съветска република през 1919 г. — Левин — евреин
7. Началник на бюрото за печат и информация в Берлин — Акселрод — евреин
8. Посланник във Виена и Лондон — Розенфелд (Каменев) — евреин

9. Извънреден и пълномощен посланик в Париж и Лондон — Бек — евреин
 10. Посланик в Христиания (Дания) — Бейтлер — евреин
 11. Консул в Глазгоу — Малкин — евреин
 12. Председател на мирната делегация в Киев — Каин Раковски — евреин
 13. Юрисконсулст — Астщуб (Илсен) — евреин
 14. Генерален консул в Киев — Грюнбаум (Кшевински) — евреин
 15. Генерален консул в Одеса — А. Бек — евреин
 16. Неофициален представител в САЩ — Мартенс — немец
- От всичко 16 души: руснаци — 1, латвийци — 1, немци — 1, евреи — 13

Комисариат на финансите:

1. Народен комисар — Мержвински — поляк
2. Заместник на народния комисар — Дон-Соловей — евреин
3. Комисар — Исидор Гуковски — евреин
4. Заместник-комисар — И. Акселрод — евреин
5. Директор на канцеларията — Закс (Гладньов) — евреин
6. Директор на канцеларията — Боголепов — руснак
7. Главен секретар — Хаскин — евреин
8. Заместничка на главния секретар — Берта Хиневич — еврейка
9. Председател на финансовия конгрес на Съветите — Лацис — латвиец
10. Негов заместник — Вайстман — евреин
11. Комисар по ликвидация на руско-германските сметки — Фюрстенберг (Ганецки) — евреин
12. Негов главен секретар — Коган — евреин
13. Администрация на народните банки — Михелсон — евреин
14. Администрация на народните банки — Закс — евреин
15. Администрация на народните банки — Акселрод — евреин
16. Администрация на народните банки — Садников — руснак

Финансови агенти:

17. В Берлин — Ландау — евреин
18. В Копенхаген — Воровски — евреин
19. В Стокхолм — Абраам Шенкман — евреин
20. Главен ревизор на народните банки — Кан — евреин
21. Негов заместник — Горенщайн — евреин
22. Главен комисар по ликвидация на частните банки — Анрик — евреин
23. Негов заместник — Мойсей Ковш — евреин

Членове на техническата комисия по ликвидация на частните банки:

24. Елиашевич — евреин
25. Г. Глифтар — евреин
26. А. Рогов — евреин
27. Г. Лемерих — евреин
28. А. Розенщайн — евреин
29. А. Плат — латвиец

От всичко 29 души: руснаци — 2, латвийци — 2, поляци — 1, евреи — 24

Комисариат по правото:

1. Народен комисар И. Щайнберг — евреин
2. Комисар на касационния департамент — Шрьодер — евреин
3. Председател на Московския революционен трибунал — И. Берман — евреин
4. Комисар на сената в Петроград — Бер — евреин
5. Председател на Върховната революционна комисия на републиката — Бронщайн (Троцки) — евреин
6. Председател на Следствената комисия при Революционния трибунал — Глузман — евреин
7. Следовател на същия трибунал — Легендорф — евреин
8. Следовател на същия трибунал — Слуцки — евреин
9. Прокурор на трибунала — Фридкин — евреин
10. Старши секретар на Кодификационния отдел — Гойнбарт — евреин

11. Главен секретар на Народната комуна — Ширвин — евреин
12. Комисар по народната защита — Луцкий — евреин

Народни защитници:

13. Г. Антоколски — евреин
14. В Аранович — евреин
15. И. Байер — евреин
16. Р. Биск — евреин
17. А. Гундар — евреин
18. Г. Давидов — евреин
19. Р. Кастирианц — арменец

От всички 19 души: руснаци — 0, арменци — 1, евреи — 18

Комисариат на народната просвета:

1. Народен комисар — Луначарски — руснак
2. Комисар на Северните области — Грюнберг — евреин
3. Председател на комисията за Възпитателния институт — Золотницки — евреин
4. Началник на муниципалната секция — Лурье — евреин
5. Началник на пластичните изкуства — Щернберг — евреин
6. Главен секретар на комисариата — М. Айхенхолц — евреин
7. Началник на театралната секция — О.З. Розенфелд (съпруга на Розенфелд — Каменев) — еврейка
8. Нейна заместничка — Зац — еврейка
9. Директор на 2-ри департамент — Гройним — евреин

Членове на Социалистическата академия на науките:

10. Райснер — немец
11. Фритче — латвиец
12. Гойхборк — евреин
13. М Покровски — руснак
14. Велтман — евреин
15. Собелсон (Радек) — евреин
16. Крупская — рускиня

17. Нахамкес (Стеклов) — евреин
18. Стучка — латвиец
19. Немировски — евреин
20. И. Раковски — евреин
21. К. Левин — евреин
22. М. Олшански — евреин
23. Шетенберг — евреин
24. Гурвич — евреин
25. Лудберг — евреин
26. Ерберг — евреин
27. Келтулон — унгарец
28. Гросман — евреин
29. Крачковски — евреин
30. Урсинен — финландец
31. Кусинен — финландец
32. Тони Сирола — финландец
33. Розин — евреин
34. Данчевски — евреин
35. Глайцер — евреин
36. Голденрудин — евреин
37. Будин — евреин
38. Ротщайн — евреин
39. Карл Рапопорт — евреин
40. Лурье — евреин

Почетни членове на същата академия:

41. Меринг — немец
42. Гаазе — евреин
43. Роза Люксембург — еврейка
44. Клара Цеткин — еврейка

Литературно бюро на московския пролетариат:

45. Айхенхолц — евреин
46. Полянски (Лебедев)
47. Херсонска — еврейка

48. Зайцев — евреин
49. Брендер — евреин
50. Ходасевич — евреин
51. Шварц — евреин
52. Познер — евреин
53. Завеждащ деловодството на комисариата — Алтер — евреин
От всичко 53 души: руснаци — 3, латвийци — 2, финландци — 3, унгарци — 1, немци — 2, евреи — 42

Комисия по оказване на социална помощ:

1. Народен комисар — Книгисен — еврейка
2. Директор — Паузнер — евреин
3. Главен секретар — Гелфман — евреин
4. Заместник-секретар — Роза Гауфман — еврейка
5. Директор на пенсионния фонд — Левин — евреин
6. Директор на канцеларията — Розентал — евреин
От всичките 6 души: евреи — 6.

Работна комисия:

1. Народен комисар — В Шмит — евреин
2. Негов заместник — Радус — евреин
3. Началник на комисията за обществени съоръжения —
Голдбарк — евреин
4. Комисар по обществените съоръжения — Велтман — евреин
5. Заместник-комисар — Кауфман — немец
6. Главен секретар — Раскин — евреин
7. Член на комисариата — Кушнер — евреин
8. Директор на отдела за взрывни материали — Зарх — евреин
От всичко 8 души: руснаци — 0, немци — 1, евреи — 7

Съветски делегати на Червения кръст:

1. В Берлин — Собелсон (взел участие в движението на спартакистите в Германия и изселен от там) — евреин

2. Във Виена — Берман — евреин (арестуван с два милиона и половина крони и екстрадиран оттам)
3. Във Варшава — А. Клоцман — евреин
4. Във Варшава — Алтер — евреин
5. Във Варшава — Веселовски — евреин (изгонен от страната заедно с петима други евреи, при ареста у него са намерени 3 милиона рубли)
6. В Букурещ — Найсенбаум — евреин
7. В Копенхаген — А. Баум — евреин
8. Председател на Централния комитет на Червения кръст в Москва — Вениамин Мойсеевич Свердлов (брат на Яков Свердлов) — евреин

От всичко 8 души — 8 евреи.

Провинциални комисари:

1. Комисар за Сибир — Бронщайн — евреин
2. Председател на Сизранския работнически съвет — Берлински — евреин
3. Председател на Казанския работнически съвет — Шенкман — евреин
4. Председател на Донецкия съвет на въглекопачите — Ливенсон — евреин
5. Председател на Нарвския работнически съвет — Дауман — литовец
6. Председател на Ярославския работнически съвет — Закхайм — евреин
7. Председател на Царицинския работнически съвет — Ерман — евреин
8. Председател на Оренбургския работнически съвет — Вилинг — евреин
9. Председател на Пензенския работнически съвет — Либерсон — евреин
10. Председател на Таврическия работнически съвет — А. Слуцки — евреин
11. Финансов комисар на Западната област — Самовар — евреин
12. Комисар на Донецката република — Исак Лаук — евреин

13. Председател на Киевския съвет — Дретлинг — евреин
 14. Негов заместник — Гиубергер — евреин
 15. Председател на Белоцерковската дума — Ратхаузен — евреин
 16. Негов заместник — Лемберг — евреин
 17. Народен комисар на Донецката република — Райхенщайн — евреин
18. Шмуклер — евреин
- От всичките 18 души: евреи — 17 и един латвиец.

Бюро на Профсъюзите:

1. Рафес — евреин
 2. Давидсон — евреин
 3. Гицберг — евреин
 4. Брилиант — евреин
 5. Смирнов — руснак
- От всичките 5: евреи — 4, руснак — 1.

Комисия по разследването на деянията на стария режим:

1. Председател — Муравьев — руснак
 2. Соколов — руснак
 3. Иделсон — евреин
 4. Груzenберг — евреин
 5. Соломон Гуревич — евреин
 6. Голдштайн — евреин
 7. Тагер — евреин
- От всичките 7 души: руснаци — 2, евреи — 5.

**Комисия по разследването на убийството на император
Николай Втори:**

1. Свердлов — евреин
2. Сосновски — евреин
3. Теодорович — евреин
4. Смидович — евреин
5. Розенхолц — евреин

6. Розин — евреин
7. Гиршфелд — евреин
8. Аванезов — арменец
9. Максимов — руснак
10. Митрофанов — руснак

От всичките 10 души: руснаци — 2, арменец — 1, евреи — 7. Тук най-големият цинизъм е, че разследването на царското убийство е възложено на този, който го ръководи — Яков Мойсеевич Свердлов. А изпълнителите на садистичната екзекуция на цялото императорско семейство в Екатеринбург са главно евреи.

Главен съвет на народното стопанство:

1. Председател на Московския съвет — Риков — руснак
2. Председател на Петроградския съвет — Айсмонт — евреин
3. Вицепредседател на Петроградския съвет — Ландеман — евреин
4. Директор на Петроградския съвет — Крейнис — евреин
5. Вицепредседател на Московския съвет — Красиков — евреин
6. Директор на Московския съвет — Шотман — евреин
7. Зам.-директор — Хайкина — еврейка
8. Началник секция „Възстановяване“ — Китшвалтер — евреин
9. Наблюдаващ „Възстановяване“ — Н. А. Розенберг — евреин
10. Негов заместник — Сандин — евреин
11. Председател на комитета за производство на масло — Таврид — евреин
12. Председател на комитета за риборазвъждане — Кламер — евреин
13. Председател на въгледобивната секция — Ротенберг — евреин
14. Председател на транспортната секция — Хирзан — арменец
15. Негов заместник — Шлемов — евреин
16. Председател на металургичната секция — А. Алперович — евреин

Бюро на Висшия съвет на икономическата секция:

17. Крейтман — евреин
18. Вайнберг — евреин
19. Красин — руснак
20. Лурье — евреин
21. Чубер — евреин
22. Голдлат — евреин
23. Ломов — руснак
24. Алперович — евреин
25. Рабинович — евреин

Съвет на Донецкия комитет:

26. Коган — евреин
27. Очкис — евреин
28. Полонски — евреин
29. Биск — латвиец
30. Класен — латвиец
31. Лившиц — евреин
32. Кирш — немец
33. Крузе — немец
34. Вихтер — евреин
35. Розентал — евреин
36. Симанович — евреин

Членове на кооперативната секция:

37. Любомирски — евреин
38. Кинщук — евреин
39. Седелхайм — евреин
40. Тагер — евреин
41. Хайкин — евреин
42. Крижевски — евреин

Членове на въгледобивната секция:

43. Касиор — евреин
44. Голдман — евреин

45. Ленгниц — евреин
46. Холцман — евреин
47. Шмит — евреин
48. Фалкнер — евреин
49. Рудзитак — евреин
50. Сортел — евреин
51. Блум — евреин
52. Кацел — евреин
53. Сул — евреин
54. Четков — руснак

От всичко 54 души: руснаци — 4, арменци — 1, латвийци — 2, немци — 2, евреи — 45.

Бюро на Първия съвет на работническите и селските депутати в Москва:

1. Председател на Първия съвет на войнишките депутати — Лейба Кунтиш — евреин
2. Председател на Съвета на работниците и войниците от Червената армия — Смидович — евреин
3. Председател на Първия съвет на работническите и войнишките депутати — Модел — евреин

Членове:

4. Сарх — евреин
5. Кламер — евреин
6. Гронберг — евреин
7. Шейнкман — евреин
8. Ротщайн — евреин
9. Левинсон — евреин
10. Краснополски — евреин
11. Цедербаум (Мартов) — евреин
12. Ривкин — евреин
13. Симсон — евреин
14. Тапкин — евреин
15. Шик — евреин
16. Фалин — евреин
17. Андерсон — латвиец

18. Вимба — латвиец
19. Соло — латвиец
20. Михелсон — евреин
21. Тер-Мичан — арменец
22. Секретар — Клаузнер — евреин
23. Директор на Бюрото — Розенхолц — евреин

В случая виждаме пълно отсъствие на руснаци, от цялото бюро на този Първи съвет, състоящо се от 23 души, 19 са евреи, трима — латвийци, и един — арменец.

Централен изпълнителен комитет на IV руски конгрес на работническите и селските депутати:

1. Председател — Свердлов — евреин
2. Абелман — евреин
3. Велтман (Павлович) — евреин
4. Акселрод — евреин
5. Цедербаум (Мартов) — евреин
6. Красиков — евреин
7. Лундберг — евреин
8. Коган (Володарски) — евреин
9. Цедербаум (Левицки) — евреин
10. Радомилски (Урицки) — евреин
11. Улянов (Ленин) — руснак (четвърт евреин)
12. Апфелбаум (Зиновиев) — евреин
13. Бронщайн (Троцки) — евреин
14. Сирота — евреин
15. Гимер (Суханов) — евреин
16. Ривкин — евреин
17. Щейбуш — евреин
18. Ратнер — евреин
19. Блейхман (Солнцев) — евреин
20. А. Голденхудин — евреин
21. Хаскин — евреин
22. Ландер — евреин
23. Аранович — евреин
24. Кац — евреин

25. Фишман — евреин
26. Абрамович — евреин
27. Фрих — евреин
28. Голдщайн — евреин
29. Лихач — евреин
30. Книтщук — евреин
31. Берлинраут — евреин
32. Дистлер — евреин
33. Черниловски — евреин
34. Смидович — евреин

В този върховен орган на властта абсолютно всички от 34-мата членове са евреи, ако не смятаме самия Ленин, за когото вече изяснихме, че е внук по майчина линия на евреина Бланк.

Централен комитет на Петия конгрес:

1. Бруно — латвиец
2. Бреслау — латвиец
3. Бабчински — евреин
4. Бухарин — руснак
5. Вайнберг — евреин
6. Гайлес — евреин
7. Гайнцберг — евреин
8. Данишевски — немец
9. Старк — евреин
10. Зекс — евреин
11. Лингет — евреин
12. Ердлинг — евреин
13. Лангевр — евреин
14. Щайнман — евреин
15. Волах — чех
16. Димантщайн — евреин
17. Левин — евреин
18. Ерман — евреин
19. Йоффе — евреин
20. Харклин — евреин
21. Книгисен — евреин

22. Розенфельд (Каменев) — евреин
23. Апфелбаум (Зиновьев) — евреин
24. Криленко — руснак
25. Красиков — евреин
26. Капник — евреин
27. Каул — латвиец
28. Улянов (Ленин)
29. Лакзес — евреин
30. Книтщук — евреин
31. Луначарски — руснак
32. Петерсон — латвиец
33. Петерс — латвиец
34. Рудзубтас — латвиец
35. Розин — евреин
36. Смидович — евреин
37. Стучка — латвиец
38. Свердлов — евреин
39. Смилга — евреин
40. Нахамкес — евреин
41. Сосновски — евреин
42. Скрипник — украинец
43. Бронштайн — евреин
44. Теодорович — евреин
45. Териан — арменец
46. Радомилски (Урицки) — евреин
47. Тегележкин — руснак
48. Фелдман — евреин
49. Фрумкин — евреин
50. Цюрупа — руснак
51. Цирцигадзе — грузинец
52. Шейкман — евреин
53. Розентал — евреин
54. Ашkenази — евреин
55. Каракан — евреин
56. Розе — евреин
57. Радек (Собелсон) — евреин
58. Шликтер — евреин

59. Чиколини — евреин
60. Шиянски — евреин
61. Секретар на комитета — Аванесов — арменец
От всичко 61 души: руснаци — 6, немци — 1, латвийци — 6, чехи — 1, арменци — 2, грузинци — 1, украинци — 1, евреи — 43.

Централен комитет на Социалдемократическата работническа партия:

1. Бронщайн (Троцки) — евреин
2. Улянов (Ленин) — руснак (внук на евреин по майка)
3. Апфелбаум (Зиновиев) — евреин
4. Лурье (Ларин) — евреин
5. Криленко — руснак
6. Луначарски — руснак
7. Радомилски (Урицки) — евреин
8. Коган (Володарски) — евреин
9. Розенфелд (Каменев) — евреин
10. Смидович — евреин
11. Свердлов — евреин
12. Нахамкес (Стеклов) — евреин

От всичките 12 души: руснаци са 3-ма (ако броим и Ленин за такъв), евреи — 9

Според тези данни, публикувани в книгата „The Rulers of Russia“ („Управниците на Русия“) от Denis Fahey, издание на „B.A. Regina Publications“, Dublin, 1962 г., висшето управление на Русия се изчислява на 539 души, от които 442 са евреи — 82. 00%. Следващите по присъствие са латвийците — 34 души, което прави 6.30%. Чак след тях се нареждат руснаците, които са все пак основното население на Русия — 98% (евреите през 1917 г. са по-малко от 2%). Руснаците на практика почти не присъстват след большевишката революция във висшата власт. От цялата върхушка те са само 31 человека, което прави 5.75 %. А както виждаме по-горе, в някои свръхважни органи като ЦИК на IV конгрес на руските работнически селски депутати, тоест — народното представителство на страната, руснаци изобщо няма!

Зашо тогава Великата октомврийска социалистическа революция, болжевишкият комунизъм, червеният звяр, с който плашеха на Запад читатели и зрители, се нарича руски? Според състава на извършителите и на висшата власт, която установява, той трябва да се нарича еврейски.

СССР ОСТАВА ДЪРЖАВА, РЪКОВОДЕНА ОТ ЕВРЕИ ДО КРАЯ СИ

Съставът на номенклатурата в навечерието на Втората световна война, а и след нея, доказва това. Не е вярна тезата на някои автори, че след смъртта на Ленин при Сталин евреите в съветската власт са натикани в миша дупка. Фактите сочат друго. Те пак са горната част от пирамидата на тоталитарната власт. Ето съставът и според съветската преса от периода 1936 — 1939 г.:

Секретариат на ЦК на ВКП (б):

1. Й. В. Сталин — грузинец
2. Л. М. Каганович — евреин

Организационно бюро на ЦК на ВКП (б):

1. Балицки
2. Бауман — евреин
3. Варейкис
4. Гамарник — евреин
5. Ежов
6. Зеленский
7. Уншлихт
8. Булин
9. Калманович — евреин
10. Бейка — евреин
11. Цифринович — евреин
12. Трахтер — евреин
13. Кабаков (Розенфелд) — евреин
14. Каганович — евреин
15. Кнорин — евреин
16. Литвинов — евреин

17. Лобов
18. Любимов — евреин
19. Мануилски
20. Носов
21. Пятаков
22. Пятницки (Блумберг) — евреин
23. Разумов (Сагович) — евреин
24. Рухимович — евреин
25. Риндин
26. Сталин
27. Хатаевич — евреин
28. Чудов — евреин
29. Шверник
30. Айхе
31. Ягода — евреин
32. Якир — евреин
33. Яковлев (Епщайн) — евреин
34. Грядински — евреин
35. Камински — евреин
36. Битнер — евреин
37. Канер — евреин
38. Кришман — евреин
39. Лепа — евреин
40. Лозовский — евреин
41. Позерн — евреин
42. Дерибас — евреин
43. Осински
44. Стриевски
45. Попов
46. Шварц — евреин
47. Вегер — евреин
48. Мехлис — евреин
49. Угаров
50. Благонравов
51. Розенхольц — евреин
52. Серебровский — евреин
53. Щайнхарт — евреин

54. Павлуновски — евреин
55. Соколников (Брилиант) — евреин
56. Бродо — евреин
57. Полонский — евреин
58. Вайнберг — евреин

Централна ревизионна комисия при ЦК на ВКП (б):

1. Владимировски
2. Шелехес — евреин
3. Адоратский — евреин
4. Агранов (Соренсон) — евреин
5. Аронщам — евреин
6. Сойфер — евреин
7. Коган — евреин
8. Попок — евреин
9. Певзняк — евреин
10. Реденс — евреин
11. Янсон

Правителство на СССР — 1936–1937 г.:

1. Народен комисар (министр) на външните работи — Валах Финкелщайн (Максим Литвинов) — евреин
2. Народен комисар на вътрешните работи — Хенрих Яода — евреин
3. Народен комисар на външната търговия — Аркадий Розенхолц — евреин
4. Народен комисар на вътрешната търговия — Израил Вайцер — евреин
5. Народен комисар на пощите и съобщенията — Лазар Каганович — евреин
6. Народен комисар на совхозите — Мойсей Калманович — евреин
7. Народен комисар на леката промишленост — Исициро Любимов (Козелски) — евреин
8. Народен комисар на здравеопазването — Григорий Камински

9. Председател на комисията за съветски контрол — Захар Мойсеевич Беленски — евреин

Заместник-комисари (министри):

1. Зам.-нарком на от branата — Янкел Борисович Гамарник — евреин

2. Зам.-нарком на тежката промишленост — Михаил Мойсеевич Каганович

Комисариат на вътрешните работи — ОГПУ:

Комисар — Ягода — евреин.

Помощник-комисар — Агранов-Соренсон — евреин. Началник на Главното управление на милицията — Беленский — евреин.

Началник на Главно управление на лагерите и изселванията (ГУЛАГ) — Берман — евреин

Зам.-началник на ГУЛАГ — Рапопорт — евреин Началник на Беломорските лагери — Коган — евреин Началник на Беломорско-балтийските лагери — Фирин — евреин

Началник на Главно управление на затворите — Апетер — евреин

Главно управление на държавна сигурност:

Началник на специалния отдел — М. Ю. Гай — евреин Началник стопански отдел — Л. Г. Миронов — евреин Началник на задграничния отдел — А. А. Слуцкий — евреин

Началник на транспортния отдел — Абрам Мойсеевич Шанин — евреин

Началник на антирелигиозния отдел — Исаи Леонович Йоффе — евреин

Началник на оперативния отдел — Карл Вениаминович Паукер — евреин

Началник на криминалното разследване на НКВД — Леонид Йосифович Вул

Началник на главното управление на милицията — Лев Наумович Белский — евреин

Главно управление на концентрационните лагери и изселническите пунктове на НКВД — Комисариат на вътрешните работи:

Началник на Главното управление — Яков Мойсеевич Берман — евреин

Заместник-началник — Самуил Яковлевич Фирин — евреин

Началник на концлагерите и изселническите пунктове в съветска Карелия, също началник на Беломорския лагер за принудителна работа за политически — Самуил Лвович Коган — евреин

Заместник-комисар на вътрешните работи и началник ГПУ на Съветска Украина — С. Б. Кацнелсон — евреин

Началник на лагерите и изселванията на Свердловска област — Погребински — евреин

Началник на лагерите и изселванията на Западен Сибир — Сабо

Началник концлагерите и изселническите пунктове на Северната област — Финкелщайн — евреин

Началник на Горноуралския политически изолатор — Мезнер — евреин

Началници на областите в Московския район — Рапопорт, Абрамполский, Файвилович, Шкляр, Зелигман — евреи до един.

Сто процента евреи в ръководството.

Началници на управления на НКВД по места:

1. Московска област — Реденс — евреин
2. Ленинградска област — Заковский — евреин
3. Западна област — Блат — евреин
4. Северен край — Ритковски — евреин
5. Азовско — Черноморски край — Фридберг — евреин
6. Саратовски край — Рапопорт — евреин
7. Оренбургска област — Райский — евреин
8. Горкиевски край — Амбраполски — евреин
9. Севернокавказки край — Файвилович

10. Свердловска област — Шкляр — евреин
11. Башкирска АССР — Зеликман — евреин
12. Западен Сибир — Гогол — евреин
13. Източен Сибир — Троцки — евреин
14. Далечноизточен край — Дерибас — евреин
15. Средна Азия — Круковски — евреин
16. Белорусия — Леплевски — евреин

Комисари по държавна сигурност I ранг:

1. Агранов — зам.-нарком на вътрешните работи на СССР — евреин
2. Реденс — Началник на Московското управление на НКВД — евреин
3. Заковский — Началник на Ленинградското управление на НКВД — евреин

Състав на най-висшата партийна номенклатура през периода 1936 — 1939 г.:

Комисариат на тежката промишленост:

Комисар — Орджоникидзе — грузинец
Заместници: Каганович, Рухимович, Гуревич — евреи
Членове на колегията: Бирман, Гросман, Хугел, Ерман, Израилович, Фигатнер, Щайн, Щерн, Гинзбург, Соколенко, Шумяцкий, Дубровицкий — евреи.

Комисариат на леката промишленост:

Комисар — Любимов (Козловский) — евреин
Заместници: Фушман, Левин, Дойч, Генкин, Шварцман — евреи.

Комисариат на горската промишленост:

Комисар — Лобов — руснак
Заместници — Алберт, Розентал, Гринщайн, Казацкий, Розин, Владек — евреи

Комисариат на совхозите:

Комисар — Калманович — евреин

Заместници: Остравски, Вайнберг, Грушевски, Паверман, Лвов
— евреи.

Комисариат на земеделието:

Комисар — Чернов (може би руснак)

Заместници: Левин, Подгаец, Райнхолд, Каган, Щок, Паперний
— евреи

Комисариат на финансите:

Комисар — Гринко — руснак

Заместници — Левин, Роцентал, Теуман — евреи.

Членове на колегията:

Малаховский, Найфелд, Тамаркин, Шанин, Хацкевич, Блинк —
евреи

Председател на ЦК на финансовите и банкови служители —
Заславский — евреин

Пазител на ценностите и зав. отдел външна търговия — Коган —
евреин

Държавна банка:

Председател — Мариазин — евреин, заместник — Аркус —
евреин

Комисариат на външната търговия:

Комисар — Розенхолц — евреин

Заместници: Фрумкин, Вайцер — евреи

Членове на колегията: Брон, Двойлацкий, Гуревич, Кател, Кисин,
Краевски, Плавник, Рабинович, Ром, Кацнелсон, Флиор — евреи

Комисариат на вътрешната търговия според в. „Известия“ от 8 април 1936 г.:

Народен комисар на вътрешната търговия на СССР — Израил Яковлевич Вайцер — евреин

Заместник-нарком — Н. И. Левинсон — евреин Началник на държавната търговска инспекция — Григорий Наумович Аронщам — евреин

Началник на държавната търговия с учебни пособия и писмени принадлежности — Самуил Б. Бедеский — евреин

Началник на държавната търговия с галантерийни стоки — Лазар Абрамович Вешнер — евреин

Директор на свинския тръст и на обединените московски столове — Израил Е. Ганелин — евреин

Управител на съединените московски столове — Израил Абрамович Гиттис — евреин

Началник на обединените столове на Донската област — Давид М. Голдман — евреин

Директор на търговията с промишлени стоки на Московската област — Лазар Г. Гордон — евреин

Началник на вътрешната област на Калининската област — Тейфел Леонович Гумницкий — евреин

Народен комисар на вътрешната търговия на Белорусия — Н. Г. Гуревич — руснак

Директор на Мостторг — Соломон Исакович Гухман — евреин

Началник на Първо главно управление на местните аукциони — Вениамиин А. Давидсон — евреин

Народен комисар на вътрешната търговия на Татарската република — Мойсей Исакович Салинский — евреин

Председател на президиума на Централния съюз на кооперативите на СССР и РСФСР — Исак Абрамович Зеленский — евреин

Началник на вътрешната търговия на Одеска област — Г. А. Зюсман — евреин

Началник на Киевското поделение на Союзпредмаг — Лев Наумович Каганович — евреин

Директор на Беларуския тръст за търговия със съестни продукти — Лазар Исакович Кремин — евреин

Главен редактор на в. „Съветска търговия“ — Волф Абрамович Нодел — евреин

Началник на представителството на вътрешната търговия в Баку — Ефим Мойсеевич Сморгонский — евреин

Директор на градската промишлена търговия в Ростов на Дон — Х. Л. Шалямайзер — евреин

Директор на държавната търговия с колониални стоки — Н. И. Шинкаревский

Началник на Московския отдел на вътрешната търговия — Майер Самуилович Епщайн — евреин

В. „Известия“ от 11 юни 1936 г. дава имената на шефовете в:

Контролната комисия на военната промишленост:

Председател на комисията — заместник на наркома на тежката промишленост и началник на Главното управление на авиационната промишленост — Михаил Мойсеевич Каганович — евреин

Зам.-председател — зам.-нарком на тежката промишленост М. А. Рухимович — евреин

Началник на Главното управление на металургичната промишленост — А. Д. Гуревич — руснак

Началник на Главното управление на въгледобивната промишленост — И. В. Каган — евреин

Началник на Гл. управление на газовата промишленост — А. И. Израилович — евреин

Началник на Гл. управление на строителната промишленост — С. С. Гинсбург — евреин

Началник на Гл. управление на вагоностроителната промишленост — А. М. Фушман — евреин

Началник на Гл. управление за селскостопанско машиностроение — Е. И. Израилович — евреин

Началник на машиностроителния отдел на Тулските оръжейни заводи — Ефим Мойсеевич Ракович — евреин

Началник на Гл. управление на месопроизводителната промишленост — Лев Саулович Стриковский — евреин

Началник на Гл. управление на млечната промишленост — Г. А. Бронщайн — евреин

Началник на Гл. управление на пивоварната промишленост — Абрам Ананевич Кисин — евреин

Началник на Политическото управление на Червената армия — Янкел Гамарник — евреин

Върховен военен прокурор — Розоновский — евреин

Комисариат на снабдяването:

Комисар — Микоян — арменец

Заместници: Беленский, Яглом — евреи Членове на колегията: Гибер, Голман, Инденбаум, Гинзбург, Гросман, Левитан, Розентал, Розит, Гуревич — евреи

Прокуратура на СССР:

Главен прокурор — Акулов — руснак

Заместници: Солц, Ширвинт, Леплевский, Сигал — евреи

Вишински — руснак, зам. глав. прокурор

Политическо управление на РККА — Рабоче-крестьянской Красной Армии — Червената армия:

Началник — Гамарник — евреин Помощници: Озол, Булин — евреи

Инспектори: Берлин, Раскин, Райхман, Политмен, Гринберг, Кацнелсон — евреи

Началници на политически направления:

Далекоизточна армия — Аронщам — евреин Украински военен окръг — Амелин — евреин Черноморски флот — Гегин — евреин Закавказка авиация — Хенц — евреин Волжка авиация — Велтнер — евреин Балтийски флот — Рабинович — евреин Приволжски военен окръг — Мезис — евреин Севернокавказки военен окръг — Шефрес — евреин

Централен съвет на Съюза на войнствращите безбожници:

Председател — Ярославский — евреин Заместник — Лукачевский — евреин

Шеф на отдел „Агитмасова и антирелигиозна работа“ — Кефала — евреин

Шеф на отдел „Антирелигиозна работа в училище“ — Искински — евреин

Шеф на отдел „Антирелигиозна литература“ — Епщайн — евреин

Шеф на отдел „Интернационално възпитание“ — Инцертов — евреин

Шеф на отдел „Антирелигиозна работа в армията“: Блок — Струков — евреин

Шеф на отдел „Научно-исследователски“ — Лукачевский — евреин

Шеф на музея за борба против религията — Коган — евреин

Централен печат:

Редактори:

На „Правда“ — Савелев — евреин

На „Экономическая жизнь“ — Вайсберг — евреин

На „Крестьянская газета“ — Урицки — евреин На „Огонек“ — Гинзберг (Колцов) — евреин

На „Комсомольская Украина“ — Минаин — евреин

На „Красная звезда“ — Ланда — евреин

На „Комсомольская правда“ — Бубекен — евреин

На „Рабочий путь“ — Шейдлан — евреин

На „Рабочий“ — Хейфец — евреин

Комисариат на външните работи:

Комисар — Финкелщайн (Литвинов) — евреин

Заместници: Соколников — Брилиант, Карабан, Шмох-Бронская, Морщинер, Епщайн, Димент — евреи

Посланици на СССР в Лигата на нациите:

1. Глава на делегацията — Финкелщайн (Литвинов) — евреин
Членове:

2. Розенберг — евреин
3. Щайн — евреин
4. Маркус — евреин
5. Бренер — евреин
6. Гиршфелд — евреин
7. Галфанд — евреин
8. Сванидзе — грузинец

В най-висия световен форум руската държава не е представена от нито един руснак!

Посланици и дипломати на СССР в Европа — 1936–1937 г.:

1. Великобритания — посланик — Щайнман (Майски) — евреин, съветник — С. Б. Каган — евреин, аташе — Беркман (Волчков) — евреин, търговски представител — Фридман (Озерский) — евреин

2. Германия — посланик — Суриц — евреин, вицеконсул — Каплан — евреин, аташе — Гордон — евреин, военен аташе — Шнитман — евреин. Търговско представителство: Фридрихсон, Файнщайн, Волински — евреи

3. Италия — посланик — Щайн — евреин, консул — Голдщайн (Днепров) — евреин, съветник — Подолски — евреин, търговски представител — Беленский — евреин

4. Белгия — посланик — Рубинин — евреин

5. Австрия — пълномощен представител — Петровский — евреин, зам. на пълномощния представител — Лоренц — евреин, завеждащ консулство — Шейнин — евреин

6. Гърция — пълномощен представител — Кобецки — евреин, търговски представител — Ангарский — евреин

7. Румъния — Островски — евреин

8. Латвия — посланик — Бродовски — евреин

9. Литва — посланик — Карски — евреин

10. Норвегия — посланик — Якубович — евреин, търговски представител — Кушнер — евреин

11. Швеция — Колонтай — рускиня
12. Дания — Тихменев — руснак
13. Естония — Устинов — руснак
14. Финландия — Асмус — латвиец, търговски представител — Непомнящий — евреин
15. Полша — посланик — Даватян — арменец, търговски представител — Тамрин — евреин
16. Унгария — Бекзадян — арменец
17. Чехословакия — Разколников — руснак
18. България — Александровски — руснак
19. Франция — посланик — Потьомкин — руснак, съветници — Розенберг — евреин, Гиршфелд — евреин, търговски представител — Двойлаца — евреин, военен аташе — Кранц (Венцов) — евреин
20. Швейцария — посланик — Багоцки — евреин
21. Турция — посланик — Каракан — евреин, съветник — Залкинд — евреин

Едва ли Израел днес има толкова посланици-евреи по света, колкото Съветска Русия през 20-те и 30-те години на ХХ век.

Всички изброени по-горе евреи в репресивния апарат на СССР са били на служба през годините на „големите репресии“ — 1936–1938 г. Това означава, че тези репресии, приписвани изцяло на Сталин, всъщност са вършени от същата еврейска върхушка, която извърши большевишкия преврат през 1917 г. с пари на Уолстрийт.

В огромния труд „Черната книга на комунизма“ — „Le livre noir du communisme“, издадена във Франция през 1997 г. от издателство „Robert Laffont“ и в България след това, можем да разберем колко са били жертвите на този изброен по-горе еврейско-комунистически апарат. В книгата, преведена на 41 езика с авторски колектив: Стефан Куртоа, Никола Верт, Жан-Луи Панне, Анджей Пачковски, Карел Барточек и Жан Луи Марголен се съдържат хиляди факти за геноцида срещу руския народ, провеждан от една еврейска върхушка в продължение на няколко десетилетия. В обем от 765 страници този труд изважда фактологията за избитите от изброената по-горе номенклатура руснаци. Те са 20 милиона според „Черната книга“. Но

според „ГУЛАГ II“ на Солженицин жертвите на еврейския комунизъм в Русия са 66 милиона.

„На 5 септември 1918 г., пишат авторите на «Черната книга», съветското правителство узаконява терора с прочутия си декрет «За червения терор».“ Както писахме вече, съветското правителство тогава се състои от 22 души, от които 18 са евреи, един — грузинец, един арменец и 2 — руснаци. Значи решението да се избива руският народ е взето от не-руснаци. От евреи. Неслучайно на 12 и 13 март 1919 г. на митинги на стачкуващи работници в Петроград при опит на Ленин и Зиновиев (Апфелбаум) да вземат думата, те биват заглушени от викове: „Долу евреите и комисарите!“ В градовете Орел, Брянск, Гомел, Астрахан също има бунтове срещу съветската власт на работници и войници, на които протестиращите викат „Долу евреите и комисарите!“

Руските работници бързо са разбрали кой им е стъпил на шията. Но хватката е смъртоносна.

Ето част от текста на декрета за терора: „В сегашното положение жизненоважен е въпросът за укрепването на ЧК,... за да защити Съветската република срещу класовите врагове и да ги изолира в концентрационни лагери, да разстрелява на място всички, които са замесени в организациите на белогвардейците, в заговорите, в метежите или бунтовете, да публикува имената на разстреляните и да посочва причините, поради които са били ликвидирани“. Дзержински признава тогава, че „текстовете от 3 и 5 септември ни даваха възможност вече законно да вършим това, срещу което другарите от партията дотогава протестираха, а именно — правото да убиваме на място контрареволюционната измет, без да докладваме на когото и да било.“

Тези зловещи думи на шефа на ЧК получават пълно покритие с реалността. Само за месеци през същата 1918 г. са избити десетки хиляди руснаци. Още до 1919 г. в концлагерите са вкарани 70 000 души

Ето пък как вижда съдбата на руския народ един от еврейските вождове на болнешвишкия погром — Апфелбаум (Зиновиев): „За да победим враговете си, трябва да провеждаме свой собствен, социален терор. Трябва да привлечем на наша страна, да кажем, деветдесет от стоте милиона жители на Съветска Русия. Що се отнася до другите,

нямаме какво да говорим с тях. Те трябва да бъдат унищожени!“ Оригиналът на това изказване е в „Северная комуна“, бр. 109, септември 1918 г., цитиран от „Черната книга на комунистма“, стр 71. Когато казва тези думи, Апфелбаум (Зиновиев) е член на първото съветско правителство като народен комисар на вътрешните работи, член на Централния комитет на управляващата Социалдемократическа работническа партия на Русия и постоянен член на конгресите на работническо-селските депутати, тоест парламента на Съветска Русия. Това е един от първенците на държавата, който спокойно и хладноокръвно обещава да унищожи десет милиона руснаци, с които „няма какво да говори“. Зиновиев-Апфелбаум преизпълнява плана си. На практика большевишкият и комунистически режим в Русия, който, както видяхме, не променя еврейския състав на върхушката си в продължение на няколко десетилетия, избива 20 милиона руснаци-християни. Според други автори като Солженицин например жертвите на режима (без тези от Втората световна война) са много повече — 66 милиона!

Защо светът не учи тази страница от човешката история, в която малка група евреи провеждат най-сатанинския геноцид над един народ? Защо светът знае само за т. нар. „холокост“ по време на Втората световна война, в който се визира избиване единствено на евреи от страна на Хитлеровия режим?

Наистина руският народ е хванат за косата и подложен на терор от една еврейска бесовска върхушка, както се изразява младият Чърчил. Но никога не бива да се забравя, че това става с ръководната помощ на американския финансов елит.

ГЛАВА VII

ЕВРЕЙСТВОТО СРЕЩУ ХРИСТИЯНСТВОТО

За какво евреите отмъщават на Православния свят и защо Америка става тяхна база. Как на евреите-бolsевики дори Луцифер не им се вижда достатъчно комунист и издигат паметник на Юда в Съветска Русия. Според Талмуда Исус Христос ври в екскременти заради антиюдаизъм. Това еврейските енциклопедии наричат „най-великото произведение на световната литература“, но то не може да се намери на пазара.

Русия е държавата, приютила християнството в автентичния му вид — Православието. След като Западна Европа предава Източната църква на исляма, без да си мръдне пръста. През 1444 г. когато полският крал Владислав Ягело прави последен опит да отблъсне мюсюлманските орди на тогавашните талибани — селджукските турци, венециански кораби помагат срещу един златен дукат на човек на турските войски да превозят своите войски до мястото на решаващата битка — българския град Варна. Християнската войска губи сражението и това решава съдбата на Балканите за пет века напред. Два века преди това пак Венеция финансира кръстоносните походи, които имат уж за цел освобождаването на гроба Господен от мюсюлманите, но всъщност истинската им цел е разрушаване на Православието. През 1202 — 1204 г. се провежда Четвъртият кръстоносен поход. Финансираните от венецианските банкири и благословени от папа Инокентий III, рицарите-кръстоносци опустошават българските и византийските земи. Нападнати са дори

светите места като Атон. В българския Зографски манастир са запалени живи 26 монаси от обявилите се за „кръстоносци“ разбойници. За разлика от тях българският владетел цар Иван Асен II (царувал през периода 1217–1241 г.), който поставя под свое влияние Атон, издава специална грамота за манастирите в Атон, известна като Ватопедската грамота на Иван Асен II от 1230 г. В нея пише, че на органи на държавната администрация не се разрешава „дори нозете си да поставят“ във владенията на манастирите. Българският цар подпомага и финансово манастирите на светия полуостров Атон. След него следващите български царе — Иван Александър и Иван Шишман, са продължили традицията да закрилят неприкосновеността на манастирите по земите ни със специални заповеди.

Разбиването на православна Византия е съпроводено по същото време от създаването на редица ордени като тевтонския, тамплиерския и други, които ще станат основа на тайните общества и масонството през следващите векове. Тези антихристиянски действия на Запада още от началото на XIII век показват линията, която ще следва неговата върхушка. Тогава това е венецианският финансов елит, състоящ се главно от еврейски банкери според хрониките. В ново време е уолстрийтският финансов елит, състоящ се отново по някакво съвпадение от еврейски банкери.

Разбиването на православните държави на Изток отваря път през следващите десетилетия в тези области на ордите на селджукските турци. Те ще удавят в мрак православните страни от Мала Азия и Балканите за векове.

Щом помага на турските орди да превземат Балканите, няма съмнение, че битката на антиправославния елит срещу Църквата ще продължи и през следващите векове с нови средства. Като се има предвид и фактът, че в навечерието на Първата световна война православна и монархична Русия е била в челото на водещите държави по икономически показатели, става ясно, че срещу нея трябва да застане цялата мощ на антиправославните сили, концентрирани в международния финансов, главно еврейски елит, както стана ясно от фактите дотук. Да не забравяме прогнозите на икономическите експерти от епохата. Например тази на известния френски икономист Р. Тиери в книгата му „Русия през 1914 г.“: „Населението на Русия към 1948 година ще достигне 344 miliona жители — повече, отколкото на

петте най-големи европейски държави, взети заедно. Ако нещата на Русия вървят между 1912 г. и 1950 г. така, както вървяха в периода 1910–1912 г., то в средата на столетието, Русия ще доминира в Европа както в политическо, така и в икономическо и финансово отношение.“

Може ли един елит, който иска да задуши православието, същинското християнство, да допусне това? Най-голямата и най- мощната държава в Европа, а навярно и в света, да стане една православна империя? Естествено, не! Да си спомним думите на Едмънд Бърк за Френската революция: „Тази война ще бъде тотална и безжалостна, тя е религиозна война.“

И започва операцията по съсипване на Руската империя. Рецептата е известна от изминалите столетия в Европа, през които масонските тайни общества и еврейският финансов елит разрушават водещите монархии и разбиват техните църкви. Това става и в Англия през XVII век, и във Франция през XVIII в. По същия начин Русия (и то в по-голяма степен, защото е православна) трябва да бъде разтърсена, разкъсана, удавена в кръв, църквите и — унищожени и ограбени, свещениците и — избити, интелектуалният и елит — също. Богатствата на православната империя трябва да преминат в ръцете на финансовата олигархия, която вече е толкова мощна, че може да командва правителства, да сваля крале, да ги убива, да скарва цели държави и да ги кара да се бият за нещо, което не им е ясно.

Най-ярката илюстрация на тезата за антихристиянския характер на елита, организирал болнешвишкия погром над Русия, е случаят с паметника на Юда в град Свияжск след победата на Ленин и Троцки. Ето как описва датският писател Хенинг Келер събитието, на което е очевидец: „Местният совдеп (градски съвет — б.а.) дълго обсъжда на кого да издигне статуя. Луцифер им се видя недостатъчно комунист. Каин — прекалено легендарна фигура, затова се спряха на Юда Искариотски като напълно историческа личност, която бе представена с вдигнат към небето юмрук.“

ОТМЪЩЕНИЕТО НА „БОГОИЗБРАНИТЕ“ СПРЯМО ХРИСТИЯНИТЕ

Защо точно еврейската олигархия прави това? Защо отмъщава и наказва цели народи? Дали защото от древността юдейската върхушка не живее със съзнанието за богоизбраност. И с чувството, че нещо им е отнето? Има достатъчно данни за такова мислене у юдейския елит. От

момента, в който Христос казва на юдеите, че това, което им било дадено, ще се отнеме и даде на други народи. На практика идването на Сина Божи — Иисус Христос, преобръща на 180 градуса концепцията на юдаизма за ограниченото само върху юдеите Божие благоволение. Христос казва, че всеки, който Го приеме в сърцето си, може да влезе в Царството небесно, независимо дали е евреин, грък или някакъв друг по етнически произход. Иисус зачерква расистката и шовинистична база, върху която е изграден юдаизъмът.

Всъщност след сключване на първия си завет с евреите Бог се отвръща от тях, тъй като са показали, че са твърде недостойни за него. Това е регистрирано изчертателно в Стария завет и просто трябва да се отворят съответните страници на Писанието. Още докато Мойсей е на Синайските планини, за да получи скрижалите с Божиите заповеди, еврейското племе не издържа и си прави златен идол — телец, на когото започва да се кланя. От книгата „Езекиил“ става ясно, че евреите вече не са богоизбран народ, а по-скоро обратното, след като са се отвърнали от Него. Господ ги нарича пред пророк Езекиил „бунтовен дом“, обяснява на пророка ясно и последователно как ще ги отпъди между народите заради техните престъпления и небогоугоден живот. Той показва на Езекиил нещо, което ужасява пророка — как еврейските първосвещеници се кланят тайно на грозни идоли, смятайки, че Господ не ги вижда и че Той изобщо не е на Земята. „Това е Ерусалим“, казва Господ, „но той се възбунтува против съдбите им като извърши беззакония повече от народите и против повеленията ми повече от страните, които са около него“ (Ез. 6/7,8). „Горко поради всички тези мерзости на Израилевия дом!“ (Ез. 6/11) „Златото и среброто им не ще могат да ги избавят!“ (Ез. 7/19) „Той (Господ — б.а.) се е оттеглил от тях, те се отнесоха коварно към Господа“ (Ос. 5/6,7).

И точно защото е отхвърлило Бог Отец, еврейството отхвърля и Спасителя Христос. Разчитайки на силата на Неговия противник, еврейството продължава да се представя за свръхествена общност. За да бъде над другите, както учи религията и, юдейската върхушка създава най-старата расистка и шовинистична идеология, която развива и редактира през вековете в същинските свещени книги на евреите — Талмуда. Именно в Талмуда е доразвита през вековете след Христа идеологията за свръхдозволеност на еврейството и за робския характер на останалите народи, които трябва да му служат за тор. При

това през вековете след идването на Христос еврейството привлича към елитарната си идеология не само етнически евреи, а и други, които приемат богоchorческата им философия и идеята за властване на един малък кръг от хора над останалите тук, на земята.

НАЙ-ДОБРЕ ЕЛИТАРНАТА МИЗАНТРОПСКА ТЕОРИЯ НА ЙОДАИЗМА Е ИЗРАЗЕНА В ТАЛМУДА

Опитайте се да намерите Талмуд на книжния пазар. Няма да успеете. Защо тази книга е толкова тайна? Защо евреите, които непрекъснато говорят колко възвишена е тяхната религия и идеология, не предлагат на широката публика да се запознае с нея в нейната цялост?

Първото европейско издание на Талмуда е венецианското от 1520 г., което било най-пълно. В него било отбелязано, че неевреин, изучаващ Талмуда, заслужава смърт. Антихристиянските нападки в това издание предизвикали логична реакция на църквата и всички християни. Те можели вече да видят, че евреите наистина ги броят за врагове и това е написано черно на бяло.

Оттам нататък еврейските първенци не направили грешката да повторят това издание. Следващите осъдни появявания на Талмуда като амстердамското от 1644 г., франкфуртското от 1697 г., пражкото от 1839 г. и варшавското от 1863 г. били силно орязани от пасажите, ругаещи Христос и християните. Впрочем от XIX век датират последните по-пълни издания на Талмуда, които могат да се прочетат на някакъв европейски език. Върховният равински съвет направил специално събиране в Полша през 1631 г. и постановил на местата, хулещи Христос, да се оставя празно място и специален знак за равините, а те устно да преподават хулите на учениците си.

Ето отговорът на въпроса защо днес не може да се намери Талмуд, особено в оригиналния му вариант. Защото ако широката публика прочете пълния текст на Талмуда, ще й настръхнат косите. В Талмуда пише, че евреите са сол на земята, а всички останали народи са тор. Животни, които трябва да бъдат избивани и поробвани. Не ви се вярва? Ето няколко цитата от различни издания на Талмуда: „Евреите са по-приятни на Бога от ангели, така че този, който удря шамар на евреин, извършва толкова тежко престъпление, сякаш удря шамар на Божието величие, заради което той (неевреин, според Талмуда — б.а.), вдигнал ръка срещу евреин, заслужава смърт.“

„Само евреите са хора, неевреите — това са животни“ (Sanhedrin 57,a).

„Най-добрите от неевреите да бъдат убивани“ (Вавилонски талмуд).

„Ако евреинът изпитва нужда да извърши зло, то той трябва да отиде в град, където никой не го познава, и да извърши злото там“ (Moed Kattan 17a).

„Ако евреин намери вещ, която е загубена от неевреин, не е нужно да я връща“ (Babba Metzia 24 a).

„Това, което евреин получи от кражба на неевреин, може да го запази“ (Sanhedrin 57, a).

„Неевреите се намират извън закона и техните пари принадлежат на евреите.“

„Всички деца на неевреи са животни.“

Тези цитати и още стотици подобни не са измислици, а реално изучавани правила от еврействащите като Закон Божи. Те могат да се намерят в американското издание на Талмуда от 1936 г. „Soncino Edition“.

Според енциклопедията на юдаизма, издадена в Ерусалим — Тел Авив, от издателство „Массада“ през 1983 г., „В цялата световна литература няма произведение, което може да се сравни с Талмуда, с това велико свидетелство на еврейския гений, в което е събран духовният труд на повече от три хиляди еврейски мъдреци от разни страни и епохи“.

Интересно защо това „най-велико произведение на световната литература“ се крие от света и не може да се купи свободно на различни езици? Може би защото еманацията на еврейския гений е създала най-големите хули срещу Христос и християнството? Може би защото именно Талмудът показва, че битката на еврейството срещу Христос не е затова, че просто не го смята за месия, а защото то — еврейството, е избрало противника на Христос за свой покровител.

АНТИХРИСТИЯНСТВОТО, РАСИЗМЪТ И ШОВИНИЗМЪТ СА ЕСЕНЦИЯ НА ЮДАИЗМА

Според много изследвачи, включително и нормално мислещи евреи, това е една крайно расистка и шовинистична идеология, която е възпитавала поколения равини през столетията и е насаждала нетolerантност и верска нетърпимост към всичко неюдейско и на

първо място — християнско. За Спасителя на всички хора Иисус Христос в Талмуда има куп гадости и скверни определения, които трябва да внушат омраза у изучаващия Талмуда към Христос. В това свещено еврейско писание се казва например, че „Валаам (Иисус, така го наричат евреите в Талмуда — б.а.) гори в кипящи екскременти“ заради делата си против израилските мъдреци. Иисус бива наричан в Талмуда „измамник“, „фокусник“ и бива изобличен като неевреин. За своите проповеди той бил наказан според еврейското виждане, както вече по-горе описахме.

Нетърпимостта на ортодоксалния юдаизъм към християнството е толкова дълбока, че в днешен Израел за известно време се води дискусия дали да не бъде забранен знакът „плюс“ в аритметиката, тъй като изобразява кръст. До началото на 70-те години в Израел използвали различни видове учебници по аритметика. В някои от тях знакът „плюс“ бил изобразяван като буквата „т“, за да се избегне подобието на кръст. След 70-те години ортодоксите побеждават и убеждават ръководството на Партията на труда, че в началните училища не трябва да се използва „плюс“ като кръст, а само като „т“. Така и става. Говорим за края на XX век в държавата Израел, която претендира да е водеща демократична държава и за която САЩ са готови да застанат срещу целия свят, както са го правили вече много пъти.

А на 23 март 1980 г. в Йерусалим били изгорени стотици екземпляри от Новия завет под ръководството на „Яад Ле'ахим“ — еврейска религиозна организация, финансирана от Министерството по въпросите на религията в Израел. Може би част от субсидиите в размер на около 6 милиарда долара, които САЩ дава безвъзмездно всяка година на Израел, отиват за горене на Новия завет.

Ето и признанието на един евреин, когото юдаистите смятат за „ренегат“ — доктор Израил Шаак публикува през 1994 г. книгата си „Еврейска история, еврейска религия“. В нея пише: „Юдаизът е пропит с много дълбока ненавист към християнството, в съчетание с неговото непознаване. Това отношение се е задълбочавало след преследванията на евреи от страна на християни, но не е зависело съществено от тях. Всъщност то води начало от времето, когато християнството е било още слабо и преследвано (основно от евреи). Това отношение се е споделяло обаче и от евреи, които никога не са

били преследвани от християни, напротив — дори са получавали помощ от тях.“

По-нататък д-р Шаак пише: „В съответствие с Талмуда Иисус бил наказан по решение на вътрешния равински съд за идолопоклонничество и подстрекаване на другите евреи към същото и неуважение към властта на равините. Всички класически еврейски източници, които споменават за тази екзекуция, са изключително щастливи да поемат отговорността за нея, в талмудическите източници римската власт дори не се споменава във връзка с екзекуцията на Иисус.“

И още за антипатията към християнството у евреите от книгата на Израил Шаак: „Само името на Иисус било за евреите символ на всичко, към което те изпитват отвращение, и тази традиция продължава да съществува. Към религиозното учение на християните евреите изпитват същото отвращение. На тях им е забранено да го цитират, да говорят за него, да го изучават в днешните израелски училища.“

Тази нетърпимост на евреите към християнството е дала отпечатък на цялата история от 2000 години насам. Но в последните десетилетия тази тема е табу за западните автори и който я подеме, бива обвинен в „антисемитизъм“. Това е безсмислен термин, тъй като и палестинците са семити по етнос, но те най-много пишат и говорят против израелския (еврейския) двоен стандарт в политиката както на държавата Израел, така и на нейния кръвен брат — държавата САЩ, и от десетилетия водят кървава война с държавата Израел.

Излиза, че семитите палестинци са антисемити. В древността семити са наричани народите, произлезли от Сем, син на Ной. Тогава към семитите са се числели: вавилонци и асирийци, или общо акади, арамейци, угарити, ханаанци, към които спадат евреите и финикийците, араби, етиопци.

Днес семити са арабите, евреите, тиграите, хаарарите и айсорите.

Обвинението в „антисемитизъм“, под което трябва да се разбира антиеврейство, е пропагандно оръжие, използвано срещу всеки, който иска да узнае истината за большевишката революция например, извършена и платена изцяло от евреи, за превземането на САЩ от евреите и за ударите, които те нанасят върху християнството.

Всъщност, ако трябва да говорим за фундаментализъм, то най-подходящ пример за това е юдаизъмът. Талмудът, от който приведохме цитати, е поредица от текстове, които са писани векове наред след появата на християнството. Равините (а според американското издание на „Encyclopedia Judaica“ „Повечето равини принадлежат към старата школа на талмудическото учение“ — б.а.) са приспособявали учението си според развитието на христианската църква и са го насочвали срещу нея. Те го правят и днес.

НА ПРАКТИКА ЕВРЕЙСКИЯТ ЙОДАИЗЪМ И ТАЛМУДИЗЪМ Е ВЪВ ФУНДАМЕНТАЛНО ПРОТИВОРЕЧИЕ С ХРИСТИЯНСТВОТО

Защото според еврейското учение Бог има свои избраници, които трябва да властват над всички народи, ако се наложи — с лъжи, измама, убийства и ограбване, и този избран народ са евреите (или приелите тази вяра). Според християнството всички народи и човеци са равни пред Господа, насилието и ограбването са изключени и всеки, който приеме Христос в сърцето и живее по Неговите завети, спасява безсмъртната си душа. При християнството просто терминът „фундаментализъм“ е нонсенс, защото то никъде не проповядва, че християните са хора, а нехристияните — животни. И освен това християнството не крие своето Свещено писание, нито възможността да приеме всеки човек на земята в лоното си. Докато еврейството крие най-важните си свещени книги като Талмуда и не допуска никого, ако не е евреин (както и да го разбира днешното фарисейство този термин), в лоното си. Православието никога не е формирало тайни общества за „избрани“, докато еврейството и инспирираните от него антихристиански ереси непрекъснато в последните две хиляди години образуват тайни общества, които преливат едно в друго, но всички имат една здрава обща основа — отричането на Христос и богоchorството.

Сблъсъкът между принципите на човеколюбието на Христос и църквата Mu и човекофобията на богоchorческата юдейска идея за власт над целия материален свят протичат на различни етапи и минават географски от земите на Библейския свят чрез Мала Азия, околовказките земи, Дунавска и Централна Европа и накрая се пренасят в Новия свят — Америка. Те винаги са били свързани с поробване на „гоите“ — неюдеи.

Търговията с роби била основно занимание на един съседен на българите народ през VII век — хазарите. През 679 г. според „Еврейска енциклопедия“ те били юдаизирани. Дълго време само управляващият елит изповядвал юдаизма. Точно по това време българският хан Аспарух, създател на Дунавска България, загива в битка с хазарите. Хазарите-юдеи владеели цялата търговия с роби в региона, според американската от руски произход авторка Кубилина, публикувала своето изследване за юдеите „Пътят на змията“ в Ню Йорк през 1962 г. По свидетелствата на арабския хронист Ибрахим Ибн Якуба Хазарският каганат след юдаизирането си станал една разбойническа държава, която преживявала главно от търговия с роби, посредничество, лихварство и събиране на дългове (това, което стана основно занимание на мафията в САЩ след началото на XX век, която се формира главно от сицилианци и евреи). За кратко време хазарите-юдеи завладяват Киевска Рус. От това време са останали в руския фолклор народни песни за битки с „царем юдейским и силой жидовскую“. През 965–969 г. обаче княз Светослав разгромява хазарско-юдейската столица Итил и юдеите от хазарски произход, които се отличавали антропологично от палестинските евреи, се преселили в посока Западна Европа и били наречени „ашкенази“. Техният същински етнос е тюркски. Световноизвестният еврейски писател Артур Кестлер (1905–1983 г.) пише в книгата си „Тринайсетото коляно“, издадена в Ню Йорк през 1976 г., че днешните евреи са в мнозинството си потомци на хора, които никога не са живели в Палестина, а са от тюркски произход, бившето население на Хазарския каганат, приел юдаизма през VII век, който се е намирал между Черно и Каспийско море. Кестлер привежда куп исторически източници, за да докаже тази теза. Друг американски автор от еврейски произход — Фридман, издава 1954 г. книгата „Истината за хазарите“, в която излага и доказва същата теория. Според него произхождащите от хазарите днешни евреи са мнозинство и не би трябвало да бъдат причислени към „богоизбрания народ“, тъй като нямат нищо общо с него етнически. Но точно те увеличават бройката на юдействащите на тези, според чиято религия те са сол на земята и имат право да грабят и елиминират всички други религии и народи. Това смесване на етноси

под шапката на една идеология — юдейската, която предполага безскрупулно отношение към различните и тяхното ограбване и поробване, говори, че идеологията, издигната до религия, е водеща при юдаизма, а не антропологията. Важното е да се приеме идеята за „богоизбраност“ на една каста и за низшата същност на останалия свят. Днес никой не може да открие например във физиономията на русия светлоок бивш военен министър от правителството на Клинтън — Уйлям Коен, или в ексдържавния секретар на САЩ Мадлин Олбрайт семитски черти. Но те се броят „евреи“, защото са в групата на „избраните“. Когато запитаха Олбрайт може ли цената на битката срещу Саддам Хюсейн да бъдат стотиците хиляди живота на малки иракски деца, тя отговори: „Да, тази цена трябваше да бъде платена.“. Типична реакция на „богоизбран“, за когото останалите са тор.

Именно юдеизираните хазари плюс автентичните евреи от Палестина заселват днешна Европа през следващите векове. И както пише в изследванията на еврейски автори — живеят много добре и овладяват винаги първо финансите на държавата-приемник. Ето какво казва еврейския автор Дан Кон-Шербок в книгата си „Еврейското наследство“, издадена на български от „Шалом“: „В Испания еврейската общност реализирала най-големите си постижения. В испанския двор през X век умаядските халифи Абд ал-Рахман III и Хакам II използвали услугите на еврейския държавник Хисдай ибн Шапрут като техен лекар, администратор и дипломат. Освен това той действал като глава на еврейската общност и покровител на еврейската наука. Кордова станала столица на еврейската цивилизация.“ С какво се прехранвало еврейското население е важен въпрос за Средновековието. Със земеделие, скотовъдство? Не, Кон-Шербок осветлява този въпрос: „През следващите два века еврейската общност в християнска Европа все повече се занимавала с лихварство.“

Държавниците толерирали на периоди еврейството. Според същия автор полските князе още през XIII век издали грамоти, с които давали на евреите правна защита. През 1388 г. князът на Литва издал подобна грамота. Както се изразява Кон-Шербок: „С тези грамоти полските и литовските владетели създали сравнително сигурна основа за еврейските общини. В тази обстановка полските евреи ставали данъчни чиновници, бирници, управители на имения на благородници. Някои евреи също давали земя под наем и надзирвали разни дейности

като земеделие, жътва, занаятчийство и износ.“ Духът на хуманизма през Просвещението дал нови хоризонти на евреите в Европа, твърди Кон-Шербок. (Може би затова Просвещението, чиято основна характеристика е битката с религията, е така величано след това като връх на прогреса и в комунистическата, и в капиталистическата историография). В Италия, Германия и Холандия те превземали елита без препятствия. Според същия автор „през 1770 г. близо два милиона евреи живеели при тези условия в християнска Европа. Английското и холандското правителство например не се намесвали в частните работи и религиозния живот на еврейското население.“ Всичко това го описва еврейски автор и то се сблъска с наложените пропагандни представи за „бедните, вечно преследвани евреи в средновековна Европа“. Гонения срещу евреите е имало, разбира се, но те винаги са били причинени от тях самите. Иначе излиза, че всички нации в Европа са лоши, само евреите са добри. Защото няма държава и кралство, които да не са приемали мерки за изгонване на евреите от своите територии в някакъв момент от историята. Това обаче е действало обикновено за кратко и не е пречело на еврейството да се настанява на все по-висши етажи на управлялensкия елит, търговията, лихварството и банкерството. Защото в същото време няма държава, която да не е вземала заеми от еврейски банкери.

Общо взето, поведението на европейските нации говори за много по-голяма толерантност към евреите, отколкото техният Талмуд — към християните.

През XVII век Амстердам става столица на европейското еврейство, откъдето то команда Източноиндийската компания и търговията с роби. През XVIII век Лондон е юдейската база. След сто години базата се прехвърля в Америка.

Първоначалното име на Ню Йорк е Ню Амстердам. Той е основан от холандци през 1612 г., след като през 1535 г. Холандия е опустошена от анабаптистите-антихристияни, когато там се подготвя почвата за еврейската общност. Както пише Зомбарт, еврейски историк в книгата си „Евреите и стопанския живот“, през XV век евреите в Европа вече съставляват една трета от буржоазията и капиталистите, въпреки че като съотношение към цялото население са десетки пъти по-малко. По същия начин в комунистическа Русия евреите пак съставляват цялата върхушка, при положение че са само 2 процента от

цялото население. През XVI-XVIII в. център на еврейските капитали станал Амстердам, който те самите наричали според Зомбарт „Новият Йерусалим“. Тук била концентрирана търговията с диаманти и стоките от Изтока.

На практика — цялата търговия чрез корабоплаване. Лихварството с огромни проценти станало основен и безпроблемен начин за спекула след разбиването на църквата от анабаптистите. Зомбарт пише, че тогавашните мнения за евреите не са ласкови. „Колкото пъти човек се обръща към източници за евреите, произлизащи от техните съвременници, получава един-единствен отговор — икономическото превъзходство на евреите произтича от нечисти дела.“ Филандер фон Зитевалд, тогавашен хронист, пише: „Евреите имат един закон — лъжата и измамата, само това, което им е изгодно.“

АМЕРИКА Е НОВАТА ЙОДЕЯ, В ЧИИТО ЧИТАНКИ ДНЕС ПИШЕ: „АМЕРИКАНИЦИТЕ СА СЪЗДАДЕНИ ОТ ГОСПОД ДА ВЛАДЕЯТ СВЕТА.“ ИДЕЯТА ЗА БОГОИЗБРАНОСТ Е ПРЕНЕСЕНА ТАМ УСПЕШНО

В Новия свят се откриват безкрайни хоризонти за спекула, бързо забогатяване и изграждане на една нова страна на „богоизбрани“, които да завладеят от там целия свят. Тази чисто юдейска шовинистична идея пуска корени в Америка. Тя приобщава към себе и неевреи, които са приели богоборчеството и властването над други хора с измама, ограбване и насилие като своя кауза и цел.

Неслучайно обърнахме толкова внимание на т. нар. реформатори. Те първо пробват да пресъздадат древна Юдея в Европа и като не успяват, прехвърлят усилията си в Америка. Един от класиците на Реформацията например — Калвин, опитва при създаването на т. нар. Женевска република да изгради теократична държава, копираща буквально древен Израел, където Йехова директно диктува политиката. Калвинизъмът, освен че отхвърля всички тайнства на Църквата, но и принизява Христос, тъй като учи, че не вярата в Него спасява, а вярата, че ти самият си богоизбран. Не делата ти те спасяват, а тази вяра, казват калвинизъмът, лютеранството и покълналите от тях разклонения. Първите колонисти в Нова Англия са калвенисти и пуритани, които смятат себе си за „богоизбрани“. Тази червена нишка ще се точи до днешно време, когато в читанките на САЩ от края на XX век ще бъде

записано: „Американците са създадени от Господ да управляват света“ (из читанка, издадена във Вашингтон през 1982 г.).

Водачът на първите заселници-пуритани е Джон Котън. Той е категорично против демокрацията и в писма до лорд Сей пише: „Ако хората са управляващи, кой ще бъде управляваният?“ Още една изключително актуална за днешните Щати теза, която през XX век ще бъде развита в теория от Херълд Лосуел — създател на теорията за масовите комуникации, и Уолтър Липман — евреин, водещ журналист и политолог от годините между двете световни войни. Това са двама души, които са автори на днешните управленски схеми, прилагани в новите демокрации на Източна Европа и Третия свят. „Хората са объркано стадо — казва Липман, — на тях трябва да им се оформя и спуска от специално работещи за целта масмедиите внушението, което «те искат» да чуят. Управляващият елит е този, който трябва да държи непрекъсната плътна завеса между това, което наистина става, и това, което хората научават от пресата, радиото, телевизията.“

Както виждаме, елитарното виждане за управление на Америка, оттам и на света, си има дълга опашка, която се проточва назад във вековете.

Но за да има елит, трябва да има и плебс. Откъде ще дойде той? Нима пуританите, калвинистите, квакерите и другите сектанти ще се разделят на върхушка и управлявано стадо? Донякъде — да, защото те така са устроени по начало — на ядро от посветени и маса от ученици. Но и живият живот ще им поднесе материал за управление от само себе си. Според Алексис дьо Токвил, който през 1830 г. прави специално проучвателно пътуване из Щатите, тази страна е населена първоначално „от бездомни пройдохи“. Той цитира тежкото съчинение на Уйлям Смит „History of Virginia from the First Settlements to the year 1624“. Там пишело, че „една голяма част от новите колонисти са били разпуснати младежи, които родителите им изпращали, за да ги спасят от позорна съдба — бивши слуги, банкротирали измамници, развратници и други хора от такъв род, по-склонни да грабят и да разрушават, отколкото да укрепват.“

Описаната Вирджиния е първата, създадена с кралска харта американска колония през 1607 г. Още през 1620 г. пристигнал първият кораб с роби. Търговията с роби ще бъде главен източник на доходи на заселниците от главните градове на новата земя. Това е продължение

от традицията да се приема робството като нещо нормално и за „най-идеалните“ на теория общества, рисувани от въображението на всички възможни „утописти“, „социалисти“ и революционери. В идеалната държава на Платон, която трябва да цъка като часовник, видяхме, че не може да мине без роби. При Томас Мор също има принудителен труд, тоест роби. По-късно — при болншевизма, приложен от евреите в Русия, също ще има роби — милионите лагерници от ГУЛАГ.

Сред античните общества робството е било приемано като нещо естествено особено сред „богоизбрани народи“ като еврейския. В Тората има много текстове, които говорят за съществуването на робството като най-нормален морален казус. Броени години след налагането на християнството като официална религия във Византия през 313 г. император Константин Велики издава указ за премахване на робството и освобождаване на робите през 321 г. Християнството не приемало съвсем естественото за юдейството поробване на хора.

На фона на расисткия юдейски мироглед се откроява и още една формула за антично общество, един контрапункт, в който робството не само че не е естествено състояние, но и не се толерира. Това е древнобългарската държава, която се е местила през вековете от Памир (началото на Новата ера) през Прикавказието до река Волга и Кама, където през X-XV век съществува последната голяма империя на българите — Велика България със столица Велики Болгар, близо до днешния Казан. Точно тези българи дали 400 години преди основателите на „най-демократичната държава“ — САЩ, пример за човеколюбие. През 1223 г. според хрониката на арабския автор Ибн ал Хасир (XIII век) те спрели ордите на монголите. Това било единственото поражение на световноизвестния Чингиз хан. Българският хан Челебир разбил войската на хана и пленил 4000 воиници. Вместо да ги пороби, както правели всички народи по това време, Челебир ги заменил за 4000 овце и тази сделка останала в аналите като „Овчата битка“. По принцип българската държава, независимо дали се намирала край Волга, или край Дунав, отхвърляла робството като неприемливо още от най-древни времена.

През 1879 г., когато в САЩ робството цъфти и носи и създава капиталите на дядовците на днешните юпита, в българската Търновска конституция Учредителното събрание записва в гл. 12, чл 61: „Всякой роб, от какъвто пол, вяра и народност да бъде, свободен става, щом

стъпи на Българска територия.“ За разлика от българската американската конституция записва точно обратното. В този величан от днешните политолози като триумф на демократичната мисъл документ от 1787 г. има специален текст, който постановява избягалите роби да се връщат на господарите им.

В чл. 4, раздел 2 на Конституцията на САЩ, приета през 1787 г. от 53-ма масони, пише: „Роби, които са избягали от робовладелчески в освободени щати, да бъдат върнати на своите господари...“

Ето още едно доказателство, че масонството на думи е стремеж за „духовно усъвършенстване и братство“, но на дело създава инструменти за измамна власт над хората и поробването им.

ГЛАВА VIII

ВЛАСТ ЧРЕЗ ВОЙНИ

Най-бързият и сигурен начин да обереш богатствата на цели държави и да ги подчиниш са войните. Те преразпределят ресурсите винаги в полза на финансения олигархичен световен елит. Разбиват монархиите и християнската църква, тоест — възможността за живот по Божиите закони. Това разбиване и превземане на света е стара юдейска мечта.

Първата световна война била запалена в Сараево, където членовете на тайно общество Гавrilovich и Гаврило Принцип убиват австро-унгарския наследник. И двамата са масони, става ясно в хода на разследването. През 1926 г. сръбският масон Лазаревич ще признае това на масонска сбирка в Дома на сръбската гвардия в Белград.

Войната, пламнала през 1914 г. и завършила през 1919 г., дава като резултат:

9 милиона убити, три разбити големи европейски монархии — Австро-Унгария, Германия и Русия. И огромни печалби за САЩ. До 1914 г. САЩ имат общи дългове към европейски страни на стойност над 7 милиарда долара. По време на войната САЩ не само ликвидират дълговете, но и стават най-големият кредитор в света. 1920 г. заварва съюзниците с общ дълг 20 милиарда към САЩ. В списъка на дължниците влизат Англия, Франция, Италия, Белгия, Чехословакия, Югославия, Австрия, Естония, Латвия, Литва и Унгария.

Общата сума на печалбите на американските корпорации от тази война се изчислява на 27,3 милиарда тогавашни долара. Само за 1916 г. в отчета на 48 водещи щатски фирми се наброяват 965 miliona тогавашни долара печалба. Броят на милионерите в САЩ нараства

шест пъти в периода 1914 — 1919 г. Тази финансова върхушка е главно еврейска, както доказва автомобилният магнат Хенри Форд в книгата си „Световното еврейство“ от 1920 г. Това е съпроводено и с мощната еврейска емиграция от Европа към САЩ през тези години. „В периода 1904 — 1914 г. ежегодно пристигат по 100 000 евреи“ пише в „Евреите в международната политика“, София 1998 г., издадена със съдействието на израелския посланик. Пак в това изследване се отчита, че „в навечерието на Първата световна война американското еврейство е втората по големина еврейска общност в света след Русия“. Споменатият по-горе милионерски елит, забогатял от съсипването на Европа чрез война, е основно еврейски. Ето какво пише в „Евреите в международната политика“: „Редица индустриски и финансисти от тази среда (еврейската — б.а.) се превръщат в синоним на развитието на Америка като световна сила. Имена като Селигмън, Гугенхайм, Кун, Лоеб (финансирали борбата за революция, както установихме — б.а.), Уолбърг, Спайър, Шиф, Строс, Лемън, Гоу-лдмън, Роузънуълд, Сакс и др. представляват фамилии, основатели на мощни финансови институции и търговски компании.“ Лично президентът Уилсън предлага за член на Върховния съд отявления ционист Луис Брандайс. Той пък привлича във върховната съдебна власт други ционисти — Гоулдбърг, Фортас, Гинзбърг и др.

Ето как стоят нещата след Втората световна война със стандарта на евреите в Америка според статистическите данни от преброяването на населението през 1970 г., изгответи от The Urban Institute, Washington, D. C. и публикувани в изследването на Thomas Sowell „Ethnic America — A History“ през 1981 г. При налагане на мярка от 100 единици за среден жизнен стандарт семейният доход на етническите групи в САЩ е следният: на евреите е на първо място — 172 единици, следван от японците — 132 единици, поляците — 115 единици, китайците и италианците — 112 единици, германците и англосаксонците — 107 единици, ирландците — 103 единици, следват групите под средния стандарт: филипинците — 99 единици, емигранти от Антилските острови — 94 единици, мексиканци — 76 единици, пуерториканци — 63 единици, чернокожи — 62 единици, индианци — 60 единици. Както виждаме, коренното население на САЩ е най-ниско в стълбицата на материалното богатство, а на първо място е „богоизбраният“ народ, който носи със себе си и прилага навсякъде

философията на обсебване на чуждото богатство като нещо дадено свише. Тези, които биха казали, че евреите са най-богати в САЩ, защото са най-умни, нека да поспорят с англосаксонците, ирландците или италианците по този въпрос. Освен че такова изявление ще бъде проява на расизъм в най-чиста форма, то няма да отговаря и на истината.

След като евреите са превзели финансово и политически Америка, не е за чудене, че през 1962 г. Върховният съд на САЩ начело с ционистите Брандайс, Гоулдбърг, Гинзбърг забранява четенето на християнски молитви и Евангелието в американските училища.

В същото време мощната Русия (там е втората по големина еврейска общност, както видяхме по-горе), е извадена от играта и предадена на съсиятия и ограбване от евреи-те-болшевики — от Бронщайн-Троцки до Кириенко, Чубайс, Гайдар, Березовски и останалите днешни „олигарси“, които ограбват руската страна след т.нар. перестройка и които грешно наричат „руски олигарси“, защото те са чисти евреи и са толкова руснаци, колкото бяха сатрапите Троцки, Свердлов, Ягода, Каганович и останалите убийци на 66 miliona християни.

Вече няма кой да конкурира новата Юдея — САЩ. Те стават водеща сила много преди да се появи държавата Израел. Впрочем на мирната конференция във Версай през 1919 г. американското еврейство е силно застъпено, както пише в „Евреите в международната политика“ — Луис Маршал, Джулиан Мак и други работят заедно с видни европейски евреи и стигат до споразумението да се създаде еврейска държава на територията на Палестина. Но до този момент ще изминат все пак десетилетия и още една разоряваща война, отнела 20 miliona християнски, православни руски живота — Втората световна.

КАК АМЕРИКАНЦИТЕ НЕ ИСКАХА ДА ВЛИЗАТ ВЪВ ВОЙНА, НО ГИ НАКАРАХА С МЕДИЙНИ ФАЛШИФИКАТИ

През 1917 г. за американците войната в Европа звучи като война на Марс. Толкова е откъсната от техния живот и проблеми. Финансовата върхушка обаче държи да вкара САЩ във война, защото това ще я направи по-силна финансово и политически и ще преразпредели капиталите в света в нейна полза. Как да стане това?

За първи път тогава биват въведени модерните методи на пъбликритиката на модерната агресивна реклама. За неин баща се приема Едуард Л. Бернайс, американски евреин, племенник на Зигмунд Фройд, който през първите десетилетия на XX век налага в САЩ психогенни методи на рекламиране и обработване на общественото мнение. Този Бернайс участва в една специална правителствена комисия, оглавявана от Джордж Крийл, която има за цел да разпали военни страсти у американците и да ги накара да искат да влязат във войната. Комисията работи здраво и чрез основните медии успява да внуши на янките, че германците са зверове, които разкъсват малки белгийски и френски деца с щиковете си. Това става чрез фалшифицирани снимки и масирана обработка на общественото мнение. Тогава се ражда и това, което днес наричаме модерна социология. Манипулирането на общественото мнение чрез допитване до хората. Тези допитвания винаги могат да се представят като „нагласите на обществото“ в момента, въпреки че не е точно така. Но и днес огромни световни социологически агенции правят сериозни пари от „проучвания на общественото мнение“, което всъщност е манипулиране на общественото мнение, защото всичко зависи какви въпроси ще зададеш, на кого (ти си избираш) и как ще обработиш резултатите. През последните три-четири години в България например поредица от предизборни прогнози на водещи социологически агенции се разминаха totally с резултатите на изборите, което показва измамния характер на социологическите данни. Но през 1916 — 1917 г. в САЩ се правят първите стъпки в гигантското модерно манипулиране на общественото съзнание.

Сондажите от това време сочат, че за три-четири месеца става обръщане на мисленето у широката публика. Пропагандата дава плод и през 1917 г. почти половината американци вече искат да участват във войната, докато преди това са били под 10 %. По признанието на Крийл евреинът Бернайс имал „по-отговорно и значимо положение от който и да било друг пост, който може да заема“. Фамилията Бернайс си струва да се запомни, защото през 1945 г. зетят на Едуард — Мъри Бернайс, пък ще стане главен организатор на Нюрнбергския процес. И ще дирижира деформирането на информацията от показанията на Хитлеровата администрация така, че да изкара евреите първа и най-голяма жертва на нацизма. Тогава се ражда сюжетът, наречен холокост,

разобличен от швейцареца Юрген Граф. Версията е, че в пещите на Хитлеровите концлагери са убити с газ и изгорени 6 000 000 евреи. След войната е установено, че от Третия райх остават 3000 тона документация. В нито един документ на стриктните германци не е намерено доказателство, че евреи са унищожавани в „газови камери“, както днес се учи в учебниците и пише в енциклопедиите. Първи през 50-те и 60-те години французинът Пол Расиние, борец от Френската съпротива и затворник от Бухенвалд, публикува в книгата си „Лъжата на Одисей“ своите аргументи против версията за милионите евреи, задушавани в газови камери. След него с темата се занимават редица изследвачи като Юрген Граф от Швейцария, Роберт Форисон, преподавател в университета в Лион, англичанинът Дейвид Ървинг, германският политолог Удо Валенси, издател на списанието „Исторически факти“, юристът Вилхелм Щеглиц и американецът Артър Бътц. Всички те стигат след щателно и непредубедено изследване до извода, че версията за „газовите камери“, в които са унищожавани евреи, е измислица, въведена в употреба доста след войната. Изследователите на т. нар. холокост установяват, че нито един химик или инженер не е проучвал експертно през десетилетията след Втората световна война концлагерите и техните газови камери. Единствената експертиза е на американския инженер и специалист по газови камери Фред Лойхтер (Fred Leuchter), който чак през 1988 г. отива с екип в Полша и изследва експертно т. нар. газови камери. Изводите на Лойхтер са категорични: „Газовите камери не са конструирани като такива и не биха могли да действат като инструмент за масово убиване на хора. Те не са били херметизирани, липсвали са разпределителни механизми за газ, липсвали са подгряващи устройства (а газът Циклон Б, който според фалшифицираните показания на «свидетели» е бил използван за убиването на евреи, се нуждае от минимум 25 градуса топлина, за да действа). Лойхтер установява още, че в стените няма отлагания на цианид, което е невъзможно, ако е бил използван този газ. Също така Лойхтер сочи, че крематориумите в тогавашните концлагери не могат да изгарят толкова много трупове, колкото описва основният «свидетел» в Нюрнберг — Рудолф Хос. Самият Хос е уличен в груба лъжа, тъй като твърди, че посетил лагера в Треблинка през юни 1941 г., а самият лагер е открит на 23 юли 1942“.

СПОРЕД АНГЛИЙСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ НЯМА ДАННИ ЗА ГАЗОВИ КАМЕРИ

То разшифрова кода на концлагерите на Германия още през 1942 г. и подслушва всички обменяни информации от тогава до края на войната. Професор Хинсли от Кеймбридж, работил през войната като дешифровчик, пише в книгата си „Английското разузнаване през Втората световна война“ — „British Intelligence during the Second World War“, Cambridge University Press, New York, 1981 следното на стр. 673: „Германските радиограми не съдържаха никакви указания за умъртвяване с газ.“

Че версията е съчинена късно след войната, показва и един драстичен факт. В книгата на еврейския международен деец Еди Визел „Нощта“, излязла през 1958 г. и визираща концлагерите (самият Визел е бил в Освиенцим — б.а.), няма нито дума за „газови камери“. В изданието на немски от 1990 г. с преводач Курт Майер Класон обаче вече се появява терминът „газова камера“.

По принцип войната ражда най-драстичните форми на пропагандни лъжи. През 1916 г. например в „Дейли Телеграф“ се появява „информация“ как австрийци и българи убиват с газ 700 000 сърби! Тази нелепост дори не е проверявана след войната, тъй като е очевиден абсурд. Но когато се играе мръсно, всичко е позволено. С историята за холокоста евреите си извоюват огромни преимущества пред света. Никой не може вече да каже нещо лошо за тях. Чрез свои лобита в европейските парламенти те налагат закони, наказващи всеки изследовател, който се осмели дори да проучва и подлага на съмнение официалните данни за жертвите-евреи през войната и начина, по който са умъртвени. Срещу част от изброените по-горе „ревизионисти“ като Форисон и други са предприемани съдебни преследвания и физически нападения. През 1990 г. т. нар. закон „Гесо“ във Франция предвижда една година затвор за всеки, който се усъмни в холокоста. Законът е приет с гласовете на социалисти и комунисти по инициативата на секретаря на социалистите — евреина Лоран Фабиус. Показателна за действията на еврейските организации е атаката и срещу Ернст Цюндел, канадец от немски произход, който пише и издава книгата „Наистина ли загинаха 6 милиона?“, в която обпорва версиите за газовите камери и за шестте милиона избити евреи от германците. През 1985 г. Цюндел е привлечен под отговорност по подобен закон

като френския „Гесо“. Осъден е на 15 месеца лишаване от свобода. Той обжалва и през 1988 г. отново след дълги перипетии е осъден на 9 месеца затвор, но е освободен след подписване на декларация, че няма да пише и говори на темата холокост. Чак на 28 август 1992 г. Цюндел е оправдан след поредното обжалване, но получава закана от еврейски организации да бъде съден за „всяване на расова омраза“.

Историята за холокоста е и много доходносна. Според сп. „Шпигел“, бр. 18 от 1992 г., от 1952 г. насам ГФР е изплатила на Израел и на еврейски ционистки организации общо 85,4 милиарда DM!

От годините на първите мозъчни атаки върху американското население остава важният извод за създателите на обществено мнение — елита, че най-важното е да се създаде образът на врага за публиката. Останалото е бизнес. А в бизнеса трябва да има губещи, за да има печелещи.

Факт е, че днес държавници и политици не смеят да кажат дума против Израел, държава, създадена с терор през 1948 г., неспазила десетки резолюции на ООН, провела десетки агресивни войни и нападения срещу съседни държави, избила стотици хиляди цивилни палестинци и араби, за да си отвори „жизнено пространство“. Германия продължава да изплаща милиардни репарации на Израел, САЩ наливат всяка година по 6 милиарда долара в тази държава и поддържат всяка нейна прищявка, демонстрирайки открито двоен стандарт. Но нито Израел, нито ненормално слагаческото поведение на европейските страни към тази еврейска държава щеше да съществува без Хитлер — человека, който превърна евреите в мъчениците на XX век. Който направи така, че никой сега не говори за 20-те милиона руснаци и милионите други жертви на войната, а само за спорните 6 милиона загинали евреи. Точно както смъртта на 500 000 индонезийци през 1965 г. не накара света да трепне, но гибелта на 5000 американци на 11 септември 2001 г. раздвижи всички световни медии.

Но кой създаде Хитлер? Кой финансира войната му? Още една тема, която е табу за западните медии. Защо ли?

Защото тези, които платиха за болневишката революция през 1917 г. в Русия, финансираха и Хитлер. Нима е възможно еврейски финансови магнати да плащат на най-големия враг на евреите? Не е ли

това нова поредица от „антисемитски“ заговор от теорията на конспирацията?

Фактите показват, че конспирация има, но тя е в здравата комбина между западноевропейските и американските медии и бизнес кръгове, както и политици, които общо крият връзката между наднационалния елит, концентрирал капиталите на света, и най-радикалните терористични движения и диктаторските режими, без значение дали се наричат комунистически или нацистки.

ГЛАВА IX

НАЦИЗЪМ СРЕЩУ БОЛШЕВИЗЪМ

Теорията за „месианството“ на Хитлер е създадена целенасочено от западноевропейски окултисти. Още в началните си години НСДАП е била част от окултен орден, подобен на розенкройцерите и тамплиерите. Кариерата на фюрера е плод на усилията на няколко тайни общества, свързани с Тибет. Защо се крият фактите за финансирането на Хитлер от едри американски и европейски евреи-магнати? Гьоринг имал пари и акции на щатски фирми в САЩ за \$3 575 000. „Дженеръл мотърс“, „Дюпон“ и ITT въртят бизнес с Германия, докато Америка воюва с нея. Създателят на „Шел“ Хенри Детердинг инжектира с 10 милиона марки фюрера за изборите през 1932 г. Днес същите компании са световни знаци на глобализма.

След като „вражеската окупация“ на Русия от една еврейска върхушка създава най-злокобния и катанински тоталитаризъм, по теорията на диалектиката е нужна антитеза. Тя бива намерена в лицето на хитлеристка Германия. От сблъсъка на двете свръхсили — комунистическа Русия и нацистка Германия, ще се роди опустошена Европа, която ще стане идеално поле за опити след 1945 г. от страна на юдеизираната Америка. Но за целта трябва да бъде създаден „злодеят на всички времена“, който да превърне евреите в най-големия народ-мъченик на всички времена. В нещо неприkosновено, което не

подлежи на обсъждане, каквото и свинства да прави оттук нататък. Нужен е един Хитлер.

Най-запомнящата се личност на изминалния ХХ век се казва Адолф Шиклгрубер, останал в историята като Хитлер. Литературата, посветена на германския фюрер, надхвърля книжнината по коя да е друга тема. Фигурата на този човек застава като мистичен феномен над събитията между 1919 г., когато Хитлер се записва като седми подред член на D.A.P. — Немска работническа партия, и 1945 г., когато ще завърши живота си под развалините на Германия.

И нескритите симпатизанти, и яростните отрицатели на Хитлер не могат докрай да обяснят именно неясното, мистичното в съдбата на кариерата на фюрера. Тези, които го обявяват за психопат, маниак и истерик без други сериозни качества, не стигат до пълноценен отговор на въпроса: „Как един маниак и психопат повежда десетки милиони германци след себе си и ги довежда до същото състояние, в което се намира самият той?“ Такива хипнотизаторски способности не са известни досега в историята. Другите пък — „материалистите“, които тълкуват политическия възход на Хитлер само през състоянието на икономиката в Германия след Първата световна война, с безработицата и популизма, който нацисткият лидер използвал, изпускат нещо друго. Безработица и кризи има в повечето страни на света по това време. Голямата депресия в САЩ е не по-лоша почва за появя на диктатор, но той не се появява. Може би най-близко до истината са тълкуванията, които комбинират икономическата конюнктура в Германия през 20-те и 30-те години с личните качества и отдаността на Адолф Хитлер на нещо ирационално — нещо, което не влиза в схемата на рутинната политика.

Въсъщност Хитлер е последният политик на ХХ век, използвал мащабно окултизма в своя път към властта и към завладяването на света.

Последният мащабен ирационален държавник, който се опита да прескочи Божия закон и да използва цялата мощ на тъмните сили за чисто земни дела.

РАСИЗМЪТ Е ПО-СТАР С ВЕКОВЕ ОТ ФЮРЕРА

Първите признания на расизъм се намират, както вече установихме, в Стария завет. Обявяването на един народ за „божи“

според много коментатори вече е дискриминация на останалите. Според редица изследвачи на юдаизма фарисеите изкопирали древнохалдейската теория за богоизбраност на един народ и за неговата „мисия“ да властва над другите. Юдаистите-талмудисти превърнали тази теория през вековете след Христос в последователна идеология, която се предавала само от равини на учениците-евреи, обикновено устно. Въпреки това са запазени стотици писмени доказателства за расисткото учение на евреите, което те изучават в Талмуда. За това, че останалите народи са „тор“, „животни“, маса, която е създадена да робува и обслужва „богоизбрани“ евреи. Този расизъм обаче остава скрит, неразпространяван широко, в нееврейски среди, заради което и днес е неизвестен за мнозинството хора. Особено след обявяването на евреите за супержертви на всички времена след Втората световна война. Няма 66 милиона православни жертви на еврейския комунизъм, няма 20 милиона руснаци, избити във войната срещу Хитлер. Няма други народи, дали стотици хиляди и милиони жертви. Има еврейски холокост и толкова! Днес всички държавни глави на евроатлантическия свят честват еврейския Холокост, но не и останалите жертви на войната. Обявяването на само един народ за жертва на нацизма и войната е също толкова расистки акт, колкото и арийската теория на Хитлер. Защото този акт казва направо: нашите жертви са по-ценни от всички други! Така както САЩ казаха след 11 септември 2001 г.: „Американските жертви са по-ценни от всякакви други и светът трябва да отбележи специален траур за тях.“

В модерен вариант, и то в германската му версия, расизъмът се развива като научна теория през XVIII и XIX век. За основа на модерния нацизъм служат някои средновековни творби. Като тази от 1105 г., когато в манастир край Бон била написана поема за архиепископ Арно от Кьолн. Според поемата германците са дошли от Аарат и са наследници на Ной. Тоест слезли са директно от Ноевия ковчег.

От Аарат до Индия се говорело немски. Това е началото на „арийската“ теория. Седемстотин години по-късно Якоб Гrim развива версията за първоначалието на немския език, от който произлезли латинският и гръцкият. Започва налагането на теорията за „немския дух“. Световноизвестните немски мислители Фихте, Хегел, Хумболт и Бьоме доизграждат тезата на Гrim и я превръщат във философия от

религиозен тип. Християнството е отречено от тях, Бог е заменен с Дух, а на германската нация е приписана месианска роля.

Този немски философски национализъм търси „чисто научни“ доказателства, за да стъпи на тях и да се превърне в политическа доктрина.

Намира ги французин. Френският граф Артур Гобино (1816 — 1882 г.) пише фундаментален труд: „За неравенството на човешките раси“. В него той десетилетия преди Хитлер построява доктрината на расизма. Според Гобино расовият проблем доминира над всички останали. Чрез него се обясняват всички исторически процеси и обрати. Културата е дело на бялата раса, казва Гобино, и без нейната властваша роля над останалите раси цивилизацията е невъзможна.

Френският философ и ориенталист въвежда за първи път и понятието „арийско семейство от народи“. В него той поставя част от французите, всички англичани и ирландци, холандците, германците между Рейн и Хановер и скандинавците. За най-чисти арийци Гобино обявява живеещите на запад от Рейн немци.

Англичанинът Хюстън Стюард Чембърлейн (1885 — 1927 г.) продължава линията на Гобино. Той се жени за дъщерята на композитора Вагнер, живее в Германия и написва куп съчинения на исторически, политически и религиозни теми. Както споделя самият той, „демони“ му диктували какво да прави. Чембърлейн пише специални писма на Хитлер малко преди смъртта си, в които го уверява, че му предстоят велики дела.

Приносът на англичанина към расовата теория е твърдението му, че и Христос е бил ариец. От верска гледна точка — абсолютен нонсенс, защото въплъщението на Син Божи в човешка плът и кръв става за изкупления на греховете ни, а не за да помогне за етническата характеристика на човечеството. Въпросът „От какъв етнос е Иисус?“ няма смисъл, тъй като Неговото явяване не е част от биологическото продължение на нечий род, за да разсъждаваме чии антропологични черти носи, а знак за Божието милосърдие.

Към расовата теория имат принос и geopolитиците Ратцел и Шведцелен, както и Ван дер Брук и Литхарт. Особено значение за въздействието и върху Хитлер има Карл Хаусхофер (1869 — 1945 г.). През 1924 г. той започва да издава списание „Геopolитика“, основава в Мюнхен и институт за geopolитика. Хаусхофер доразвива теориите на

Ратцел за жизненото пространство — Lebensraum. (Тук е моментът да си спомним, че Бенджамин Франклин, основател на САЩ и масон, също говори за „жизнено пространство“, което трябва да бъде извоювано от туземците — индианци). За известно време Хаусхофер е посланик в Япония и там става член на източния орден „Златният дракон“. Според него Германия трябва да се разширява на Изток и конфликтите с по-малките държави са неизбежни. Две цели определя той за доминирането на Германия — надмощие над Русия за контрол над Евразия и надмощие над Англия по вода, за покоряване на „света — остров“. Обаче е против „блицкрига“ срещу Русия. Хаусхофер подготвя идеино Рудолф Хес, който ще стане вторият човек след Хитлер в партията. Има версии, че Хес внушава на Адолф идеите на Хаусхофер, изложени в „Моята борба“. Когато излежават присъдата си в Ландсбергския затвор през 1924 г. след пуча, професорът по geopolitika ги посещава често и носи на Хитлер литература — книги от Гобино, Макдугъл, „Психология на тълпата“ от Густав лъо Бон.

Както виждаме, расизмът е „подаден“ от юдаистите-талмудисти на англичани, немци и французи, за да бъде доразвит от тях в модерните времена. Сред православните народи няма създадена теория за расово превъзходство над останалите, както има при евреи и немци.

КОПИЕТО НА СЪДБАТА — ОКУЛТНАТА МЕЧТА НА ХИТЛЕР

Още като младеж във Виена Адолф Хитлер попаднал на „адепти“, на организатори на тайни общества, които го повлекли към окултното. От книжарницата на Ернст Прецше младият Адолф се снабдявал с литература за тайните знания и сили. Тогава на мода била теософията, растял интересът към индуизма. Книжарят Прецше запознал Адолф с Гуидо фон Лист — лидер на секта, която за първи път „отворила очите“ на Адолф за Кала — мистичния германски език, на който говорели някога, за Volk — религията, която ще стане политика по-късно, месианството на немския народ. Лист е ученик на Блаватска, видна фигура в теософията през XIX в. Само че той развива ново течение, наречено „ариософия“.

Лист теоретизира и върху пангерманализма. Издава вестник „Истинско немско слово“. Лист германизирал основния труд на Блаватска „Тайната доктрина“. Последната раса на човечеството — лемурийската (както твърди теософията на Блаватска), според Лист е

германският народ. Гуидо Лист сформирал „Общество на Лист“ — тайно общество, в което копирал принципите на ордена на тамплиерите и розенкройцерите — окултни общества от Средновековието, които присъстват като степени в днешното масонство.

В „Моята борба“ Хитлер описва как открил във Виена нещо, което го разтърсило и обърнало целия му живот. Става дума за копие на римския войник Гай Касий, станал известен по късно като Лонгиний Копиеносеца. Гай Касий пробол страдащия на кръста Христос, уж за да спести мъките му. През вековете се ражда митът, че който владее това копие, ще владее целия свят. То е било притежание на Карл Велики, на Фридрих Барбароса, за да стигне накрая до музея на Хабсбургите във Виена. Именно там младият Адолф бил поразен от него и поискал да го има. Ще го има, но много по-късно — след аушлуса с Австрия той го пренася в Нюрнберг, откъдето американците го връщат във Виена през 1945 г.

НСДАП — „АКЦИОНЕР“ В ОКУЛТНИЯ „ГЕРМАНЕНОРДЕН“

В първите години на века в Германия никнат като гъби тайни общества и ордени. Основните от тях, които имат отношение към оформянето на Хитлер, са орденът „Туле“, основан от ученика на Блаватска Рудолф Глауер, взел името барон Фон Зеботендорф. В това общество влизат част от създателите на НСДАП. Дитрих Екарт — наставник на Хитлер, е главна фигура в „Туле“. Той пренася сатанинските ритуали от сектата на майстора по черна магия Алистър Кроули в „Туле“. Кроули е световноизвестен сатанист, който основава ложите „Орден на тамплиерите на Ориента“ през 1912 г. в Берлин и „Сребърна звезда“.

Кроули формира в Сицилия общество от последователи, практикуващи содомия, черна магия, садистични сексуални практики и жертвоприношения. Той има връзка с „Туле“.

Също през 1912 г. Зеботендорф създава и един тевтонски орден, който ще играе важна роля за възхода на нацистката партия — „Германенорден“. Има документ от 1921 г., от който се вижда, че членове на ордена са 38 организации. На 34-о място е записано: „Националсоциалистическа работническа партия на Германия“. Оказва се, че бъдещата партия — страшилище за Европа и света, се излюпва

от никакъв мистичен окултен орден. През 1932 г. самият Хитлер става Велик магистър на „Германенорден“.

В края на 20-те години пък се създава орденът „Аненербе“, който става ядро на СС. По начало групите за охрана, наречени СС, се създават по специален начин. Когато начело застава Химлер, те стават истински орден. Райхсфюрерът на СС е почитател на черната магия, смята се за прероденият дух на германския крал Хайнрих I от IX век.

Смятал се и за прероден крал Артур. На масата му винаги сядали 12 души — обергрупенфюрери. За седалище на ордена си Химлер избрал замъка Вавалбург, недалеч от Падерборн. Замъкът бил ремонтиран и превърнат в център на окултни обреди.

Самите СС се формирали като масонска ложа. Приемането ставало след тест, измерване на мерки и полагане на клетва: „Заклевам ти се, Адолф Хитлер, на тебе — фюрера и канцлера на Германския райх, да бъда верен и храбър, да пазя послушание чак до смъртта си.“ Есесовците се подчинявали на чисто езически правила, въведени от Химлер.

Християнските празници били зачеркнати, празнували се „ден на зимното слънцестоеене“ вместо Коледа. Венчавките ставали пред прекия началник на есесовеца, не пред свещеник. При посвещаването си те получавали пръстен с изображение на череп, който били длъжни да носят до смъртта си.

ТИБЕТСКОТО ИМЕ НА ХИТЛЕР Е ХСИ ТАЛЕ

Малко известни са фактите за огромния интерес на нацисткия режим към Тибет и тайните учения на тази страна. До Лхаса германците правят няколко експедиции по времето на Хитлер. Оттам идва и знакът, с който нацистите идват на власт — свастика. Този пречупен кръст, който наскоро разтревожи общественото съзнание у нас, защото беше показан върху знаме в новогодишната нощ на 31 декември 2000 г. на пл. „Батенберг“, е древен тибетски символ за вечността на вселената. Според Хаусхофер, който създал и още едно тайно общество „Врил“, свастиката на нацистите трябвало да се обърне с крилата надясно, защото така се вещаело идването на нова ера. Това било продължение на практиката на черните тантрически тибетски монаси, които противостоели на оранжевите монаси — пацифисти. Всъщност така свастиката ставала символ на смърт и

разрушение. През 1925 г. в Мюнхен вече имало колонии от тибетски монаси. Войските на съюзниците намерили труповете на някои от тях, извършили ритуални самоубийства след краха на Хитлер.

През 20-те години в Берлин жънел слава един гадател и ясновидец — Ханусен. Той бил евреин по произход, но това не пречело на нацистите да го използват за предсказания. До 1933 г., когато той направил грешката да предскаже краха на Хитлер. През същата година намерили трупа му в гората край Берлин.

Заместил го астрологът Ернст Шьофер. През 1939 г. Химлер го изпраща на експедиция в Тибет заедно с петима учени и двадесет езесовци. Дал му следното нареждане: „Трябва да изучите обредите, магическите формули, средствата, с които се контролират човешките души. Трябва да откриете в Тибет онези места, където в почвата са скрити вълшебни камъни, върху които с окултни символи е разказана историята на нашия Hakenkreuz — свастика.“

Шьофер се върнал дни преди началото на Втората световна война и донесъл на Хси Тале (тибетското име на Хитлер) магически камък, послание от Пантичния Лама, и ламическа библия. Някои изследователи на хитлеризма твърдят, че точно тази експедиция дала самочувствието на Хитлер да започне най-голямата авантюра на века — Световната война.

В ЕВРОПА ТРЯБВАЛО ДА ИМА ДЪРЖАВА ЗА ПОСВЕТЕНИТЕ

Планът за прекрояване на Европа предвиждал депортирането на холандците, елзасците и заселване на чисти немци на техните места.

Франция била разселена на седем зони, в една от които влизали Белфор, Шампан, Пикардия и Монбелиар. Тази зона, заедно с част от Швейцария, Люксембург и Белгия, ставала една Бургундска империя. Бургундия щяла да има знаме с древногермански руни, свои монети и да се управлява от СС, не от партията. НСДАП Хитлер разглеждал като инструмент за вземане на властта и подчинение на масите. СС обаче бил орденът на „посветените“, който знаел за какво става дума.

По начало Германия в случай на победа трябвало да владее цяла Европа, разделена на различни зони и заселена според зоните с различни типове по качество раси. Африка същи влизала в плановете на фюрера, както и Азия до Пенджаб. Интересно развитие претърпяла концепцията на нацистите през 1944 г., когато войната се закучила.

Тогава Гьобелс пише в доклад до фюрера, че трябва да се съюзят със Stalin. „Разбира се, ще се наложи да му преотстъпим значителни територии — Финландия, Северна Норвегия, трите балтийски държави, Полша до Варта. Няма да му правим предложение за Чехословакия. За нея ще видим по-късно. Ще трябва да му предоставим като зони на влияние Румъния, България и най-вече Гърция, която ще му осигури излаз на Средиземно море. Ще решим в негова полза конфликта за протоците, но така той ще може да заплашва пътя на англичаните към Индия.“ Както виждаме, Чърчил и Рузвелт почти изпълнили идеята на Гьобелс след войната без частта за Босфора, естествено.

Интересно е, че лично Чърчил се е намесил много активно архивите за окултните тайни общества и дейности на нацистите да бъдат отстранени от цялата документация на съда в Нюрнберг. Може би защото англичаните също използват окултисти в битката с Хитлер. Медиумът от унгарски произход Де Вол работел за MI 5 — британското контраразузнаване. Няколко битки на англичаните били датирани по негови предсказания. Намиращите се в Лондон ясновидци от други страни като французина Сора също се намесили и предсказали поражението на Германия в Африка и Сталинград.

Дори през най-драматичните месеци от края на войната — април и май 1945 г., когато атаките на съюзниците просто сривали Германия, Химлер мислел за нови окултни върхове. Той поръчал на барон Джулио Сезар ЕвOLA да състави нова религия, която да измести трайно християнството и да се наложи в света. В основата и трябало да стоят тезата за богочовека, за висшата раса, неоезическото и култът към тибетските мистерии.

Изследвачът на темата Дитрих Брондер цитира след войната изказване на един посветен тибетец — Требич Линкълн, евреин, преминал на антиеврейски позиции и привърженик на нацизма. Той споделил с немския резидент на разузнаването в Шанхай: „Сегашната война се води не от Хитлер, Stalin или Рузвелт, а от няколко човека в Тибет, или от онези, които са израснали там и сега живеят в различни страни по света.“

КОЙ ПОВЕДЕ ГЕРМАНИЯ — СТАЛИН ИЛИ ПРАВОСЛАВИЕТО?

Един почти неизвестен епизод от войната хвърля някаква светлина върху битката между антихристиянските окултни сили, намерили почва в нацистка Германия, и Православието. По време на обсадата на Ленинград, когато нещата били безнадеждни за руснаците, както и когато изглеждало, че Москва ще падне, се случило нещо, което е като откъс от фантастичен филм, но е факт.

През 1941 г., когато Русия сякаш е рухнала пред немските войски, а Сталин е в депресия според съвременниците му и се чака падането на Москва, в Антиохия, един от най-старите центрове на християнството, се подема необикновена молитвена защита на православна Русия. Антиохийският патриарх Александър III се обърнал с послание към всички християни по света да се молят за Русия. В тази обща молитва се включил и ливанският православен митрополит Илия. Той се затворил в изолирано помещение и три дни се молил пред иконата на Света Богородица, без да яде и пие. На третия ден митрополит Илия получил откровение. В огнен стълб му се явила самата Божия Майка и му обявила, че е избран да предаде Божието решение за руската страна и руския народ. Ако не се изпълни това решение, Русия ще загине. Ето какво било решението: „Всички храмове и манастири, духовни академии и семинарии в цяла Русия да се отворят незабавно. Свещениците да се върнат от фронта и да се пуснат от затворите, за да започнат да служат. Сега се готови предаването на Ленинград (Санкт Петербург). Да не се предава на никаква цена. Нека да изнесат чудотворната Казанска икона на Св. Богородица и да направят литийно шествие около града, тогава нито един враг няма да стъпи на святата земя. Това е избран град. Пред Казanskата икона да се направи молебен и в Москва. След това тя трябва да отиде в Столинград (Царицин), който също не трябва да бъде предаван на врага. Казанская икона трябва да върви с руските войски до възстановяването на границите на страната. Когато войната свърши, митрополит Илия трябва да отиде в Русия и да разкаже за това, как е била спасена.“

Митрополитът изпраща телографически цялото откровение на Сталин. През зимата на 1941 г. Сталин вика при себе си в Кремъл висшето духовенство. Предава им какво трябва да направят и им дава пълни правомощия. Започва точното изпълнение на Божият промисъл.

През пролетта на 1942 г. за първи път от десетилетия в Москва се празнува Великден с официалното разрешение на властта. На 4 септември Старин кани в Кремъл йерарсите на Руската православна църква — московския митрополит Сергий, Киевския митрополит Николай, Петербургския митрополит Алексий. И тримата са извадени от затвори и лагери. Сталин им обещава пълна подкрепа на правителството. В края на 1943 г. се възстановява списанието на Московската Патриаршия, открива се Богословският институт и курсове към Московската духовна академия. За първи път от 1917 г. в програмата на ЦК не са включени задачи по „организацията на научно-просветна пропаганда за решителна борба за преодоляване на религиозните предразсъдъци“. Общо до края на войната са открити за служене отново 20 000 храма и манастири, милиони руснаци получават официално възможност да се черкуват.

В първите месеци на обсадата на Санкт Петербург Казанская икона била изнесена и било направено литийно шествие, както диктувало откровението на митрополит Илия. Градът в крайна сметка бил спасен и врагът не влязъл в него. Най-удивителният случай обаче бил при Кьонигсберг (Калининград). Протойерей Швец свидетелства за десетки офицерски разкази за чудото на Казанская икона там. Ето един от разказите: „Нашите войски бяха съвсем сдали багажа, а немските бяха със свежи сили. Загубите бяха огромни и очаквахме поражение. Изведнъж виждаме — пристига командващият фронта, много офицери и с тях — свещеници с икона. Започнахме да се шегуваме, че поповете са дошли да ни помогат. Командващият прекрати всякакви шеги и заповяда да се строим. Свещениците отслужиха молебен и тръгнаха пред войниците с иконата. Хванахме се за главите — къде отиват, ще ги избият. От немска страна стрелбата беше като огнен дъжд. Те обаче спокойно вървяха към огъня. Внезапно от немска страна стрелбата спря като по знак. Дадоха сигнал на нашите войски и те се втурнаха в атака. Хиляди немци бяха пленени и войската им беше разбита. След това пленените немци разказваха едно и също в един глас. Точно пред самия руски щурм «в небето се появила Мадоната. Тя се виждала от всички немци и в този момент оръжията им засекли на всички до един. Тогава нашата войска атакувала и ги разбила. По време на това явление в небето немците паднали на колене и много от тях разбрали кой помага на руснаците.»

Това било чудото на Казанската икона, регистрирано от хиляди и хиляди немски и руски войници и офицери. След войната митрополит Илия наистина отишъл на всеправославен събор в Москва и разказал на руските църковни йерарси как е получил откровението и как се е спасила Русия. Неговите писма и телеграми се пазят в държавния архив на Русия и днес. След време обаче съветските вождове, успокоени от победата, потулили случая и отново дали път на атеизма.

Така изглежда битката на века, погледната от мистичната и страна.

Останалото е широко известно. Но именно тази страна на историята се нуждае от още много осветяване, след което може би самата история ще трябва да се пренаписва.

Но ако учениците на теософката Блаватска създават идейно Хитлер, за да го хвърлят срещу Православието, кой му дава парите за тази операция? Оказва се, че същите, които даваха пари на Бронщайн-Троцки да удави Русия в кръв през 1917 г.

ХИТЛЕР ПОЛУЧИ ПАРИ ОТ СЪЩИТЕ КРЪГОВЕ, КОИТО ПЛАТИХА НА ТРОЦКИ

Пътят на Адолф Хитлер към властта не е лесен. Въпреки насложнените исторически клишета — че той успял да увлече милиони и милиони германци, Хитлер не успява да спечели никога достатъчно гласове, за да има пълно мнозинство в Райхстага. През 1930 г. НСДАП получава шест милиона и половина гласове от трийсетте милиона гласоподаватели. Това са 107 депутатски мандата в 600-местния Райхстаг. На президентските избори през март 1932 г. Хитлер се явява срещу дотогавашния президент Хинденбург и губи — взема 13 418 000 гласа срещу 19 400 000 гласа за Хинденбург. Тогава партията му е в разцвета си и се очаква, че на парламентарните избори през същата година ще вземе мнозинство. Това не се получава. Тя успява да вземе 230 мандата. През ноември 1932 г. има нови избори. НСДАП влагат максимум усилия. Стигат до цифрата 280 депутатски места. Антинацистката преса започва да говори за «залез на Хитлеровата партия». На местни избори започва видим спад и отлив на гласове за НСДАП. Гьобелс записва в дневника си: «Бъдещето е тъмно и мрачно. Всички предположения и надежди напълно изчезнаха.» Изглежда, че нацистката партия никога няма да вземе властта по парламентарен път.

И тогава става чудото. Само месец след тези мисли на Гьобелс Адолф Хитлер става канцлер на Германия.

СДЕЛКАТА ЗА КАНЦЛЕРСКИЯ ПОСТ

През 1930 г. Германия е в криза. Голямата депресия се е отразила и тук — има около 6 милиона безработни, през 1932 г. те ще станат 8 милиона. Ръстът на производството е спаднал с 40% в сравнение с 1929 г. Външният дълг на Германия през 1930 г. е 28 милиарда марки.

Президентът Хинденбург назначава Фон Папен за канцлер. Представителят на генералитета, човекът, който реди политическия пасианс — Шлайхер, предлага Папен като «преходен». Всъщност този преходен канцлер ще доведе Хитлер на държавното кормило.

Следват няколко кабинета, които са нестабилни, кризата се задълбочава и Хинденбург се чуди какво да прави. Хитлер му помага да вземе категорично решение чрез ракет. Самият Хинденбург и близки до него се оказват замесени в корупция. По т.нар. план «Източна помощ» — от огромни пари, отпускані от правителствата за подпомагане на разорени едри земевладелци в Източна Германия, са ставали отклонения на средства. Част от тях влизали в джоба на сина на президента Оскар. На 22 януари става една последна уточняваща среща за съставяне на нов кабинет. На нея присъстват Фон Папен, Хитлер, Гьоринг, Фрик, шефът на канцеларията на президента Майснер и синът му Оскар. След срещата, според спомените на Майснер, Оскар споделил, че няма как — ще се наложи нацистите да вземат властта.

На 30 януари 1933 г. Хинденбург връчва мандата за канцлерския пост на Адолф Хитлер. Но играта не се казва само «изнудване на президента». В нея участват едри риби от бизнеса. И то не само германския бизнес. Подкрепа за Хитлер дава и международният, сега бихме го нарекли «наднационален глобалистичен капитал» — с участие на американски, английски, френски компании.

ГОЛЕМИТЕ СВЕТОВНИ ПАРИ РАБОТЯТ ЗА ФЮРЕРА

«Световната плутократия», както наричат самите нацисти едрия финансов капитал на Уолстрийт, подпомага финансово и не прекъсва деловите си отношения с Хитлерова Германия почти до края на

войната. Имаме същия парадокс като при Ленин и Троцки. Мултимагнати плащат на своя идеологически враг. Защото Хитлер обявява в предизборната си програма «борба с демоните на златото в капиталистическата икономика», удар срещу световните спекултивни капитали, главно еврейски според фюрера. Би трябвало тези капитали да правят всичко възможно да изолират и бойкотират нацизма. Кой знае защо обаче не става така.

Всички познават емблемата на «Шел», превзела света в днешно време.

Не всички знаят обаче, че създателят на «Роял дъчшел» холандецът Хенри Детердинг е бил до края на живота си (1939 г.) голям почитател и спонсор на Хитлер. Дотам, че за Коледа през 1936 г. Детердинг подарява на Хитлер сандък с платина, който е намерен от съюзниците през 1945 г. Хенри Детердинг открито финансира нацистката партия от края на 20-те години. Не пречи фактът, че негов съдружник е евреинът Марк Самюел, а банков представител му е Джеймс Ротшилд от прословутата еврейска банкерска фамилия. Което значи, че банкерите Ротшилд нямат нищо против финансирането на Хитлер. Детердинг е правел планове за кавказкия нефт и инвазията на Хитлер в тази посока му е помогала.

За потока пари от «Шел» към НСДАП преди изборите през 1932 г. пишат английските автори Моурер и Робъртс в книгата си «Германия връща часовника назад», излязла през 1933 г. Английският журналист Бълд Райън пък през 1938 г. констатира, че «излишните американски капитали потекли към много от организациите на нацистката партия».

Потвърждение на тези финансови инжекции на щатски компании за Хитлер, както и за деловите връзки между германски и американски компании дават разкритията на Нюрнбергския процес и някои правителствени разследвания на САЩ след войната. Например на военното министерство, което констатира в доклад, че «без огромните възможности на „И. Г. Фарбен Индустрис“ воденето на войната от Германия би било невъзможно». Само че «И. Г. Фарбен Индустрис» е в наднационални корпоративни отношения с американската химическа промишленост от края на Първата световна война. Веднага след нея един заем от 30 милиона долара на Рокфелеровата «Нейшънъл Сити банк» прави от «Фарбен» гигант. През 1925 г. «И. Г. Фарбен Индустрис» и Дюпон сключват споразумение, с което си поделят световните пазари

на химически продукти. След което щатските фирми «Доу» и «Американска алуминиева компания» стават холдинг с «И. Г. Фарбен Индустрис» и получават монопола за производство на магнезий в САЩ. Но то не трябва да надвишава 4000 тона годишно. Докато «наказаната» от Версайският договор Германия произвежда в пъти повече магнезий.

През 1929 г. се сключва споразумение между «И. Г. Фарбен Индустрис» и «Стандарт Ойл», също Рокфелерова компания. «Стандарт Ойл» се задължава да не конкурира германците дори в САЩ. Петролната компания на Рокфелер се задължава също да предостави на свръхконцерна, ръководен от «И. Г. Фарбен Индустрис», правото за контролен пакет акции на всички нови предприятия, които се откриват навсякъде по света.

Така от 1929 до 1945 г. икономическата власт в химията е дадена на германския концерн, който е основен финансов стълба на Хитлер и режима му. От двете страни на океана в този концерн конците дърпат двамата братя Вартбург — Паул и Макс. Първият е в борда на директорите на «Стандарт Ойл» като представител на «И. Г. Фарбен Индустрис», а вторият ръководи самата «И. Г. Фарбен Индустрис» в Германия. Може ли тези видни, богати и образовани евреи да не знаят за антиеврейските възгледи на Хитлер и да го финансират щедро?

АНГЛИЯ СИ ПОРЪЧВА ОПТИКА В РАЙХА ПРЕЗ ЦЯЛАТА ВОЙНА

През 1944 г. Уендъл Бридж — помощник на главния прокурор на САЩ и шеф на антитръстовия отдел в министерството на правосъдието, издава книга, в която привежда много данни и факти от сенатски комисии, материали от следствия, визиращи деловите отношения между германските компании и американските през цялото време на нацистката власт. Там има и един интересен сюжет за монопола върху оптиката, който кара Англия да си купува военна оптика от Германия чрез посредници до края на войната. Още през 1921 г. производството на оптически прибори е договорено между «Карл Цайс» и американската компания «Бош и Ломб» в Рочестър. Щатската фирма помага на германската да заобиколи ограниченията на Версайския договор за военно производство, каквото е оптиката. Цайс строи завод в Холандия, в градчето Венло. Формално заводът е на «Нидерландска оптическа компания», която е филиал на «Цайс».

Световният пазар е поделен и на «Буш и Ломб» се пада САЩ, на «Цайс» — останалият свят.

През цялото време от 1921 г. до 1945 г. «Буш и Ломб» изпращат всички технически характеристики на своето производство и така немците имат представа за американското въоръжение. Когато Англия и Франция се обръщат към тях през войната за купуване на оптика, «Буш и Ломб» отказват под предлог, че са претоварени (за да спазят договорката с «Цайс») и препращат съюзниците към немската фирма, прикрита под името «Нединско». Французи и англичани нямат избор и през цялата война инсталират на своите подводници, самолети и танкове оптически прибори, изработени от германци, през които пък техните бойци се целят пак в германци.

СВРЪХКАПИТАЛЪТ НА РАЙХА Е ЗА СОЦИАЛИЗЪМ, МАКАР И «НАЦИОНАЛ»

Макар че говори срещу световния капитал пред масите, Хитлер се среща с този капитал и се договаря още в началото на кариерата си на фюрер. През 1926 г. той изнася многочасов доклад за програмата си пред бизнеселита в Къонингсвинтер. Среща се и в Есен с Круп и Емил Кирдорф, шеф на управата на «Гелзенкирхенбергверке АГ». След години той пише в спомените си как накарал фюрера да конспектира речите си и да ги събере в брошура, за да бъдат представени на поширок кръг индустриски. Фриц Тисен финансира нацистката партия от 1923 г. След десетилетия той ще напише книга «Аз плащах на Хитлер». На Нюрнбергския процес дават показания такива магнати като Функ, Фридрих Флик, Круп, Тисен. Споменават се дарения за по милион, по два miliona марки.

Изчисленията показват, че само за предизборната кампания през 1932 г. НСДАП е похарчила между 70 и 90 miliona марки. Това е огромна сума за това време и не може да се събере от членски внос (при 200 000 членска маса тогава). Има данни, че около 10 miliona от тях е дал Хенри Детердинг, създателят на «Шел» и съдружник на евреи.

През 1931 г. става едно голямо събиране на едри немски бизнесмени, които се обединяват около подкрепата на Хитлер. Мястото е името на Кирдорф, цифрата на магнатите е 40, но това са най-едрите риби: Тисен, Ернст Пенсген (стоманодобивна промишленост), Ерих Люберг (концернът АГ), Едмунд Хилгард (в

управителния съвет на двете най-големи застрахователни компании), Фридрих Райнхард (търговска банка АГ), Ото Фишер (банка «Марк, Фик и Ко»), Емил Майер (Дрезденска банка), Карл Раше (Вестфалска банка) и други от такъв ранг.

Този консилиум осигурява финансовото рамо на Хитлер. Към тях се присъединяват и 300 рурски магнати година по-късно. Както виждаме, въпреки някои чисто еврейски фамилии като Майер сред финансовите бонзи, сътрудничеството с НСДАП и фюрера върви.

НАЦИСТКИТЕ ЛИДЕРИ ДЪРЖАЛИ ПАРИТЕ СИ ПРИ ВРАГА

През последните години грандиозни скандали разкриха връзката между швейцарските банки и нацисткия режим. Установи се, че през цялата война Швейцария се грижи за сметките на нацисткия елит и за ограбвани от германците пари. Гиганти като «Креди Сюис» и Ю Би Ес изплатиха през 1998 г. 1,25 милиарда долара на евреи — наследници на жертви на нацизма.

Оказва се обаче, че САЩ също са били финансов оазис за сметките на лидерите на Райха. Още преди войната в Щатите се появяват данни, че германски ръководители прехвърлят пари и ценности в американски банки. След войната обаче независимата английска агенция „Инвестигейшънс Ейджънс“ публикува данни, според които райхсмаршал Гьоринг притежава в САЩ имущество за 3 575 000 долара в пари и ценни книжа. Включително и в акции на американските компании „Пенсилвания Рейлроуд“, „Бетлеем Стийл“ и „Илиоис сентрал енд сити сървиз“.

Други 600 000 долара в акции на „Монтекатини“ и „Роял дъч“ Гьоринг държал в „Сунитомо Банк“ в Сан Франциско. В друга банка според същата агенция са открити 400 000 долара в банкноти, дадени на трезор, за прехвърлянето на които е посредничела една чикагска фирма. Освен това райхсмаршалът имал застраховки с американски, шведски, холандски и швейцарски осигурителни дружества на обща стойност 4 милиона долара.

За Гьобелс е установено, че имал 4 635 000 долара, от които 1 850 000 — в банкноти, дадени на трезор в голяма банка в Буенос Айрес на името на г-н Дойч. Гьобелс е притежавал и сметки в Люксембург, в „Интернешънъл берър бонд“, за 2 480 000 белги. И 465

000 лири стерлинги. Застрахователните му полици в чужбина били за 865 000 долара за него и 2 490 000 долара за жена му.

Преди да стане министър на външните работи на Райха, Йоахим фон Рибентроп бил главен пласьор на шампанско на немската фирма „Хенкел и Ко“ във Висбаден.

Според по-късни американски разследвания през 1937 г. в САЩ пристигат Емил Делю и Карл Икрат, представители на „Хенкел и Ко“. Те имали вече акции от щатската фирма „Америкън уайн къмпъни“. Рибентроп им привежда 10 милиона долара, за да изкупят акциите на тази фирма, и става притежател на 52% от акциите. Това остава така и във времето, когато САЩ са във война с Германия. Само осигуровката за живот на Рибентроп в САЩ била за 6 676 000 долара.

Парите на Химлер, шефа на СС, са в Южна Америка и са около 2 милиона долара. Самият Хитлер имал в САЩ сметка за 70 000 долара от продажбата на „Моята борба“ до влизането на САЩ във войната. Не е известно за други авоари на фюрера в чужбина поне под негово име.

войната е най-добрият бизнес

Факт е открай време, че войните са месомелачка за войниците и златно време за бизнеса. За Втората световна война този принцип важи в увеличен мащаб. Днес няма нито една от големите световни марки като „Сименс“, „АГ“, „Бош“, „Филипс“, „Шел“ — лице на глобализация се свят, която да не се е кръвосмесвала с нацизма. Най-големият немски концерн, за който стана дума по-горе — „И. Г. Фарбен Индустрис“, застава на съд в Нюрнберг. Седмици след решението да бъде разтурен от щаба на Айзенхауер идва нова заповед да не се закача. Причината е проста — огромни дялове в съдената за съдействие на нацизма групировка имат такива американски еманации на бизнеса като Дюпон, Рокфелер, Мельн, Форд. Няма как — „И. Г. Фарбен Индустрис“ елегантно е префасониран на три дружества, но капиталите му са непокътнати и продължават да работят за печалбата на своите акционери. Филип Реемстма, цигареният крал, също е човек на нацистите. Това не му пречи след войната да продължи, необезпокоен от никого, да превзема световните пазари на цигари.

Когато в килията в Нюрнберг съобщили на Ялмар Шахт — стопанският министър на Хитлер, че се готвят да отправят обвинения към германски индустриси, той избухнал в смях — „Ще трябва да

обвинят и «Дженеръл мотърс» — заводите «Опел» са собственост и на «Дженеръл мотърс», казал той.

През 1941 г. Дюпон чрез дружеството си „Ремингтън армс къмпъни“ е в холдингова връзка с „И. Г. Фарбен Индустрис“ чрез нейната дъщерна фирма „Райниш Вестфалише Шпренгщоф“. През 1942 г. сенатска комисия установява чрез помощник главния прокурор на САЩ, че на практика американският бюджет плаща на „И. Г. Фарбен Индустрис“, тъй като немската фирма получавала процент от печалбите от продажбата в САЩ на експлозиви и патрони.

На 13 юли 1942 г. нюйоркското списание „Инфакт“ публикува сензационен протокол за срещата между двама нацистки представители и седем големи американски индустриалци, проведена на 23 ноември 1937 г. Германски представители на срещата са били Фон Типелскирх, генерален консул на Райха в Бостън, и Фон Килингер — експремиер на Саксония, тогава консул на Райха в Сан Франциско. В словото си Фон Типелскирх казва, че за завладяването на такива огромни пазари като Русия и Китай е необходимо сътрудничество между Америка и Германия.

За целта Германия е готова да положи максимум усилия за сближаване с ръководните индустриални и финансови кръгове на САЩ. От щатска страна на срещата били: представител на „Дженеръл мотърс“, на Дюпон, на групата Морган, както и един сенатор — Вандерберг. Алфред Слоън от управата на „Дженеръл мотърс“ се съгласява, че изгодното влагане на капитала в тази посока трябва да става в синхрон с „нашите немски приятели“. Дюпон също се изказва за сближение с Германия, което може и да е непопулярно, но е необходимо.

Компанията на Морган (която включва и еврейската фамилия Ротшилд) — Интернешънъл телефон енд телеграф, владее 40% от германската телефонна индустрия. През 1933 г. при Хитлер идва специален пратеник на Ай Ти Ти, който го моли да посочи подходящи хора за шефове на германските фирми на Ай Ти Ти. Фюрерът посочва.

Сред тях е и генералът от СС Шрьодер, виден активист на НСДАП. Хитлер има здрава финансова поддръжка и в Англия. Там в средата на 30-те години е сформирано Anglo-германско дружество за приятелство. В него членуват като компании такива фирми като „Дънлоп“, „Гинес“, банката на братя Лазар. Самуел Гинес,

съсобственик на банка „Шродер и Ко“, също е вътре. Еврейските имена на някои от тези магнати явно не са смущавали нацистките лидери и обратно.

Изглежда в политиката винаги има две пиеци. Едната е за широката публика и в нея се казва, че Хитлер е яростен антисемит и преследвач на световните еврейски капитали. От втория сюжет се вижда, че германският фюрер не се измъчвал от скрупули, когато праща свои агенти да привличат международни капитали, да инвестираят, както сега се казва, в нацистка, антисемитска и расистка Германия. Както виждаме от фактите, на повика без колебания са се отзовавали такива световни бизнес гиганти като „Шел“, „Дженеръл мотърс“, „Ротшилд“, „Дюпон“, „Ай Ти Ти“, „Дънлоп“ и други от това ниво. Много от тях днес са още по-големи гиганти и са част от глобализирания свят с финансова мощ, по-голяма от тази на цели държави.

Кой знае защо обаче тези гиганти не искат да инвестират и развиват икономиките на страни като антирасистка, антинацистка и демократична България. Която на всичкото отгоре е единствената страна в света, спасила евреите си от Хитлер. Ако отидете в Музея на холокоста в САЩ обаче, няма да видите никъде името на България като държава, спасител на евреи. Нито в един справочник на музея не присъства името България.

Крайният резултат от Втората световна война е 50 милиона жертви, разорена Европа и една Америка, която излиза от войната още по-мощна и просперираща. Една Америка, превзета от евреи и въоръжена вече с оръжието на пропагандата, която тръби мощно, че цялата световна война е запалена, за да бъдат преследвани и избивани евреи. Няма „руски“ холокост за 20-те милиона загинали във войната руснаци, няма „френски“, „сръбски“, „чешки“ или дори „цигански“ холокост. Има само еврейски. Защото световната пропаганда работи за това. Как ли? Чрез световните медии. Имаш ли медиите, имаш мозъците на хората. Наднационалният еврействащ елит, базиран в САЩ, отдавна е разbral това. И е направил необходимото.

ГЛАВА X

ДНЕС ЮДЕЯ СЕ НАРИЧА САЩ

„Ние, еврейският народ, контролираме Америка и американците го знаят“, казва откровено израелският премиер Шарон пред Кнесета. Поглед към стопанския живот, медиите и политиката на САЩ доказва това. Защото Бил Клинтън призна: „Изградихме САЩ с терор.“ Печатът в САЩ е в плен на еврейския монопол. Чрез дявове в световните осведомителни агенции — „Асошиейтед прес“, „Юнайтед прес“ и „Интернейшънъл нюз сървиз“, както и чрез CNN, MTV и други наднационални телевизии, няколко магнати-евреи формират и манипулират световното общество мнение.

Днешните непредубедени и непродажни анализатори на Америка са единодушни, че в момента това е държава, превзета от една главно еврейска (не в тясно етническия смисъл, а в идеологическия) финансово-идеологическа върхушка. Още големият индустрисалец Хенри Форд, бащата на съвременното автомобилостроене, проумява този факт и пише през 1920 г. книгата „Световното еврейство“. Тази книга не е превеждана никога на български, нито може да се намери лесно в световните библиотеки. При самото и излизане тя е изкупена и срещу нея се организира бясна кампания от еврейската общност в САЩ. Тази общност вече е много силна като присъствие сред политиците и създателите на общественото мнение, тъй като купува последователно тези два фактора. Устата на Форд е запушена и до края на живота си през 40-те години той не повтаря и опит да преиздаде антиеврейската си книга. Щом Форд може да се уплаши, какво остава

за обикновен интелектуалец, журналист или просто логично мислещ човек? Това обяснява защо в САЩ и оттам — в света, има изкривена представа за големите събития на ХХ век. За това, какво наистина се е случило с цели народи и държави в резултат на интригите на една скрита в сянка олигархия.

Там еврейството се развихря така, както никъде другаде. Днес САЩ е колония на Израел, шегуват се евреите помежду си. А Ариел Шарон, военнопрестъпник от войната на Израел срещу Ливан през 80-те години и пряк виновник за масовите избивания на палестинци в лагерите Сабра и Шатила през 1983 г., е откровен. В реч пред Кнесета в Тел Авив на 3 октомври 2001 г. той казва: „Всеки път, когато правим нещо, вие (обръща се към Шимон Перес), ми казвате, че Америка ще направи така или иначе. Аз искам да ви кажа нещо много ясно: не се тревожете за американския натиск върху Израел. **Ние, еврейският народ, контролираме Америка и американците го знаят...**“ Всяка година Израел получава между 4 и 6 милиарда долара безвъзмездно от САЩ. Само за 1996 г. Израел е получил \$ 5,3 милиарда долара от Щатите. Въпреки тази щедрост основното ядро на днешното еврейство продължава да живее в САЩ, макар че от 53 години има своя родина — Ерец Израел.

Първото, което прави след превземането на новия континент американското еврейство, е да принизи християнството. Това, което е правило в Европа през изминалите векове. Хенри Форд пише през 1920 г., че от началото на ХХ век евреите в САЩ водят бясна битка срещу всичко, което носи име „християнско“. Въпреки условността на християнското вероизповедание в САЩ евреите там не се примиряват дори с терминологичното присъствие на нищо християнско. През 1890–1900 г. евреите водят битка думата „християнски“ да отпадне от Хартата за човешки права на щата Вирджиния, пише Форд. През 1906 г. се води еврейска борба да отпадне изучаването на „Венецианският търговец“ от Шекспир от учебните програми, защото осмива основната дейност на евреите в средновековна Европа — лихварството и измамите.

По същото време евреи протестират в много градове против четенето на Библията по Коледа. През 1908 г., отбелязва Форд, евреи протестират против „християнското звучене“ на словото на губернатора на Арканзас по случай Денят на благодарността. В

Пенсилвания евреи не искат изобщо Библията да се чете в училище. В Ню Йорк има настоявания в събота магазините да не работят. Всички магазини, не само еврейските. През десетилетията по-нататък еврейските искания в САЩ да се заличи всичко християнско ескалират.

В големи градове като Бостън например през 2000 година имаше масови еврейски протести срещу търговци, които аранжират по Коледа витрини, изобразяващи раждането на Христос. Това засягало религиозните чувства на евреите и търговците мащаха макетите на пещерата, в която се е родил Иисус.

В днешно време САЩ са държавата, в която християнството не само е поставено на колене, но и открыто се преследва под форма на „верски плурализъм“. Победата на юдейския натиск върху християнството е решението на Върховния съд на САЩ от 25 юни 1962 г., което казва, че в американските училища не може да се чете Библията и да се казват християнски молитви.

САЩ СА ИЗГРАДЕНИ ВЪРХУ ТЕРОРА И ПРОИЗВЕЖДАТ ТЕРОР ДО ДНЕС

След падането си от власт през ноември 2001 г. в лекция пред студенти в Джорджтаунския университет експрезидентът на САЩ Бил Клинтън призна: „Тук, в Съединените щати, ние изградихме една нация, която използваше робски труд.“ Откровенията на Клинтън продължават с обобщението, че „Терорът е бил практикуван в самата Америка в продължение на столетия и сега нацията плаща за робството, преселенията и убийствата на коренните жители“.

Не е ясно какво е предизвикало тази изповед на човека, който заповядда хладнокръвно да бъде бомбардирана цяла една суверенна християнска държава — Югославия, през 1999 г. и да бъдат избити над 2000 цивилни, нямащи нищо общо с Милошевич. Да бъдат разрушени 365 православни храмове и манастири, някои от които датираха от XIV век. Да бъдат разрушени десетки мостове на Дунав, което засегна икономиката на няколко съседни страни. „Ние защитаваме нашите ценности“, каза тогава същият Клинтън. Променил ли си е виждането за ценностите оттогава? Дали е разкаяние или нов пристъп на демагогия, продиктуван от тези, които нареджаха през цялото време на Клинтън какво да прави, може би никога няма да стане ясно.

Важното е, че твърдението на бившия щатски президент е истина. САЩ не само са изградени върху терора, те го изнасят по цял свят десетилетия наред. След като става база на „богоизбраните“, управляващата върхушка на Америка си поставя целта да подчини „гоите“, низшите народи и нации. И действа с размах.

Според официалната американска историография „История на американската армия“ и бюлетина на военното министерство на САЩ „Командърс дайджест“ само през XIX век САЩ са водили 120 завладяващи чужди земи войни. Провели са 8600 бойни операции и военни нападения. От 1945 г. до 1972 г., според същия бюлетин, американските въоръжени сили са взели участие в 17 военни конфликта и 19 въоръжени стълкновения извън територията на САЩ.

През 1823 г. е формулирана т. нар. „доктрина Монро“ по името на тогавашния щатски президент. Тази доктрина обявява „Америка — на американците“ и орязва намесата на останалия свят в делата на САЩ. Което позволява на американците през следващите десетилетия да овладяват насилствено двете Америки чак до Огнена земя. Терорът наистина става държавна политика на САЩ. Огромен парадокс е, че днес всеки ученик знае за Щатите, че са първата в света демокрация, която някак си се е родила ей така — като голяма свръхдемократична страна. Фактите показват, че оформянето на днешната държава-континент САЩ е станало основно чрез погазване на човешки права, геноцид, завоевателни войни срещу съседни държави и безскрупулно избиване на цивилно население от различни етноси.

Генерал Андрю Джексън, останал в историята като историческа военна фигура и президент на САЩ, лично е ръководил например наказателните операции в началото на XIX век в щатите Флорида, Луизиана, Алабама и Тенеси. Там се провежда истински геноцид спрямо коренното население — над 20 000 души са избити само в една битка, пише във военните анализи на САЩ.

Целият XIX век е за САЩ поредица от завоевателни войни и „наказателни операции“ извън страната, понякога на десетки хиляди километри. Военноморски набези американците правят в Индонезия през 1829–1930 г., в Китай през 1857–1860 г., в Корея през 1871 г., през 1875 г. — в Хавай, когото принудили „да се присъедини към САЩ“ след 20 години, през 1898 г. — във Филипините. Последната колониална агресия била толкова драстична и кървава, че накарала

американски общественици начело с писателя Марк Твен да изразят публични протести. Твен с възмущение цитира заповедта на командащия десанта на Филипините генерал Смит: „Убивайте всички по-възрастни от 10 години!“

Латинска Америка е обект на специално внимание на САЩ. Този заден двор на новата Юдея — Америка, е управляван главно чрез морската пехота на САЩ. Схемата е една и съща навсякъде — сваля се всяко правителство, което има и зародиши на мисъл за национално самоопределение и национален възход. Налагат се чрез оръжие неизгодни договори на страните, насаждат им се американски монопол върху търговията и експлоатацията на природни богатства и се слагат на власт военни режими-марионетки. За държавни лидери се избират подкупни или садистични типове, за които избиването и ограбването на собствените народи не значат нищо.

Ето как описва „наказателна операция“ в Доминиканската република през 1916 г. един от командащите — я капитан Вайс: „Заехме позиция в покрайнините на селището. Отдалеч се виждаше, че приближава тълпа местни цивилни жители. Хората нещо крещяха, възмущаваха се. Изчакахме да приближат и открихме огън. Виждах как на лицата на местните се изписваше недоумение... Картечниците повалиха първите редици. Преbroих 39 трупа. Ние бяхме изпълнили задачата.“

Този типичен за стратегията на САЩ епизод е същност на външнополитическото мислене и днес за американците. Преди няколко години водещият на българското телевизионно предаване „Наблюдател“ Тома Томов интервиюира капитана на американски самолетоносач в Средиземно море. „Зашо сте тук, каква е мисията ви?“, запита водещият. „Ние сме готови да защитаваме световния ред във всяка точка на земята“, отговори убедено американецът. Той едва ли можеше да каже обаче какво налага редът в държави на десетки хиляди километри от Вашингтон да се поддържа именно от САЩ. Под световен ред върхушката на САЩ разбираят насилиственото налагане на техните интереси навсякъде. Това световноизвестният професор по лингвистика от Масачузетския технологически институт Аврам Ноам Чомски нарича „петата свобода“. Той пародира Франклин Де-лано Рузвелт, който в Атлантическата харта по време на Втората световна война прокламира четирите основни свободи на западните съюзници:

свобода на словото, свобода на религиите, освобождаване на нуждите и освобождаване от страха. Петата свобода, казва Чомски е свободата, която САЩ си определят сами — това е свободата да грабят и експлоатират. Самият Чомски е евреин и е известен с критиките си към системата на управление в САЩ от анархистични позиции. В случая обаче, както и в много свои изобличителни текстове, той изнася истини за двойния стандарт на САЩ спрямо останалата част на планетата, не само Третия свят, но и спрямо западноевропейските съюзници на САЩ.

Красноречива е директивата още на бащата-основател на САЩ — Бенджамин Франклин, който пише през 1754 г., че основателите на новата държава трябва „да отблъсват туземците, за да дадат жизнено пространство на своя народ“. Както виждаме, теорията за жизненото пространство, която обикновено се свързва с Хитлер, е философия на американските бащи на нацията.

Тази линия се поддържа от повечето американски президенти в следващите две столетия. Още в началото на XX век през 1904 г. президентът Теодор Рузвелт, масон, обявява правото на САЩ да се превърнат в „континентална полиция, наблюдаваща реда и доброто управление в страните от Латинска Америка“. Тезисите стават реалност и за няколко години САЩ колонизират Панама и Никарагуа, патрулирайки с ескадра от 5000 морски пехотинци край бреговете им. За държавни глави Вашингтон слага пионки. Марионетката им в Никарагуа например Хуан Естрада признава по-късно, че е получил \$ 1 000 000 през 1909 г. от янките, за да продаде интересите на страната си и да сключи неизгоден за нея заем с американски банки. Естрада е сменен с още по-послушния Адолфо Диас, който дава право на ползване от САЩ „за вечни времена“ върху собственото си отчество. Този сюжет се повтаря във всички латиноамерикански държави през целия XX век. Правителствата там се сменят по заповед от САЩ, ако не работят за интересите на щатските банки и компании. Всеки държавник със собствено или националистическо мислене бива свалян с военен преврат и често убит. Бившият президент на Гватемала Хуан Аревало е преброял повече от 40 такива преврата, извършени с военната и финансовата помощ на САЩ в Латинска Америка само до 50-те години.

Джордж Кенън — един от видните американски дипломати и теоретици на политическата мисъл, казва нещата директно през 1948 г.: „Ако искаме да задържим разликата между нашето богатство и бедността на другите, трябва да оставим на страна идеалистичните лозунги и да се заловим за чистите и прости понятия за власт.“

Това цинично изказване обобщава юдейската идея за надпоставеност на една нация над другите и за липсата на морал в отношенията с други държави. Няма друга държава в света, която да е водила толкова завоевателни войни извън границите си през XIX и XX век, колкото САЩ.

Този двоен стандарт на САЩ обяснява защо тази „демокрация № 1“ на планетата поддържа след Втората световна война десетки диктаторски и нямащи нищо общо с демокрацията и пазарната икономика режими. Например кървавата диктатура на Перес Хименес във Венецуела, въвел убийствата и изтезанията като нещо всекидневно в страната си. Лично президентът Айзенхауер го награждава през 1954 г. с орден Legion of Merit за това. Военната диктатура на генерал Чун в Южна Корея също има пълната подкрепа на САЩ. Чун през 1980 г. изби с американска помощ над 2000 души само при една акция. Друг фрапиращ случай за износ на терор от САЩ е Индонезия. Тази държава е оглавена от националистическия лидер Сукарно след Втората световна война и ликвидирането на холандската колониална зависимост.

Сукарно става прекалено независим и САЩ не са доволни от него. Те задействат армията чрез своите инструктори в нея и агентурата на ЦРУ. Едно изследване на RAND Corporation, публикувано от университета в Принстън, сочи, че превратът, извършен на 30 септември 1965 г. от проамериканския генерал Сухарто е подгответ и планиран с американска помощ. Резултатите са ужасяващи. Само за броени дни и седмици са убити около 250 000 души според данни на ЦРУ! Според „Амнести интернешънъл“ те са половин милион! Това са главно безимотни селяни и обикновени хора, обявени за „комунисти“. На американското обществено мнение не му трепва маслинката в мартинито от тези новини. Напротив, убийствата биват възхвалявани и насърчавани от щатската преса. Например тиражното списание „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“, собственост на американския евреин Джералд Левин, отразява клането в Индонезия с

патетичната статия „Индонезия — надеждата там, където никога не я е имало“. В статията се описват светлите перспективи пред държавата в която току-що са избити половин милион души.

Друг водещ американски вестник „Ню Йорк Таймс“, собственост на американски евреин Артър Сулцбергер, описва възторжено как администрацията на Джонсън е „очарована от новите впечатляващи перспективи, които се откриват пред Индонезия“.

За да сме наясно защо водещите американски медии пишат така и възхваляват масовите убийства, трябва да знаем кой ги притежава.

СВОБОДНАТА ПРЕСА Е ХИМЕРА В САЩ

Какво би казал един американски издател, ако разбере, че в един среден български град с по-малко от 100 000 жители излизат четири-пет вестника, издания на различни собственици, които се борят в конкурентна битка с по 500–1000 бройки тираж? Невъзможно, би възкликал американецът, няма логика. Няма логика, но е факт. В САЩ би трявало да излизат тогава по 1000 различни вестника в градове като Сан Франсиско, продължава разсъждаващият подредено човек. Колкото и да е парадоксално обаче, Америка има „по-малък коефициент“ на свободата на словото, ако нещата се измерват чрез издателското многообразие. Само в 50 американски града излизат повече от един всекидневник. Което значи, че в тези градове излизат два вестника — един сутрешен и един вечерен. Обикновено те са на един и същи собственик. Така е със: сутрешния „Нюз“ и вечерния „Таймс“ в Хантсвил, Алабама, сутрешния „Хералд Пост“ и вечерния „Нюз“ в Бирмингам, Алабама, сутрешния „Риджистър“ и вечерния „Прес“ в Мобайл, Алабама, сутрешния „Юнион“, вечерния „Нюз“ и неделния „Рипъблиън“ в Спрингфилд, Масачузетс, утрешния „Пост Стандарт“ и вечерния „Хералд Джърнъл“ в Сиракюз, Ню Йорк. Всички тези издания са на братя Нюхауз, които ги издават чрез холдинга си „Едвънс Пъблийшънс“.

ИМПЕРИЯТА НА ЕВРЕЙСКИТЕ БРАТЯ „НЮХАУЗ“

Братя Нюхауз са собственици на 26 големи всекидневника, обхващащи половин Америка. Тяхно е и най-голямото американско издателство „Рендъм Хауз“ с всичките си филиали. Братята

притежават и „Нюхауз Бродкастинг“, включваща 12 тв станции и 87 кабелни телевизии. В империята им влизат неделното издание „Парад“ с 22 miliona тираж, най-големите списания като: „Ню Йоркър“, „Вог“, „Мадмуазел“, „Гlamor“, „Венити Феър“, „Брайдз“, „Джентълмен“, „Куотъри“, „Хауз енд гардън“ и „Селф“.

Нюхауз са наследници на руския еврейин Самюел Нюхауз, емигрант от Русия от края на XIX в. Старият Самюел умира през 1979 г. на 84 г. и оставя империята си на двамата си сина Самюел и Доналд. Компанията им „Едвънс Пъблишънс“ се изчислява на \$ 8 милиарда.

Днес всеки репортер знае, че в САЩ раздават награди за журналистика „Пулицър“. Кой е патронът на тази награда? Йосиф (Джоузеф) Пулицър е унгарски еврейин, роден в Унгария и емигрирал съвсем млад неговорещ английски в САЩ. Той въвежда нов начин на правене на новини и вестник в Сейнт Луис, където се заселва за десетина години. Там той започва като репортер във вестник, излизащ на немски език (Пулицър още не владее добре английски). През 1878 г. Джоузеф вече оглавява „Сейнт Луис поуст диспач“. Той превръща вестника в това, от което днес се оплакват българските критики на печата след 1989 г. у нас — булевардни и близки до тълпата издания. Водещото става не статията с поучения, както е било дотогава, а скандалната новина, разследването. Пулицър въвежда т. нар. „кръстоносен поход“ срещу видни обществени фигури. За първи път става ясно, че печатът е сила, която може да сваля политици и да диктува обществени нагласи. През 1883 Пулицър купува изпадналия в банкрут „Ню Йорк уърлд“. Негов пръв конкурент е „Хералд“ на един друг мощен издател — Бенет, който също си служи със сензационни и скандални прийоми. Пулицър печели битката с иновации — ново графично оформление, едри заглавия, много илюстрация. Първият брой прави революция — разказва за буря, опустошила щата Ню Джърси, има интервю с осъден на смърт и репортаж от екзекуция в Питсбърг. През 1887 г. Пулицър достига тираж 250 хиляди за „Ню Йорк уърлд“ (а го е купил с 15 хиляди тираж). Страниците му са нараснали от 8 на 12 през седмицата и 32 в неделя. Рекламата заема вече значителна част от обема. Джоузеф Пулицър умира през 1911 г., оставяйки състояние от \$ 20 милиона.

ТРИТЕ КИТА НА АМЕРИКАНСКАТА ПРЕСА — ВЕСТНИЦИТЕ „НЮ ЙОРК ТАЙМС“, „УОЛСТРИЙТ ДЖЪРНЪЛ“ И „УОШИНГТЪН ПОУСТ“, СА В ЕВРЕЙСКИ РЪЦЕ

Обикновено тези вестници ги цитират като Библията, когато се търси авторитетност на изданието. „Ню Йорк Таймс“ оформя либералното обществено мнение в Щатите. Неговите рецензии за културния живот имат стойност на кралски указ. Вестникът е основан през 1851 г. от Хенри Реймънд и Джордж Джонс. След смъртта им е купен от богатия еврейски издател Адолф Окс. Днес неговият зет Артър Сулцбергер е издателят на „Ню Йорк Таймс“. Главен редактор е Макс Франкел, заместил Аби Розентал.

Фамилията Сулцбергер владее още 33 вестника, сред които „Бостън Глоуб“, купен през 1993 г. за \$ 1,1 милиард, 12 списания с тираж над 5 miliona всяко, 7 радио- и тв станции, кабелни телевизии и книгоиздателски фирми. Системата на „Ню Йорк Таймс Нюз Сървиз“ продава на 506 други издания новини, статии и снимки.

„Уошингтън поуст“ е основан през 1877 г. от Стилс Хатчисън, по-късно купен от Джон Маклин. След Голямата депресия обаче вестникът фалира и е купен от Юджин Майер, партньор на известния международен измамник и спекулант, станал милионер през Първата световна война, Бернард Барух. Днес основният пакет акции на вестника е собственост на дъщерята на Юджин Майер — Кетрин Майер. През 1979 г. тя прави сина си Доналд издател на вестника. Компанията „Уошингтън поуст“ е холдинг, издаващ и други големи заглавия като списанието „Нюзуик“, второто по големина в САЩ. Заедно с „Ню Йорк Таймс“ „Уошингтън поуст“ издава пък „Интеренешънъл хералд трибюн“ — най-тиражният световен вестник на английски. „Уолстрийт джърнъл“ излиза в тираж 1,8 miliona. До 1994 г. това е най-тиражният вестник в САЩ, докато „Ю Ес Ей тудей“ на групировката „Ганет“ го надскача. „Уолстрийт джърнъл“ се издава от корпорацията „Дау Джонс“, издаваща още 24 всекидневника. Президент на „Дау Джонс“ е Питър Кан — евреин. Той е и издател на „Уолстрийт джърнъл“.

Големите американски списания са три — „Тайм“, „Нюзуик“ и „Ю Ес нюз енд уърлд рипорт“. „Тайм“ излиза в 1,4 miliona тираж и е собственост на Джералд Левин, мощен медиен магнат, притежател и на редица телевизии, също евреин. „Нюзуик“ е собственост, както стана ясно по-горе, на Кетрин Майер. „Ю Ес нюз енд уърлд рипорт“ е притежание на Мортимър Цукерман, евреин, естествено, който е и главен редактор. Цукерман закупи преди 8 години и „Ню Йорк дейли

нюз“ от наследниците на Максуел. Основните вестникарски магнати имат дялове и в световните осведомителни агенции — „Асошиейтед прес“, „Юнайтед прес“ и „Интернешънъл нюз сървиз“. Общо четири-пет еврейски вестникарски групировки владеят печата в Щатите. Напоследък все повече сливания на големи медийни корпорации карат някои наблюдатели да мислят, че монополизъмът в печата е реален факт в САЩ. Днес в тази страна се издават 1574 вестника, от които само 324 нискотиражни вестници са горе-долу независими.

НАЙ-МОЩНИЯТ ИНСТРУМЕНТ ЗА ПРОМИВАНЕ НА МОЗЪЦИ — ТЕЛЕВИЗИЯТА, Е МОНОПОЛ НА ТРИМА ДУШИ — ЕВРЕИТЕ АЙЗНЕР, ЛЕВИН И РОТЩАЙН. CNN ОТДАВНА НЕ Е СОБСТВЕНОСТ НА ТЕД ТЪРНЪР, А НА ЛЕВИН.

Когато в България се заформи медиен скандал, коментарите винаги опират до сравненията с Америка. САЩ е разглеждан като еталон на информационната демокрация. Дори фактът, че у нас медийният пазар е несравнимо по-малък, се разглежда винаги като отрицателен фактор. Но дали понякога хаотичният артистизъм и дребният, накъсан на много интереси свят на медиите в малките държави като нашата не дава по-добра възможност за това, за което журналистите винаги бленуват и никога не доживяват да видят — пълната свобода на изказ и липсата на табута. Ако се вгледаме в собствеността на големите американски медии, ще видим, че монополизъмът и уедряването на капитала там са довели нещата до една тотална и перфектна схема за контрол върху общественото мнение. Контрол, построен не върху политическата принуда, както беше в тоталитарните държави, а върху икономическата мощ, която прави една днешна щатска мултимедийна компания по-силна от бившите политбюро в съветския блок, за които нямаше пречки при налагането на волята им. ТВ пазарът е загърбил конкуренцията. Ако Ленин живееше днес в САЩ, щеше да перифразира себе си и да каже: „Телевизията е най-мощното средство за превъзпитание на масите.“ До 1976 г. в Щатите положението се владее от трите гиганта — Си Би Ес, Ен Би Си и Ей Би Си. През същата година обаче започва бумът на кабелната тв. Групировката „Тайм Инкорпорейтид“ завладява развлекателните програми и ги предлага по кабела на десетки милиони американци. През 1990 г. в САЩ вече има 495 основни кабелни мрежи, а филиалът на Ей Би Си — ESPN (Ентьртеймънт енд спортс

програминг нетуърк) с президент Стивън Бернщайн държи 61 miliona абонати. Чии са тези гиганти? „Кепитъл Ситиз Ей Би Си“ (фирмата, притежаваща Ей Би Си), е купена през 1995 г. от Майкъл Айзнер, американец от еврейски произход. Той е президент и на компанията „Уолт Дисни“. Империята „Дисни“ включва в себе си няколко други тв компании: „Уолт Дисни Телевижън“, „Тъчстоун Телевижън“ и „Буена Виста Телевижън“. В този холдинг влиза и кабелна мрежа с 14 miliona абонати и две компании за видеопродукция. Към „Дисни“ влиза и „Мирамакс Филмз“, огромна филмова къща, управлявана от братя Вайнщайн. Купувайки Ей Би Си, Айзнер създава империя с оборот \$16,5 милиарда. Основните градове в САЩ — Ню Йорк, Чикаго, Лос Анджелис, са обхванати от нея. 225 дъщерни тв станции из цяла Америка също влизат в мрежата. Така на практика един собственик се оказва оформител на общественото мнение на около стотина miliona американци. „Кепитъл Ситиз Ей Би Си“ има 1 милиард долара годишна печалба само от печатна продукция. Тя владее фирмите „Феърчайлд“ (издания за жената), „Чилтън“ (автопериодика) и издателската група „Дайвърсифайд Пъблишинг“. „Тайм Уорнър“ е вторият гигант на тв пазара. Нейният президент се казва Джералд Левин. Филиал на „Тайм Уорнър“ е HBO (Ейч Би Оу) — най-голямата в света кабелна мрежа за развлекателни програми. Към това влизат и „Уорнър Мюзик“ с шеф Дени Голдбърг. Издателското направление на „Тайм Уорнър“ включва най-големите списания в САЩ и света: „Тайм“, „Спортс Илюстрайтид“, „Пийпъл“, „Форчън“. Това направление се оглавява от Норман Перлщайн. Как Търнър бе погълнат от Левин? Си Ен Ен е световноизвестна сателитна телевизия. Тя минава за много мощна, но всъщност се нуждае от капитали, за да поддържа световната си слава и Тед Търнър се опитва да приобщи Си Би Ес. 20% от Си Би Ес обаче са купени преди това тайно от същия Джералд Левин чрез сънародника му Лоурънс Киш. Така Левин блокира щенията на Търнър и накрая принуждава „Търнър Бродкастинг Систъм“ да се слее, но в подчинено положение с „Тайм Уорнър“. След което Левин купува и Ен Би Си за \$3,5 милиарда в съдружие с Айзнер. Така Левин става едноличен владетел на огромна империя, включваща най- мощната информационна телевизия — Си Ен Ен, и необозрими възможности за оформяне на вече не само американското, а световното обществено мнение. Третата по мощ тв

компания е „Вайаком“, оглавявана от Самнер Ротщайн. Тя има годишен доход колкото българския външен дълг — \$10 милиарда. „Вайаком“ произвежда и продава програми на трите най-големи тв компании в САЩ, притежава 12 тв станции и 12 радиостанции. В собствеността и влиза и „Парамаунт Пикчърз“, една от най-големите студии за игрални филми. На „Вайаком“ принадлежат също Ем Ти Ви, „Шоутайм“ и „Никлодеон“.

Ротщайн притежава 76% от „Вайаком“, което прави \$3 милиарда. Чак четвърта по мощ е „Нюз Корпорейшън“ на Рупърт Мърдок. Той е собственик и на телемрежата „Фокс“ и на киностудията „Туенти Сенчъри Фокс“. Мърдок стъпи вече и в България, след като купи втория национален канал на БНТ. Той е притежател на най-авторитетния лондонски вестник „Таймс“, както и на сателитния канал „Скай Телевижън“. Разнообразието е привидно. Оказва се, че най-големият тв и изобщо медиен пазар — американският, е собственост на двама-трима магнати-евреи, които придобиват по-голяма власт от най-смелите мечти на класическите диктатори. От тях зависи какво ще гледат и с какво ще израстват стотици милиони американци. На практика това, което е същност на нормалния пазар — конкуренцията, отсъства от американската медийна територия. Днес трите кита на телевизията в САЩ — Ей Би Си, Ен Би Си и Си Би Ес, са притежание на преплетени един с друг, боящи се на пръстите на едната ръка собственици. Това са Майкъл Айзнер, Джералд Левин и техни креатури. Към тяхната собственост влизат и фирмите за производство на филми и развлекателни програми, така че кръгът се затваря — едни и същи хора имат и каналите, и програмите, които текат по тях. Неизброените дотук две други големи медийни компании — Ем Си Ей и „Юнивърсъл Пикчърс“, са притежание на Едгар Бронфман, който е и президент на фирмата „Сийграм“ за производство на алкохол, както и председател на Световния еврейски конгрес. Дали при това положение българският медиен хаос не е за предпочитане, питат се днес феновете на свободата на словото и журналистиката. В него поне няма такава концентрация на интереси, което все още позволява една, колкото и парадоксално да звуци, недопустима свобода на изказа за САЩ. Това се потвърждава на практика. През 1999 г. един читател на Интернет-изданието на българския вестник „Монитор“ писа от Щатите по повод една статия за двойния стандарт на САЩ и Запада: „Такъв материал не

може да излезе в САЩ.“ Както и да приемем тези думи, те дават материал за размисъл.

Най-добре обобщава нещата обаче един от шефовете на „Ню Йорк Таймс“ през 20-те години, Джон Суентън (John Swainton), който споделя пред колегите си на един банкет тъжната истина за своя занаят: „Свободна преса няма! Вие, скъпи приятели, знаете това и аз — също. Нито един измежду вас не би се осмелил честно и открыто да каже своето мнение. Занаятът на журналиста е по-скоро да руши истината, направо да лъже, да обръща нещата, да клевети, да пълзи в краката на Мамона и отново и отново да продава съвестта си, своята родина и раса срещу хляба, който всекидневно печели. Ние сме инструменти, ние сме крепостните на финансово силните зад кулисите. Ние сме марионетките, които подскачат и танцуват, докато ония дърпат конците. Нашите умения, знания и способности и дори собственият ни живот принадлежат на тях. Ние не сме нищо друго, освен проститутки.“ (цитатът е по „Nation Europa“, 1968 — 11.2).

ГЛАВА XI

ЗАВРЪЩАНЕТО НА БУМЕРАНГА

Свръхелитът води своята битка срещу Христовата църква. Неговите действия са като бumerанг на злато, който помита света. Но този бumerанг вече удря и страната, от която е хвърлен — САЩ. Нужен е нов враг и нов диалектически сблъсък. Този път от удара на „цивилизацията“ и „тероризма“ ще се роди хипер тоталитарното общество, в което православието ще е забранена религия.

Възможно ли е светът в момента да се управлява от тесен свръхелит, който е приел богооборческата, произлизаща от юдаизма идея за totalна власт над народите? Наричат това „теория на конспирацията“. В същото време очевидни факти подхранват тази теория, но биват подминавани със съмнителна индиферентност от световните медии. По-горе обяснихме причините за това. След като основните медии в САЩ, което значи и в света, са в ръцете на същия този свръхелит, как той сам да се изобличава. Няма логика. Могат да го изобличават отделни малки и незначителни в международен план национални медии на отделни държави. Това съвсем не е достатъчно, но е нещо, което може да даде материал за размисъл на много хора.

Отделни автори също водят донкихотовски битки, за да извадят на бял свят картината на провежданата от свръхелита война срещу основното население на планетата, което не е сред „избраните“ и затова трябва да загине във войни помежду си или да стане опитно зайче за социално-икономически експерименти от рода на тоталитарните режими — нацизъм и комунизъм, или пък днес — на техния аналог — диктатът на МВФ.

Много са примерите, които доказват, че елитът, който води битка срещу християнството и подчинява държавите със сила или икономически, съществува. Някои го наричат Комитет 300, както Джон Колеман например. Този бивш служител на британските спецслужби лично се сблъска с организираните действия на наднационалната върхушка, направляваща политиката и икономиката на днешния свят. Едни и същи имена като Ротшилд, Вартбург, Морган, Шиф се преплитат в новата история и играят решаваща роля през целия XX век според книгата на Колеман „Комитет 300“. Днес се оказа, че отново името на Морган е вплетено и в събитията на 11 септември, когато се изясни собствеността на Световния търговски център и парцелите под него.

Не са малко западните и руските автори, посветили усилията си на изучаването на този феномен. Един финансов елит, който дава пари и на большевиките, и на нацистите, и на терористи след Втората световна война, с които уж се бори.

Американският икономист и политолог Антъни Сатън, дълги години работил в Хувърския институт по проблемите на войните, революциите и мира, също е навлязъл дълбоко във връзките на финансовия световен елит с големите катализми на века. Той пише редица книги за връзките между Уолстрийт и большевишката революция, за връзките между Уолстрийт и режима на Хитлер.

ЗА НАЧИННИТЕ, ПО КОИТО СВРЪХЕЛИТЪТ ИЛИ „ОРДЕНА“, КАКТО ТОЙ ГО НАРИЧА, ОТ ДЪЛГО ВРЕМЕ ИНСПИРИРА ВОНИ И РЕВОЛЮЦИИ, ОТ КОИТО ИЗВЛИЧА МАТЕРИАЛНА ПОЛЗА

И вследствие на които народ след народ стават по-бедни и по-зависими от същия този свръхелит.

Автори като Сатън, Колеман, Гари Альн, Уилям Стийл и много други подобни извеждат действията на свръхелита като класическа схема на диалектиката: теза — антитеза и синтез. Според тях създаването на една световна сила като комунистическа Русия, след това на нацистка Германия и сблъскването им са брилянтно изпълнение на тази диалектика.

В тази теория има логика наистина. Какво представлява светът след Втората световна война? От една страна — опустошена, разсипана Европа, чиято западна част не може да се вдигне на крака без САЩ. От друга — един съветизиран свят, обхващащ Русия,

Източна Европа, Китай, Северна Корея и някои по-малки части на Азия. Сърцето на Европа — Германия, е омаломощена и гузна, тя десетилетия няма да преодолее „вината“ си за това, че е разпалила световна война и „унищожила милиони евреи“. Всяка стълка в световната икономика на Запада вече ще се диктува от САЩ, от свръхелита, от Федералния резерв, който е създаден през 1913 г. и представлява сбор от няколко големи (главно еврейски) частни банки. След изкуствено предизвикания срив на борсите през 1929 г. стотици фалирали частни банки са изкупени и приобщени от „Комитет 300“ или „Ордена“. Днес основната част от световните капитали се управляват от по-малко от процент от населението на Земята. Около 1200 милиарда долара са виртуалните пари, които всеки ден се въртят в борсови игри. Огромна част от тях са без покритие. Тази сума е 40 пъти повече от реалната световна всекидневна търговия. Американският доллар няма златно покритие от 1971 г. официално и още през тази година президентът Никсън признава, че само в Западна Европа циркулират 55 милиарда долара без покритие, а в целия свят те са 80 милиарда. Днес те са стотици милиарди, но едва ли някой може да ги изчисли точно.

Над 90% от населението на САЩ живее на кредит и зависи от ходовете на свръхелита, назначил поредния евреин — Альян Грийнспан, за шеф на Федералния резерв. С едно мръзване на пръста по клавиатурата, този елит може да направи безимотни и безпарични стотици милиони американци, плуващи днес в измамно благополучие. Това вече е ставало през 1929 г. Това става и в днешно време, но на порции, като опити върху бели мишки.

През март 2001 г. страшен фондов трус разтърси Нюйоркската фондова борса. Индексът Дау Джонс падна под критичните 10 000 пункта. Това бе отчетено като „най-големия спад в абсолютна стойност за един ден в историята на индекса“ Последва верижна реакция в Азия. Само за четири часа загубите на 100 от водещите компании са били над 150 милиарда долара. Някои от тях са престанали да бъдат водещи, а други са станали още по-водещи. Този процес на глобализация ни се представя днес като прогрес на човечеството. Прогрес ли е това наистина?

Все повече са гласовете на интелектуалци и експерти, които предупреждават за опасността, която води след себе си

свръхконцентрацията на капитала. Френският финансов теоретик Бутилие пише: „Светът се стреми да стане една голяма Борса под благосклонния поглед на държавните правителства.“

Много автори смятат, че концентрацията и централизацията на капитала е достигнала невероятни пропорции. Двеста наднационални компании със своите седалища в 8 страни контролират глобализирания свят чрез капитала.

Всеки ден световните агенции съобщават за сливания на компании. Всяко такова сливане създава нов финанс гигант, който е по-мощен от цели държави. Сливането например на „Дойче банк“ с „Бенкърс тръст“ през 1998 г. роди титан с общи активи на стойност 868,2 милиарда долара. Това е шейсет и шест пъти повече от брутния национален продукт на България и около седем пъти повече от брутния национален продукт на Швейцария! Каква може да е тежестта на една дори развита държава пред една наднационална корпорация при това положение?

Продажбите на един наднационален концерн като фармацевтичния „Рош“ например са 13,4 милиарда — колкото целия национален продукт на България!

НЕ НИ ЛИ ЧАКА СУПЕРТОТАЛИТАРИЗЪМ, САМО ЧЕ ИКОНОМИЧЕСКИ?

Не е ли това въщност синтезът на новия диалектичен сблъсък?

Заштото от тезата „комунизиъм“ и антитезата „капитализъм“ след 1989 г. се роди нов синтез — глобализация, нов световен ред. При него суворените национални държави престават да играят роля и всичко трябва да бъде ръководено от наднационалните корпорации. Не се съмнявайте, че в дъното на тези корпорации стои същият свръхелит, който плащаше за революции и войни през вековете след Христа. Който поддържаше ереси и тайни общества, за да разбива християнството и приложи най-зловещия геноцид върху 66 miliona православни през XX век чрез международното еврейство и неговия комунизиъм.

Този богоборчески елит вече се чувства господар на света. Той владее най- мощната във финансово и военно отношение страна — САЩ. Той владее икономиките на разсипаните държави на Източна Европа чрез специално създадения (пак от него) за целта комунизиъм и ги колонизира в момента. Този елит е доказал, че е в състояние да

участва в зловещото дело, отнело няколко хиляди живота на 11 септември 2001 г. в Манхатън. Щом е давал пари на большевиките, щом е финансиран нацистите, съвсем логично е да финансира и подкрепя днешните большевики — талибаните, терористите, „враговете на цивилизацията“. Такива врагове бяха и комунистите уж, и нацистите, но това не попречи на този елит да ги финансира и играе с тях.

Зашто той служи на злото и бумерангът на злото вече се завръща там, откъдето е хвърлен към света. Човешките животи не струват нищо за този елит и той го е показвал много пъти. Тероризът ще бъде новият враг, на когото вече е обявена война, но всъщност този тероризъм бива подхранван тайно от елита, за да властва страхът. Елитът има нужда от страх.

Има нужда и от враг, от сблъсък на тезата, която днес се нарича „цивилизация“, и антитезата, в чиято роля е поставена абстракцията „тероризъм“. Този тероризъм след Втората световна война премина през десетки етапи. Той биваше ултраляв, ултрадесен, той минаваше през „Червените бригади“ и „Сивите вълци“, но във всички случаи имаше допирни точки с разузнавателните централи на САЩ — базата на свръхелита. Така, както Саддам Хюсеин беше снабдяван с оръжие и високи технологии чрез фирми на ЦРУ, преди да стане враг № 1 на цивилизацията. Пълно изследване по този въпрос публикува журналистът от „Файненшъл таймс“ Алън Фридман, в което доказва и съучастието на Джордж Буш-старши в износа на забранени технологии от САЩ за Ирак.

Така, както е факт, че самият злодей № 1 на планетата днес — Осама бен Ладен, и организацията му „Ал Кайда“ са продукт на американската стратегия за Средния изток, а избиваните от щатски командоси талибани са обучавани преди това от щатски военни инструктори.

Впрочем на 31 октомври френският авторитетен вестник „Фигаро“ публикува статия, в която се изнасят доказателства, че през юли 2001 г. в Дубай е бил лекуван от бъбреци „търсеният по цял свят терорист № 1“ Бен Ладен. И с него в болницата се е срещал човекът на ЦРУ Лари Мичъл.

Днес сблъсъкът на тезата и антитезата не може вече да бъде между комунизъм и антикомунизъм — тази епоха отмина. Сега трябва да се създаде нова виртуална реалност и в нея като в класическия

роман на Оруел „1984“ да се обявява непрекъснато нов враг, без хората да имат истинска информация за това, което става. Или както казва лейтенант О’Конър от нюйоркската пожарна пред българския национален всекидневник „Монитор“: „Така казват по новините. Но знае ли човек какво е всъщност. Разбираш ли, по новините дават само това, което правителството иска да знаем.“

ВЕЧЕ И ОБИКНОВЕННИТЕ АМЕРИКАНЦИ СХВАЩАТ, ЧЕ СА ЧАСТ ОТ ГОЛЯМА ИГРА, В КОЯТО ИМ Е ОТРЕДЕНА РОЛЯ НА МАСОВКА И НА ГУБЕЩИ

Само за периода 1961 — 1976 г. американски журналисти преброяват „повече от 900 големи тайни операции на ЦРУ срещу отделни дейци и правителства“.

Те обикновено са свързани с масови кръвопролития, изтезания и геноцид над цели слоеве от населението на потърпевшите държави. Не е ли това последователен и масиран износ на терор от страна на САЩ към страни, които иска да завладее икономически? Защото това е главната цел — „да се запази разликата между богатите САЩ и бедните други“, както точно го е формулирал Джордж Кенън.

Впрочем Кенън не съставя тези концепции като частно хоби. Те са му държавна поръчка от Държавния департамент на САЩ през 1948 г. Тази поръчка носи номера на Доклад № 23 от същата година и в нея Кенън излага какво трябва да прави САЩ след Втората световна война, която е създала добри условия за световно господство на Америка. Ето какво пише Джордж Кенън:

„Разполагаме с около 50% от богатството на света, но само с 6,3% от неговото население. При тези дадености неизбежно ще станем обект на завист и неприязнь. В идващите години истинската ни задача ще бъде изглаждането на система от отношения, която да ни позволи да удържим споменатото неравновесие. За да постигнем тази цел, трябва да се откажем от каквато и да е било сантименталност и да се съредоточим върху постигането на нашите национални цели. Трябва да спрем да говорим за неопределени и нереални цели от типа на човешките права, повишаването на жизненото равнище и

демократизацията... Не е далеч денят, когато ще си служим по необходимост единствено с концепции, основани на силата...“

Този ден, както виждаме днес, е настъпил и доктрината „Кенън“ се прилага открыто и брутално. Не се подбират средствата и изпълнителите в името на тази цел. За да стане господар на света в началото на ХХІ век обаче САЩ работят цели сто години. Масонската наднационална върхушка и финансовият еврейски елит на Щатите и Западна Европа финансираят и подготвят Първата и Втората световна война, поддържайки на моменти и двете воюващи коалиции. Защото е важно тези, които не са хора — „гоите“, да се избиват помежду си уж в името на родината си, а всъщност пълнейки касите на олигархията, която, видяхме вече, беше готова да плати за борбата за света. За да съсипе православна Русия. Европа също трябваше да бъде разсипана. И това стана само за двайсетина години. Днес войните се пренасят все по на изток, където са големите залежи на нефт и газ. Поводи за тези войни лесно се фабрикуват.

Вероятно все повече американци се съмняват в официалната версия на своето правителство, че араби, командвани от Афганистан, са отвлекли и взривили четирите боинга. Но дори и да подозират участие на собствените си служби или правителствени чиновници в убийство на американски граждани, какво могат да направят? Американците усещат, че бумерангът на злото отнася вече и техните собствени глави, схващат и от кого е хвърлен, но виждат цялата политическа, финансова и медийна мощ на свръхелита, който не крие, че ще жертва и тях. Че вече няма да ги поставя в по-специално положение спрямо останалия свят и да им създава чувство за богоизбраност. Че ще ги жертва, така както жертваше досега животите на милиони и милиони „аборигени“ от народите, невлизящи в числото на „богоизбрани“.

Сред тях е и българският, който все по-ясно осъзнава измамата, наречена пазарна икономика, и примката, която му е наложена от свръхелита, диктуващ условията на глобализацията. Все по-добре българинът разбира, че не от неговото правителство зависи дори заплащането или стандартът му на живот. Все по-болезнено отчита, че

докато той се бори за правото да има заплата от 100 долара на месец, в страната му пристига пратеникът на международната мафия — чиновникът на МВФ с месечна заплата от 15 000 долара, и нареджа на правителството каква да бъде цената на тока и какви да бъдат данъците. Има ли нужда от военни действия при такова овладяване на цели държави от международната мафия, от свръхелита, който чрез инструменти като МВФ може да подчини всяка държава днес? Тази цел почти е постигната. Но почти. Все още му пречат религиозно мотивираните хора. С днешната война срещу талибаните и „фундаментализма“ световният свръхелит иска да притисне до стената в едно близко бъдеще и Православието. От години тече психологическата обработка за това. То бива наричано „фундаментализъм“, също както радикалния ислам. Така го наричат и западни фронтмени на глобализацията, и български папагали, платени от тях и работещи срещу родината и вярата си.

НАТИСКЪТ СРЕЩУ ПРАВОСЛАВИЕТО РАЖДА СЪПРОТИВА

Православието е единственият даден ни свише път към спасението, който ние често подценяваме. В България през последните десетина години се налага медийно възвеличаване на католицизма, на протестантството, които били „по-модерните и цивилизовани форми на християнството“. Книжният пазар е залят с всякаква окултна книжнина, в която обърканият от 50 години войнстващ атеизъм българин търси отговори на вечни въпроси.

А отговорът е много прост. Не е нужно да го търсим далече, той е под ръка. Той е във вярата, която е запазила българите като нация и е призната от честните западни богослови като автентичното християнство, така както е завещано от нашия Господ Иисус Христос — Православието.

Това се признава от много друговярващи, презрели след десетилетия лутане истината. Редица и протестантски, и католически духовници са стигали до извода, че Православието е най-близо до Светата Апостолска Христова църква, такава, каквато е създадена. Известният френски църковен историк, абат Владимир Гете (1816 — 1892 г.), преминал по собствено убеждение от римокатолицизма в Православна-та църква, е автор на много трудове, възхваляващи истинността на Православието. Ето какво пише той: „Прекрасна

гледка представлява Православната църква със своето удивително постоянство в учението! Тя е видяла много спорове, тя е издържала безбройни вражески нападения, тя е била подхвърляна на нечувани жестокости и преследвания, нейните врагове са я довеждали до състояние на робство в същата оная страна, където тя никога е сияела с най-ослепителен блясък. Но и в нещастието, и в поруганието, както и в дните на славата, тя е запазила своето учение. Нейните основни начала са началата на истинското християнство. Тя може и в наши дни да предложи на еретическите «църкви» и философи своето учение, най-прекрасното, каквото светът е могъл да чуе никога. Църквата на православния християнин — това е християнското общество, съществуващо още от апостолските времена. То живее единен живот, то не се изменя, понеже не променя нищо в богооткровеното учение. Приело това учение, то го преподава от век на век такова, каквото го е получило. Вярващите миряни съставят в него точно такава съществена част, каквато и епископите. Последните имат специалното задължение да бдят над християнската общност да не би да проникне в нея никакво нововъведение. Но и всички вярващи също имат право да участват в запазването на Православието и те са длъжни да предпазват дори самия епископ, ако той, изменил на своя дълг, поиска да прави нововъведения. В такъв случай свещеникът и даже простият мирянин, ако посочат еретика, не само няма да бъдат порицани, но дори ще заслужат прослава и благодарност от цялата Православна църква.“

В сборника „Anglicanism and Orthodoxy“, издаден в Лондон през 1955 г., англиканският духовник Х. А. Хъдж пише: „Православната вяра, на която Православната църква е постоянен пазител, е християнската вяра в нейната вярна и съществена форма.“

Един друг голям западен изследвач на религията Франц фон Баадер, философ и богослов, римокатолик, пише в сериозния си труд, "Бег morgenlandische und der abendländische Katholizismus", издаден в Лайпциг през 1855 г., следното: „Православната вяра е останала по-вярна на първоначалния дух на християнството, отколкото Западната църква“. Тези заключения фон Баадер прави след многогодишни еклезиастични проучвания и не може да бъде обвинен в пристрастие или необективност, тъй като няма никакви користни мотиви да възхвалява учението на Източната църква.

В друго фундаментално изследване на богослужението в Западната и Източната църква — „Beitrage zur Kirchengeschichteq Archaologie und Liturgik“, издадено през 1864 г., католическият учен-богослов Хефеле признава, въпреки голямата си вярност и привързаност към римокатолицизма: „В богослужението Православната църква няма ни най-малки промени от времето на нейния разрыв с Рим.“

Протестантският богослов Овербек (1821–1905 г.), предшественик на днешното диалектическо богословие, сравнява Православната църква с римокатолицизма и пише през 1870 г.: „Православната църква е неизменна във вярата и в Светите канони. Това е същата вяра и сега, каквато е била преди хиляда години. Рим е сметнал за добре да измени неизменяемата вяра, да я направи подвижна, да я развива. Православната църква пък е запазила истината, която по своята същност е неподвижна и неизменна, и то я е запазило в този вид, в който тя е била завещана на Църквата от Апостолското предание.“ В друго съчинение Овербек добавя: „След като папата откъснал Западната църква от Източната, то Източната запазила според свидетелствата на историята отколешното си единно вселенско учение неизменно до сегашно време.“

И в модерното време продължават признанията на западни богослови за съхраненото в неговата пълнота и верност Христово учение в Православната църква. В труда на старокатолическия епископ от Берн — Урс Кюрн „Die Wiedervereinigung der christlichen Kirchen und das altkatolis-che Kirchenideal im Lichte des eucharistischen Wunders“, публикуван през 1930 г., пише: „Източноправославната църква притежава християнски живот с първична сила, голяма интензивност и чистота и в нея през вековете е запазено древното църковно Предание, което в голяма степен е загубено в западната църковност.“

Друг виден западен богослов — проф. Ернст Бенц, в труда си „Geist und Leben der Ostkirche“, издаден в Хамбург през 1957 г., казва следното: „В съвременния християнски свят Православието сияе като единствена по своя род величина. Величието му се състои в това, че то вярно е запазило във всички сфери на своя живот полнотата на съборността на древната Църква. В неговото богослужение продължават да живеят по приемство древноцърковното разбиране и древноцърковната литургическа практика. В богослужението му

приемствено живее и цялата пълнота на учението на древната Църква. Тук няма разделение между богослужението и богословието, между морализма и учението. Тази Църква е запазила първоначалното съзнание на своя вселенско-католически характер. Нейното самоопределяне като Една, Свята, Съборна и Апостолска Църква се основава не върху идеята на правото, а на съзнанието, че тя представлява от себе си мистическото Тяло Христово. В това мистическо Тяло действително се проявяват даровете на Светия Дух. Православието с най-голяма вярност е запазило до наши дни предаденото му древноцърковно доктрично наследство.“

Д-р Фриц Либ също изтъква автентичността на Православната църква в съчинението си „Orthodoxie und Protestantismus“ от 1929 г: „Източната Църква е запазила чисти и неповредени древнохристиянските доктрини, като не ги е изопачила чрез схоластичен рационализъм.“

След като имаме това оръжие, след това безспорно признание от страна на западното богословие, на истинността и чистотата на нашата вяра, защо понякога се съмняваме в силата на православната църква, защо я пренебрегваме като опора в живота си?

Най-често защото пред очите ни се очертава картина на материално благополучие и „напредък“, с която ни промиват мозъците от деца и ни я сочат като пример за подражание. В момента това е „американската мечта“, светът на антихристиянството, построен като част от битката за подмамване на души.

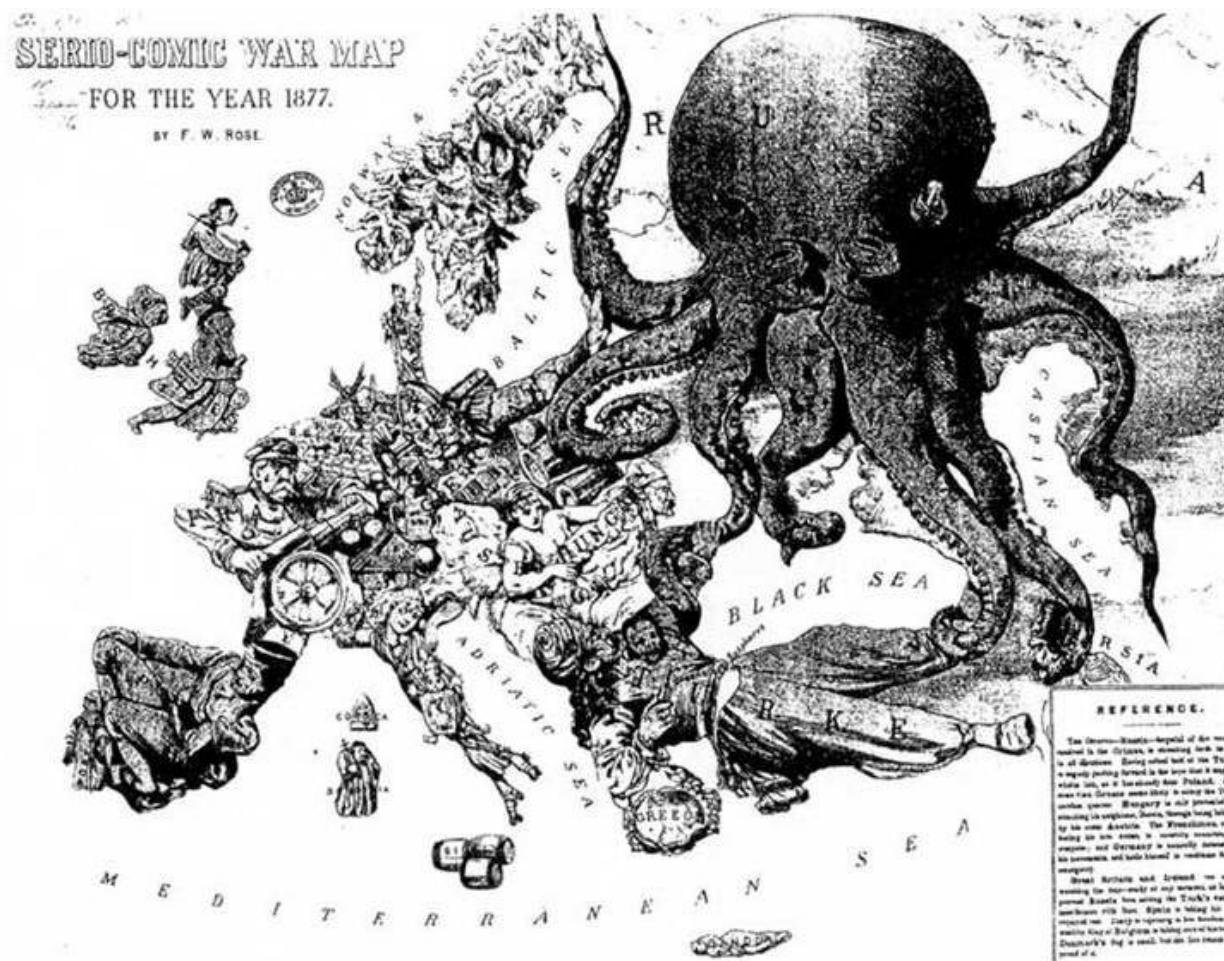
Тази битка няма да е така лесна обаче, както изглежда за богооборците. Въпреки че световният елит си мисли, че държи в ръцете си почти всички материални богатства на света. Липсва му само едно, но то е основно — Божията благодат и Божията сила. Без нея този свръхелит няма да спечели битката. И той го знае прекрасно, затова губи нерви и прави груби грешки като с терористичния акт на 11 септември 2001 г., когато куп въпроси останаха без отговор и на американската преса бе забранено да ги разнищва. Антихристиянският елит вече усеща и друго — че натискът върху народите, които смята за „небогоизбрани“, поражда контранатиск. Води до преосмисляне на много фалшиви ценности у милиони хора и до желанието им да не се подчиняват на диктата на една свръхсила. И тук не става дума за терористични актове, които работят само в полза на същата свръхсила.

Става дума за гражданско и верско поведение, което противостои на богоборчеството на американската и западната върхушка.

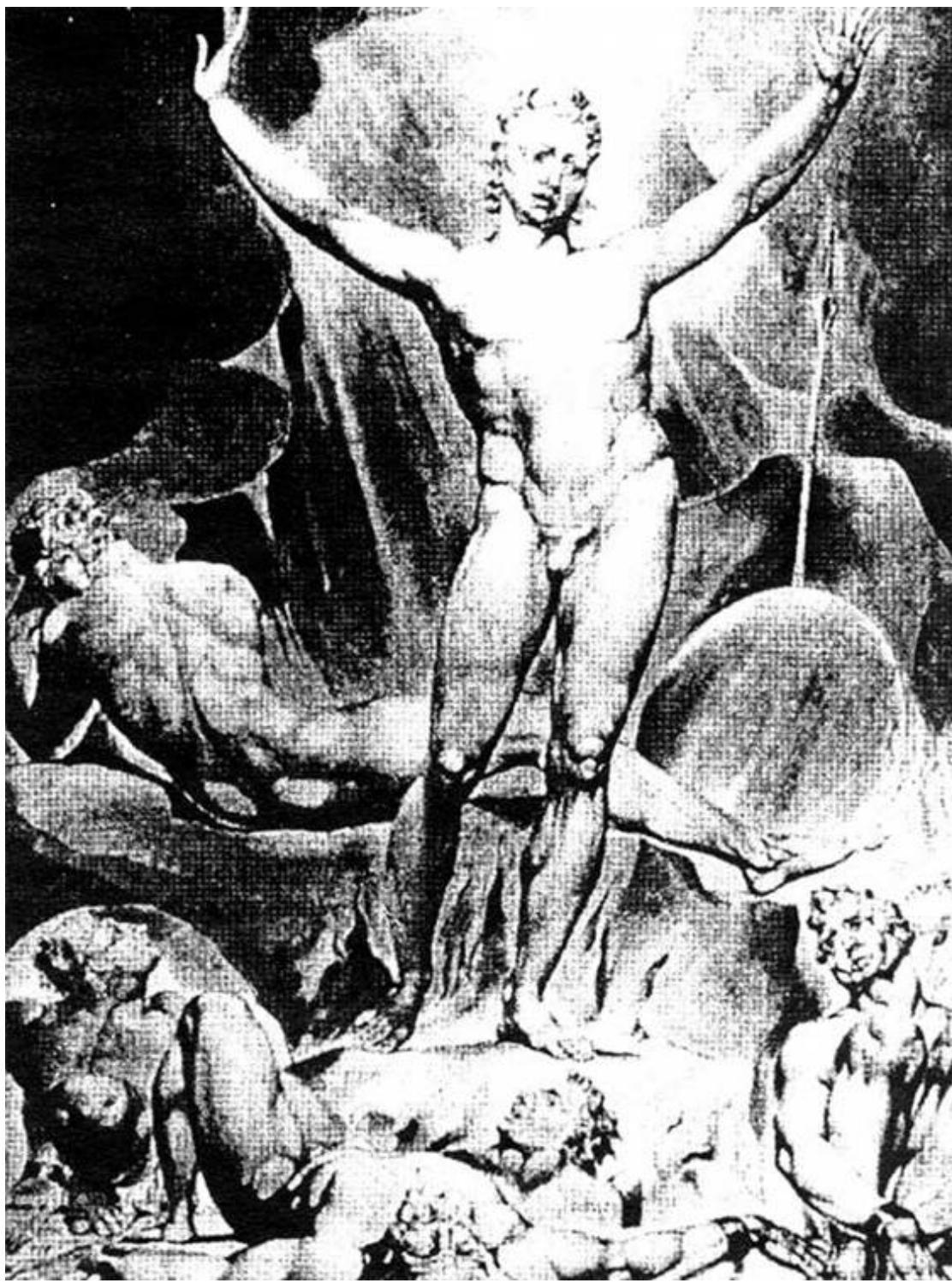
Тази битка се води от появата на Христос и нейният край е предизвестен. Който е чел Откровението на Св. Йоан Богослов, знае какво следва. От всеки един човек на Земята зависи на коя страна ще застане в тази битка. Зависи дали ще прескочи измамните ценности на т.нар. евроатлантическа цивилизация, която се опитват да ни налагат със сила — икономическа или военна, и ще приеме спасението.

Зашщото всеки православен християнин е направил своя цивилизационен избор от мига, в който е приел Светото кръщение — не в името на МВФ, ЕС и НАТО, а в името на Отца и Сина, и Светия Дух.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Карта на Европа, английско издание от 1877 г. Русия е изобразена като октопод, който застрашава любимата на Англия Османска империя. Виждаме, че антируската пропаганда е базирана на антиправославието. Русия няма колонии, в същото време Англия има огромни колониални владения и според химна ѝ „Владей, Британийо!“ тя е създадена да подчинява всички държави. Но Англия не е октопод, а Русия е.

Картина от Уилям Блейк, виден английски масон, автор на най-известната рисунка на „Великия архитект на вселената“ (на корицата на книгата). Илюстрацията изобразява Сатаната като красив юноша и е от масонска енциклопедия на мистичните термини, издадена в Москва през 1998 г. В текста под рисунката на Сатаната

*от Блейк пише, че „Сатаната е изображен със симпания, характерна
чертата в творчеството на много романтици“*

*Албърт Пайк — „масонският папа“, на когото принадлежат думите:
„Трябва да съхраним масонската религия в светлината на
луциферианска доктрина.“ През 70-те и 80-те години на XIX век*

той е Велик магистър в Главната дирекция на Вашингтон и Велик командор на върховния съвет на Чарлстън, САЩ, където редовно се събира световното масонство до днес. През септември 2001 г. там беше и министърът от българското правителство Димитър Калчев, масон 33-а степен.

Емануел Жозеф Сейес — деец на френската революция, масон.
Известен със своя памфлет „Какво представлява третото съсловие“,
идеен баща на терора, роден от френската революция.

Маркиз дьо Лафайет — аристократът, който е сред водовете на Френската антихристиянска революция. Лафайет е висш масон, подписьт му фигурира във френски масонски архив заедно с този на „брата“ Бенджамин Франклин — мотор на друга революция — Американската. Илюстрацията на Лафайет е от френски масонски енциклопедичен речник, който дава данни само за видни световни масони. В същата енциклопедия като висши масони са посочени почти всички водачи на френската революция.

Монтескьо, чието пълно име е Шарл Луи дьо Секонда, Барон дьо ла Бред е дьо Ла Монтескьо. Той е основен деец на т.нар. Просвещение, отхвърлящо християнството, и създател на теорията за разделение на властите. Според Монтескьо нищо в човешката природа не е предопределено от Бог. Илюстрацията е от френски масонски енциклопедичен речник, който дава данни само за видни световни масони и доказва, че Монтескьо е бил масон.

*Joseph Ignace Guillotin.
D^r. R^égent de l'ancienne Facult^e de M^édecine, etc.
Né à Saintes, le 28 Mai 1738,
Mort à Paris, le 25 Mars 1814.*

Доктор Гилотен — масон (илюстрацията е от масонски енциклопедичен речник), създател на инструмента за обезглавяване — гилотината, през която минават около милион французи в името на „равенството, братството и свободата“. Явно според масоните

гилотината „култивира присъщите на човешката природа добродетели“, както гласи официалното им верую.

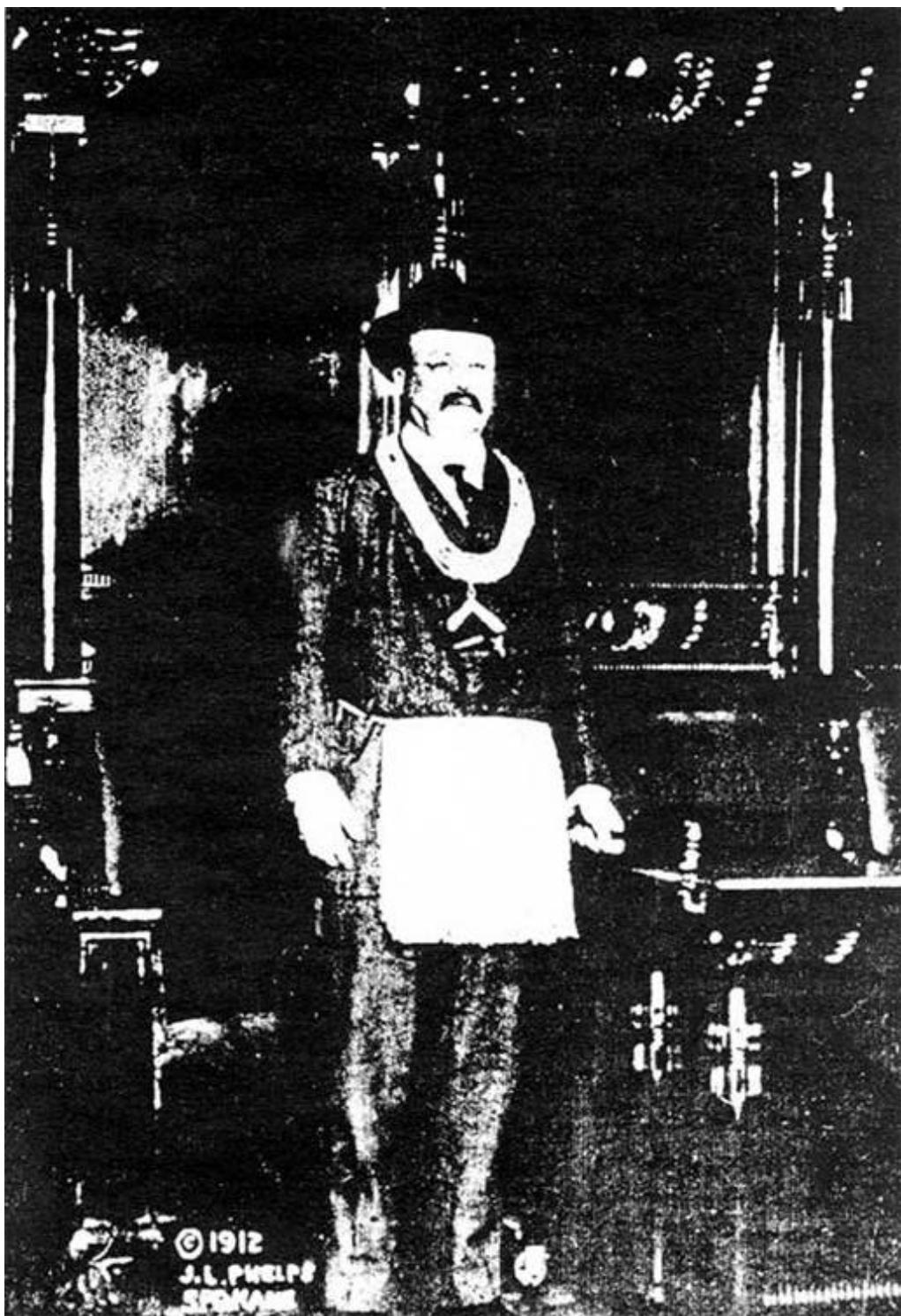

Портрет на Джордж Вашингтон с масонска престилка в масонския храм. От първия си президент до днес САЩ са имали само трима

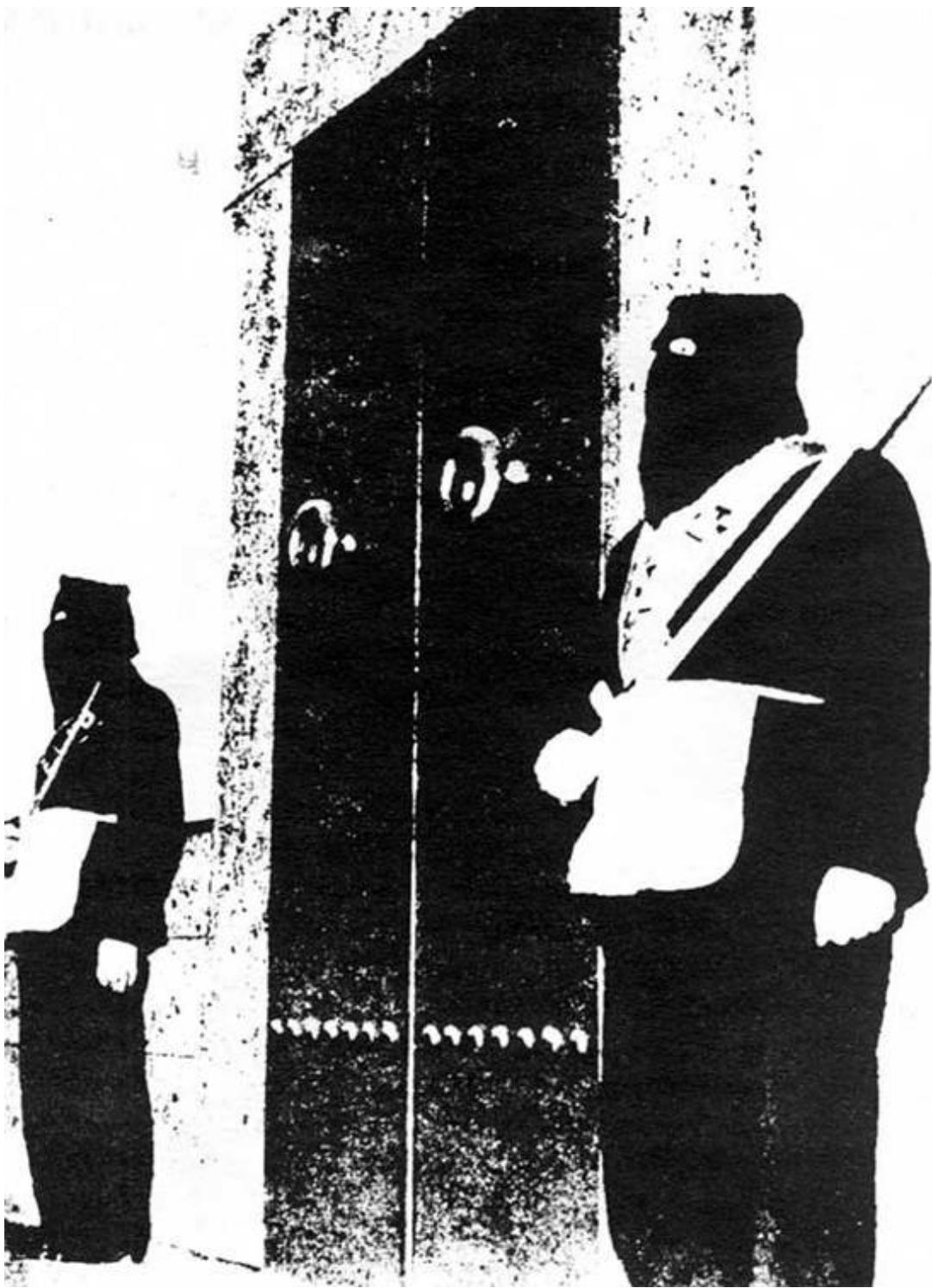
президенти немасони: Никсън, Кенеди и Айзенхауер.

Бенджамин Франклин с масонска престилка. Идеологът на Американската революция и основател на САЩ става масон на 25-годишна възраст, през 1731 г., в ложата в Пенсилвания.

Теодор Рузвелт — президент на САЩ в началото на XX век — с масонска престилка. Т. Рузвелт е автор на политиката на „дългата тояга“ — агресивна доктрина за външнополитическия курс на САЩ.

Пазачи с качулки пред вход на масонската ложа П-2, нашумяла през 80-те години в Италия със скандалите, свърза ни с банкови измами, планове за държавен преврат и мистериозни убийства на нейни членове.

Велики майстори на Велики американски ложи. Най-горе е портретът на един от прадедите на Бил Клинтън — Де Вит Клинтън, шеф на Нюйоркска ложа. Вижда се, че масонската традиция във висшата администрация на САЩ е от самото начало на тази държава.

GILES FONDA YATES, ESQ.
Author of "Summertime," & "Yesterdays of New
York City."

HON. WM. HUBBARD.
OF COLUMBUS, OHIO.
Genl. Q. Master of the O. Grand
Encampment of Knights Templars
and the Appendant Orders in the
United States. Past Grand Master
of U.S.A. Author of "Masons the
Knights" etc. etc.

W. J. B. MCLEOD MOORE, B. A., Grand Secretary of Grand Lodge
of the Provincial Grand Conclave of
Knights Templars

T. D. MERRICK, ESQ.
OF THE PROVINCIAL GRAND CONCLAVE OF
KNIGHTS TEMPLARS

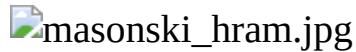
HON. ALBERT PIKE,
OF NEW ORLEANS, LA., P. G. Master
and P. O. H. Prior of Arkansas

WINSLOW LEWIS, M. D.

Портрети на Велики майстори на масонски ложи в САЩ от XIX век.
Най-вдясно на втората редица е Албърт Пайк — Черният пана на
масонството — сатанист, който не крие възгледите си и който
предвижда да има три световни войни за завладяването на
планетата. Двете са вече история.

Масонският храм във Филаделфия, САЩ. Един от най-старите в страната. Строен с мащаб и с много пари, той демонстрира кой управлява Америка. Днес във всеки американски град основната сграда е местният масонски храм.

Печатът на САЩ. Държавната символика на най-мощната страна в света е изцяло масонска. От едната страна е изображен орел, държащ 13 стрели. Толкова са израилевите племена според еврейската митология. Пирамидата е също с тринаесет степени, под нея пише „Нов световен ред“, окото на Луцифер свети на липсващия връх.

Rondout 143
N.Y.

Clemente Amitie Cosmopolite
No. 585 New York City
J. S. Lang Jr.

Darcy 187
N.Y.

John Hancock 70
N.Y. City

Marsh 188
New York City
March 11, 1841

Hermann 9298
N.Y. City
March 11, 1852

Печати на масонски ложи в САЩ от XIX и началото на XX век.
Повечето от тях имат за отличителен знак пентаграмата —
петолъчката. Този знак е пренесен трайно и в комунистическата
символика от масоните-евреи — Троцки, Ленин, Свердлов, Зиновиев и
други.

Beachtet am 27. 4. 1921 (Rohm, Eingabe zur
Juden-Religion):

1. Alldeutscher Verband, Berlin.
2. Deutschvölkischer Schutz- und Trutzbund, Hamburg.
3. Deutschbund, Gotha.
4. Gemeinschaft deutschvölkischer Bünde, " .
5. Deutschvölkischer Arbeitsring, Berlin.
6. Deutschvölkischer Schriftsteller-Verband.
7. Bund völkischer Lehrer Deutschlands, Berlin-Tegel
8. Deutschvölk. Arbeitsgemeinschaft, Charlottenbg.
9. Deutscher Schafferbund, Hamburg-Bergedorf.
10. Verein deutscher Studenten, Berlin.
11. Deutscher Orden, Dornberghag.
12. Deutsche Schwesterenschaft usgl.
13. Jungborn- Bund, Bonntrag.
14. Freiland-Freisigalid- Bund.
15. Jungdeutscher Bund, Hamburg.
16. Deutscher Harald, Berlin.
17. Jungdeutscher Orden.
18. Thule-Gesellschaft, München.
19. Deutscher Volksbund (v. Ramz) Berlin.
20. Bund der Aufrichtak, Berlin.
21. Verband gegen die Überhebung des Judentums.
22. Ausschuss für Volksaufklärung, Berlin.
23. Verein Roland, Berlin-Tegel.
24. Bund deutschvölkischer Juristen.
25. Deutschsozialer Bund, Spandau.
26. Treubund zum aufsteigenden Leben, Stuttgart.
27. Deutsche Erneuerungs-Gemeinde, Leipzig.
28. Verein „Germania“, Leipzig.
29. Mitgard- Bund, Buchholz in Sv.
30. Bund für deutsche Erneuerung, Stuttgart.
31. Gesellschaft deutschgermanischer Gestaltung,
Chemnitz.
32. Deutschsocialistische Partei.
33. Reichs-Gegenseit- Bund.
34. Nationalsozialistische Arbeiterpartei, München.
35. Verein-Deutscher—Supernationaler Arierbund,
Danzig-Langfuhr.
36. Bund zur Pflege nordischer Kunst und Wissenschaft
Berlin.
37. Deutschgläubige Gemeinschaft.
38. Guido v. List-Gesellschaft, Berlin-Wien.
Weiter Vereine in 18 Städten, politische und
anderer Art.

Списък на организацияите, членуващи в окултния Германенорден. На 34-о място фигурира НСДАП — партията на Хитлер, която ще вземе властта в Германия след няколко години. Оказва се, че най-мощната тоталитарна партия в Западна Европа през XX век е част от никакъв окултен мистичен кръг.

Титулната страница на списъка на организациите, членуващи в окултния Германенорден. Сред членовете на ордена е и нацистката партия, което доказва нехристиянската същност на тази формация.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

ONE people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Diamonds, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly persecuted, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Diamond's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breasts of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish case. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian civilization a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Hussars, at Aldershot, Jan. 1920.

The National Russian Jews, in spite of the like Bolsheviks or Lunacharski cannot be discredited under which they have suffered, have managed to play an honourable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have strenuously promoted the development of Russia's economic resources, and their foremost in the creation of those remarkable organisations, the Russian Co-operative Societies. In politics their support has been

given, most of whom are members of the Left from the revolutionary regime. It is, however, therefore, specially important to know and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly and from these dual associations. And it is clear that Zionism has such a deep significance to the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the religious aspirations of the Jewish race. In a last effort to secure national redemption, Zionism has given a national idea of a commanding character. It has given to the Jews in Germany, as the result of the creation of Palestine, to give the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The determined and resolute work of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Decisions have been made which have already decided the policy of Great Britain. The new energies of Dr. Weizsaecker, the leader of practical purposes, of the Zionist project, backed in many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Alford, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as they will happen, there should be created in our own lifetime on the banks of the Jordan a Jewish State, under the protection of the British

Факсимile от статията на Унстън Чърчил в „Съндъи хералд“ от 8 февруари 1920 г., озаглавена „Ционизъмът срещу болневизма“. В нея се казва, че „бандата екстраординарни личности от самото дъно на големите градове на Европа и Америка хвана руския народ за косата и стала на практика безспорен стопанин на огромната империя. Тук няма нужда да се подсилва ролята, която изиграват в създаването на болневизма и във фактическото осъществяване на Руската революция тези световни и главно атеистични евреи“.

Сградата на „Бродуей“ 120 в Ню Йорк, където през 1917 г. се помещават офисите на няколко големи американски и американско-еврейски компании, финансирали борщевишкия пуч в Русия.

GENERAL SERVICES ADMINISTRATION
NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS SERVICE

THE NATIONAL ARCHIVES

Be it known that these presents shall come, greeting:

I certify that the enclosed copy, or each of the specified number of copies, of each document listed below is a true copy of a document in the official custody of the Archivist of the United States.

Department of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067. Summary of Report No. 9 of July 16, 1919, from the Directorate of Intelligence (Rome Office), Scotland House, S. W. 1, entitled "A Monthly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad." This report was enclosed with despatch No. 1072, dated London, July 23, 1919, from John W. Davis, American Ambassador to Great Britain, to the Secretary of State in Washington.

This document is from the General Records of the Department of State.

In witness whereof, I, DAVID C. GROVER, Archivist of the United States, have hereunto caused the Seal of the National Archives to be affixed and my name subscribed by the Acting Chief Archivist, General Records Division of the National Archives,

in the District of Columbia, this 29th day
of April, 1962.

David C. Brown
Archivist of the United States
D. C. Brown

Факсимиле от доклад на британското разузнаване, който може да се намери в периодичния му бюлетин – Directorate of Intelligens, A Monthly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad, no. 9, Juli 16, 1919 (861.99/5067). „Съвсем очевидно е, че борбата за международна дейност се контролират от евреи“, пише в доклада.

Хенрих Ягода – евреин, комисар на вътрешните работи по време на най-големите репресии в СССР през 30-те години.

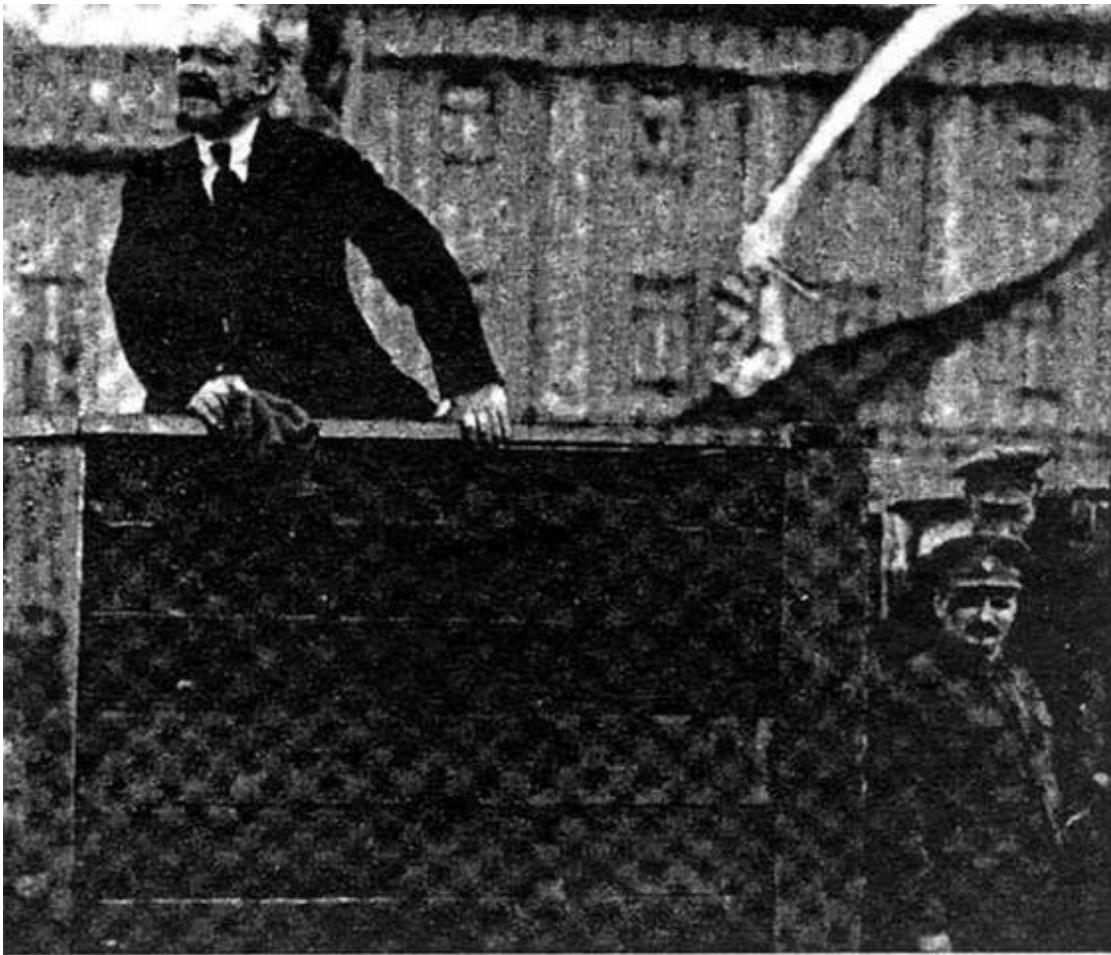
Нафтали Аронович Френкел. Евреин-бolshevik, отговорник по стрителни-те работи в ГУЛАГ.

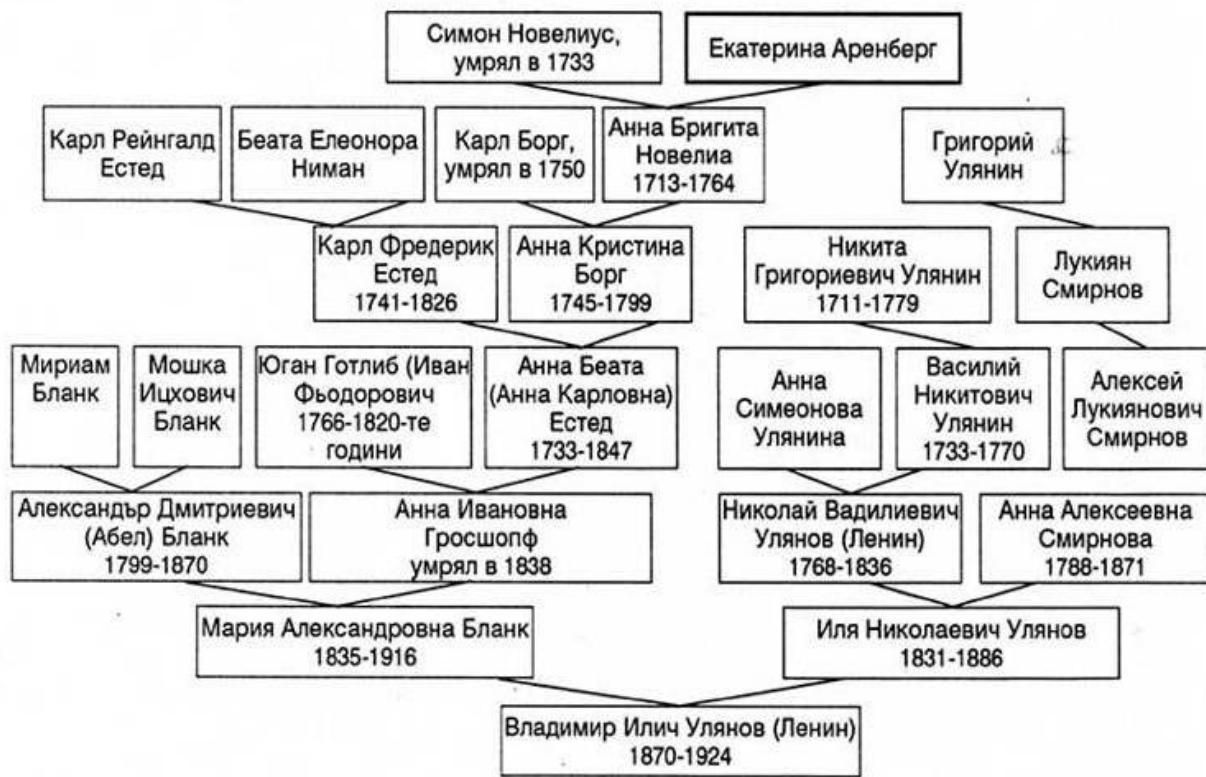
Григорий Апфелбаум-Зиновьев – руски евреин, личен приятел на Ленин, член на ЦК на болневишката партия и народен комисар. Негови са думите: „Ако 10 процента от руското насе-ление не ни подкрепя, то ще бъде уничтожено.“

Лейба Бронштайн-Троцки, руски евреин, масон 33-а степен, финансиран пряко от уолстрийтски магнати. Военен комисар по времето на Ленин, член на ЦК на болневишката партия, виновен лично за избирането на стотици хиляди руснаци. През 1940 г. Троцки е убит от друг евреин – Леонид Ейтингтон – висши кадър на НКВД.

Най-известният кадър с Ленин. Обикновено от него изрязват човека долу, до трибуната, който гледа втренчено в обектива. Това е истинският мозък на най-кървавия режим в историята — большевишкия. Евреинът-интернационалист, масон от най-висша степен, финансиран от американския еврейски магнат Яacob Шиф и подпомогнат лично от американския президент Уилсън (масон) да влезе с американски паспорт в Русия през пролетта на 1917 г. — Лейба (Лео) Бронщайн-Троцки.

Родословно дърво на Владимир Илич Улянов, от което вижда, че дядо му по майчина линия е евреин — Александър Бланк. Майка му — също, което по еврейските закони прави 100% евреин.

КАКВО СЕ СЛУЧИ СЛЕД ПЪРВОТО ИЗДАНИЕ НА „БУМЕРАНГЪТ НА ЗЛОТО“

Г-н главен прокурор,

От не малко време в страната действат сили с ксенофобска, расистка и антисемитска насоченост и прояви.

Това е недопустимо от Конституцията на Р България и от Наказателния кодекс.

Напоследък излезе от печат книгата на Волен Сидеров „Бумерангът на злото“.

Тя е определено с антисемитски характер и всява омраза.

Публикувайки откъси от книгата, „Монитор“ стана съпричастен към антисемитизма и всяването на омраза.

Чувствам се застрашен затова също има немалко основания.

Съобразно горното, моля уважаемия Главен прокурор да направи необходимото щото Волен Сидеров и евентуално главният редактор на „Монитор“ да бъдат подведени под съдебна отговорност за провеждане на антисемитизъм и за проповядване на омраза на религиозна основа.

Арон Абрамович
(Следва домашен адрес)

Жалбата на човек от „Шалом“, подадена директно до Главна прокуратура, по която бе заведена предварителна прокурорска проверка срещу автора на „Бумерангът на злото“ и срещу вестник „Монитор“ за „всяване“ на омраза.

Прокуратура на РБ, Главен прокурор
Вх. № 819 от 13.02.2002 г.

Върховна касационна прокуратура
Вх. № 1409 от 14.02.2002 г.

Софийска градска прокуратура 1094 от 01.03.2002 г.
ДСВР — вх. № 6639 / 01.03.2002 г.

По реда на чл.191 от НПК с оглед на чл.114, ал.1 от НК
На основание чл.191 и чл.180 от НПК

Постановление:

В сток от 30 дни да се извърши предварителна проверка

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ОСЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТО ЗАСЕДАНИЕ

София, петък, 22 март 2002 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря, господин Мутафчиса.

Господин Местан, имате лумата да развиете своя актуален въпрос към министъра на вътрешните работи във връзка със зачестваните случаи на издаване и разпространение на антисемитска и ксенофобска литература в България.

ЛЮТВИ МЕСТАН (ДПС): Благодаря Ви, госпожо председател.

Уважаеми господа министри, уважаеми господин министър на вътрешните работи на Република България, уважаеми колеги! В последно време у нас се забелязва масирано издаване и разпространение на антисемитска и ксенофобска литература. Като пример ще посоча само някои заглавия, подготвени от издателство "Жар птица" и издателство "Жарава 2002", които се разпространяват свободно и без ограничение из книжните лавици. Става дума за трудовете на Адолф Хитлер "Моята борба" и "Борбата за нова Европа", на Йозеф Гьобелс "Политически речи", Бенито Мусолини "Фашистката революция", които в добавка са гарнирани с по-съвременни в кавички издания като "Холокост - измамата на столетието" на Юрген Граф и, разбира се, "Бумерангът на злото" на нашия Волен Сидеров.

Списъкът може да бъде допълнен с още множество подобни издания не само на това, но и на други издателства. В добавка можем да отбележим, че вече и на български страници в Интернет се показва открито пропагандиране на ксенофобия, антисемитизъм и националсоциалистическа идеология. Искам да припомня, че само преди месец заради издаване на книгата "Моята борба" на Адолф Хитлер в Чехия издателят беше осъден на 3 години лишаване от свобода и конфискация на изданието. При това само дни след появата на книгата на пазара. За съжаление досега у нас никой не е предприял никакви ограничителни действия спрямо подобна литература. Такива издания за жалост сдават ли подпомагат приобщаването ни към европейските и атлантическите структури.

Неко повече, уважаеми господин министър, от тези издания лъжа на откровен фашизъм. Те явно целят създаването в страната на етническо и социално напрежение, респективно създават условия за взривяване на най-ценния и безспорен продукт на българския преход към пазарна икономика и гражданско общество - български етнически модел.

Не бих искал това положение да остане така, не бих искал и моля всички политически сили да се обединят около това да не оставим българските евреи да се чувстват несигурни, притеснени в страната, която преди половин столетие ги спаси от фашистите.

Уважаеми господин министър, в Наказателния кодекс на Република България, в чл. 106, които засяга случаите на разпространение на фашистка идеология, защото аз смятам, че в случая става въпрос за разпространение на фашистка идеология чрез тези издания и, разбира се, чл. 162 и чл. 164 - това са престъпления, които се наказват с лишаване от свобода до три години или поправителен труд.

Във връзка с това Ви моля да ми отговорите дали Министерството на вътрешните работи е селило главния прокурор за тези престъпления и смята ли да го направи? Дали МВР смята за необходимо да предприеме по своя линия рестриктивни действия по отношение на бъдеща поява на такава литература по книжните лавици и в българските портали на Интернет? Очаквам с интерес отговора Ви. Благодаря.

Стенограма от изказването на депутата от ДПС Лютви Местан, втори човек в партия на Доган. Според Местан „Бумерангът на злото“ е „антисемитска“ и „ксенофобска“ книга. Депутатът от Движението за права и свободи се обръща към министъра на вътрешните работи, за да иска от него санкции за автора на

„Бумерангът на злото“. Той дори не е направил юридическа консултация и не отчита, че МВР може да прилага санкции без прокурорска оторизация само в тоталитарни и полицейски държави.

Изглежда за етническата партия на Доган това е идеалът за България.

Facts About Israel

Foreign Relations

Israel at 50 & Beyond

Government

Law

Personalities

Peace Process

Culture

Economy

Religion

**THE ANTISEMITISM MONITORING
FORUM
THE GOVERNMENT SECRETARIAT**

**Report of Anti-Semitic Incidents - April
1999**

General

A relatively large number of incidents were recorded in April connected with the commemoration of Hitler's birthday which fell on April 20th.

In Russia violent incidents are on the rise, a trend that began in early 1999.

The incidents include explosions near or in Jewish installations and are apparently of an anti-semitic nature.

Bulgaria - An anti-Semitic article was published in the 'Monitor' newspaper by Volen Siderov, a veteran influential journalist. The article denounces the attacks on Yugoslavia and is divided into two parts - the first defines the U.S. as the 'new Judah' which operates exactly according to the same invalid values of the Jews

Част от уеб сайта на Външно министерство на Израел. В графата „антисемитизъм“ е посочена статия на Волен Сидеров в „Монитор“ от април 1999 г., озаглавена „Битката срещу Христос“ и посветена на Великден. В нея авторът не прави друго, освен да цитира Стария и Новия завет, за да поясни неприемането на Син Божи от евреите.

Това е окачествено от ционистките активисти в България и от техните наставници от Тел Aviv като „антисемитизъм“. Явната връзка и зависимост на ционистките организации в България с чужди държави и централи трябва да ни посочи отговор на въпроса „За кого работят организираните български евреи?“.

[RETOUR A LA PAGE D'ACCUEIL DE CJE](#)
**Antisionisme, antisémitisme,
antijudaïsme**

Sauf exception, nous nous limitons ici à l'antisémitisme, l'antisionisme et au négationnisme à connotations théologiques et/ou religieuses.

Nous utiliserons également cette rubrique pour dénoncer publiquement certains propos oraux ou écrits, dont nous aurons estimé que, outre leur caractère violemment offensant pour le peuple juif, ils relèvent de l'antisémitisme, de l'antisionisme et/ou du négationnisme.

voir aussi

Si vous avez été victime d'actes ou de propos de nature antisémite, contactez : antisemitisme@hotmail.com

Voir aussi : antisem.com, qui recense les textes et actes antisémites actuels

Antisémitisme - Antisionisme

Événements, textes, caricatures, etc.

Les dirigeants des Eglises évangéliques de la Bulgarie condamnent la vague d'antisémitisme qui sévit dans le pays. Fondation de la Tolérance, 21 février 2002

Le 16 février 2002, les chefs de cinq églises évangéliques de Bulgarie ont tenu une conférence de presse, intitulée 'Des pasteurs bulgares contre la xénophobie et l'antisémitisme'. Ils ont exprimé leur inquiétude de la montée de ce qu'ils estiment être une vague d'antisémitisme en Bulgarie. L'occasion de l'événement est un livre édité récemment : 'Le boomerang du mal', écrit par M. Volen Siderov, rédacteur-en-chef adjoint de l'un des principaux journaux bulgares- 'Le Moniteur', et également la menace des groupes de skinheads visant les mendiants, les Tziganes et les minorités en général. Ce livre a un caractère nettement antisémite et constitue lui-même une anthologie de diffamations anciennes et maintes fois ressassées à l'encontre des juifs

Leaders of Evangelical Churches of Bulgaria condemn the wave of anti-Semitism in the country. Tolerance Foundation, February 21, 2002

On February 16, 2002 the leaders of five Evangelical Churches in Bulgaria [1] made a press conference, entitled 'Bulgarian pastors against xenophobia and anti-Semitism'. They expressed their anxiety for the rising, by their opinion, of wave of anti-Semitism in Bulgaria.

Още един донос по повод конференцията на „евангелистки пастори“ от София, които заклеймили „антисемитизма“ в книгата на Волен Сидеров „Бумерангът на злото“. Сред пасторите са хора от забранената секта „Слово на живот“ като Иван Хазърбасанов, който е мимикирал в „евангелистки пастор“. Вижда се какви хора

използват в мръсната си пропаганда българофобите от Български хелзинкски комитет и фондация „Толерантност“ на Емил Коен, за да клеветят страната си в чужбина.

Human Rights Without Frontiers Int.

HRWF is independent of all political, ideological or religious movements. Its object is to promote democracy, the rule of law and the rights of the individual - man, woman and child - everywhere in the world, by every appropriate means. Nobody carrying out a political mandate (including representing a political party in exile) or being a cleric can be a member of the board of directors.

• Countries List

Table of contents

Subscribe to our
daily press
service
info@hrwf.net

• [Leaders of Evangelical Churches condemn the wave of anti-Semitism in the country](#) – (22.02.2002)

Leaders of Evangelical Churches condemn the wave of anti-Semitism in the country

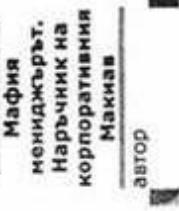
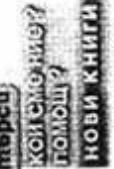
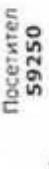
Tolerance Foundation (20.02.2002) / HRWF International Secretariat (21.02.2002) - Website <http://www.hrwf.net> - Email info@hrwf.net - On February 16, 2002 the leaders of five Evangelical Churches in Bulgaria [1] made a press conference, entitled 'Bulgarian pastors against xenophobia and anti-Semitism'. They expressed their anxiety for the rising, by their opinion, of wave of anti-Semitism in Bulgaria. The occasion for the event was a recently published book 'The boomerang of the evil', written by Mr. Volen Siderov, a deputy editor-in-chief of the one of the main Bulgarian newspapers - 'Monitor', as well as the threat of groups of skinheads targeted against the beggars, Roma people and minorities in general. That book has sharply expressed anti-Semitic character and present by itself a collection of old and many times repeated libels against the Jews.

According the book the Jews are authors of all bad events during the all history of the world. It has been preceded by lot of anti-Semitic and openly fascist (for example - "The lie for the Holocaust", "Political speeches" by Goebbles, a lot of titles of Mussolini and, of course, the notorious work 'Mein Kampf' by Hitler etc.) books. The religious leaders stated that similar books that have been sold out very well, cast a blur on the name of Bulgaria. They declared that most important historical merit of Bulgarian people is the saving of the Bulgarian Jews from the Nazi's camps during the time of the Holocaust. They sharply condemned the way of the anti-Semitic propaganda and said it has been an extremely malefic influence on the souls of the young generations. At the end of the event they said: 'If there are now in Bulgaria people who

Уебсайт на поредната „правозащитна“ организация, която разпространява доносите на Емил Коен, Красимир Кънев и останалите наемници на Сорос по повод „Бумерангът на злото“.

Живеещите в България нейни врагове от хелзинкския комитет и фондация „Толерантност“ организират заклеймяване на „антисемитизма“ на Волен Сидеров и разпращат информация по цял свят за това, че в България се е появила такава страшна книга.

Най продавани книги

 <p>Любовните премеждия на Монти Бодкин автор П.Г.Урхус</p>	 <p>Мафия менеджърът, наръчник на корпоративния маинав автор Мениджърът</p>	 <p>Бумерангът на злото автор Волен Сидеров</p>
  <p>Choose Language:</p> 		
		

Уебсайтът на книжарница „Хеликон“, от който се вижда, че „Бумерангът на злото“ е една от трите най-продавани книги за месец март. Хиляди са само отзивите за книгата, получени от автора. В тях обикновените хора на България от цялата страна изказват единомислие с написаното в книгата. Според логиката на „Шалом“, „24 часа“, „Дума“, Български хелзинкски комитет, „Свободна Европа“ и други центрове на българофобията всички тези хиляди читатели са „антисемити“, „нацисти“ и „фашисти“.

Задача за застъпстването на данни не е да пропагандира конкретни или други политически идеологии, а да съдържа представления за даден исторически документ. Всички тези задачи са чисто научни и разпространяват информация. Задачите и другите предмети по математика информират учениците и не подават им наказател-

второго в это время. Раньше считалось, что это в практическом контексте — лучше это знать, чем не знать, — но сейчас это не обязательно является результатом занятия, скажем, по изображению или даже пересказу. «Чтобы понять», говорит Рубинштейн в «Лекциях по археологии и архитектуре Тиринии», — приведена на страницах книги одна из главных мыслей. Вместе с тем, как и во всех других занятиях

За заслуги в развитии спорта, удостоенные ее звания «Заслуженный тренер СССР», разработке методик спортивной подготовки в баскетболе и за заслуги в развитии спорта в Краснодарском крае награждена золотой медалью на ленте ее звания «Заслуженный тренер СССР».

Задължително: Задължителният документ на лекарския кабинет не е пълен кабинет, не е в състояние, не може да бъде изпълнен и не може да се използва като лекарски документ. Задължителният документ на лекарския кабинет е от изпълнителен характер.

Все выше сказанное не касается случаев, когда члены, занятые, например, в т. п., не отдаются никаким из вышеперечисленных видов деятельности. Более того, в таких случаях члены не могут считаться членами

развиваться дальше, улучшить и дополнить. Такие же концепции включают в себя также новые виды прогностических методов.

и вспомогательные виды физической культуры, то есть те виды физической культуры, которые не являются основными видами физической культуры.

и вспомогательные машины. Планы сдачи не сдаются, не делают никаких работ. Не делают никаких

“Задачи мы ставим
и Генерал Бонапарт, и
требовали до конца года

однако заслуга в изобретении, по-видимому, не заслуживает

— Тогда же вспомнил
о том, что у него есть старший брат. Но
они в свое время тоже не занимались вос-
питанием преступников, потому времена
такого изъятия из общества должны были
быть спасены... Вы же, господа, вероятно
не со спокойствием сядете на раскладку в
доме, где живут преступники?

Более подробно о нем можно прочитать в книге Альберта Каннера и Мартина Фогеля «Революция в науке» (Москва, 1988).

**ТЕЗИ КНИГИ СА ПЕЧЕЛИВИ
ТЕЗИ КНИГИ СА ОПАСНА МЕДИА
ТЕЗИ КНИГИ СА ВЛАСТ
ВЛАСТ НАД НЕЗНАЕЩИТЕ
ТЕЗИ КНИГИ СА ИЗБОР**

◎ 117

Брой на бюлетина на Български хелзинкски комитет, посветен почти изцяло на „Бумерангът на злото“ и книгоиздателите, които са се осмелили да издават такива книги. Тези книги са опасни, казва БХК и иска репресии за автори и книгоиздатели. „Правозашитниците“ от този комитет като Красимир Кънев, Емил Коен, Алфред Криспин, Юлияна Методиева, Татяна Ваксберг и други от години внушават българофobia у общественото мнение чрез статии и доноси-доклади до Държавния департамент на САЩ, в които пишат, че в България има расова и верска дискриминация от страна на българите — православни християни. Тези доноси на БХК влизат в годишните доклади на Държавния департамент и обикалят света. Имаме налице целенасочена антибългарска клеветническа дейност на БХК срещу страната ни. Как работи Българският хелзинкски комитет се разбира от публикацията във в. „Сега“ от 5 април 2002 г., в която се описва как БХК обявява за „убит от полицейска репресия“ Васил Мирчев. В. „Сега“ установява, че Васил Мирчев е жив и доносът на хората на Красимир Кънев клевети България с помощта на груби лъжи.

Волен Сидеров оглавява крайнодесните?

Боятка Драгубуми

У нас не само съществува антисемитизъм, но в последната година той се пропагандира масово, заключиха участниците във вчерашната дискусия "Има ли България проблем с антисемитизма". Председателят на организацията на евреите в България

"Шалом" Емил Кало предложи да се направи социологическа диагноза на обществото. Според него са зачестили случаите на издаване на антисемитска литература, маргинални прояви на вандализъм и опити за сформиране на идеологическо ядро на база на литературни про-

изведения като "Моята борба", "Холокост-измамата на столетието" и речите на Гьобелс.

Безпокойство будело и усиленото пропагандиране на предстоящото учредяване на партия от над 15 антисемитски организации на 8 юни в Националния исторически

музей в столицата. Според слуховете журналисти Волен Сидеров е пласен за неин лидер. Държавата категорично трябва да се разграничи от проявите на антисемитизъм, призова секретарят на Националния съвет за етнически малцинства Михаил Иванов.

Поредната манипулативна статия, която внушава на публиката, че

Волен Сидеров оглавява „крайнодясна“ или „фашистка“ партия.

Кампанията следва логиката на последователно редуване на кръгла маса и поръчкова статия в лявата и чуждестранната преса. В случая

дописката е във вестника на бившата компартия „Дума“ и мултилицира мислите на „Шалом“, където смятат, че в България не само че има антисемитизъм, но той се пропагандира масово.

Предвижда се появата на партия, която според слуховете щяла да се оглави от Волен Сидеров, пише „Дума“.

Заборона на застосування підприємствами бу встановлена ум

Химлер скара издамел и учену

Объединяя Волен Сидеров, что мрази евреи и чиганы

ДЕСИ ВЕЛЕВА

В булка дискусия
се превърна вчич
кофранта маса на
ки "Задължава и в
дата от издаването
на първата литература
организирана в СУ
Кавадарци по книга
Дадене и печат на с
кутия по журната коми
тетика и масонски кове
кации. Не труда се
зверувана изтапило и
не го измъчило.

ки комитета.
Политикой № 6, что замыкает в центре кружка в библиотеке на базаре и в библиотечном фонде фонд защиты деяности се Галин Иорданов, гл. редактор в издательстве "Жатва" 2002г. и бывший директор на муз. "Жар птица". Две из издательств на базаре фигурируют у нас. Наконец же для замыкания кружка Иорданов и не искал для создания

Prestige as a factor in depictions

卷之三

Статия в изданието на бившата комунистическа партия „Дума“ от 14 март, 2002 г., в която се отразява кръглата маса „За ползата и вредата от издаването на нацистка литература“, организирана и финансирана от ционистки кръгове, начело с преподавателя във Факултета по журналистика Алберт Бенбасат. Кръглата маса се проведе в Софийския университет на 13 март 2002 г. и представляващие гигантска манипулация и натрапване на груби лъжи от страна на Български хелзинкски комитет и други Соросови агенции у нас. Юлияна Методиева от БХК обявява, че „Бумерангът на злото“ всява уникална омраза към евреи и цигани. В книгата няма нито една дума за цигани. Тази лъжа дава представа за стила на кампанията срещу автора Волен Сидеров.

В България се ражда антисемитизъм

Фашистка литература залива „Славейков“. Евреите у нас са уплашени

КАТЕРИНА ТОДОРОВА

„Най-добрите книги са продадените книги!“ С тази лептина на разговор в САЩ ме посреща 28-годишният издател Константин Хаджинев. Неговото издателство „Жарала 2002“ пуска какъвто една поредица книги, която разбуни еврейската общност у нас.

„Моята борба“ на Хитлер, „Политическа реч“ на Гьобелс, „Бумерангът на злото“ от Волен Сидеров, „Холокост – изненада на столетието“ на Юрген Граф, „Фашистка революция“ на Бенито Мусолини, „Борба за нова Европа“ срещи на Хитлер, „Руок под власть на машионите“ на Олег Платонов. Това са заглавията, които са издадени през последните месеци и заляват сергите на площад „Славейков“. „Моята борба“ има рекорден тираж от близо 5000, при положение че за Бълга-

рия има 500 продадени бройки от смета за успех.

Систематичното бъдване на фашистка и индустриална литература сериозно е обезпокоило еврейската общност

на

Според българските евреи става дума за организирана кампания. В България се заражда антисемитизъм, сметят и преодолевателят в СУ Албена Танева. Освен масираното разпространение на литература и други обекти за конспирации,

които съществува във възможността на

крайците на ЦСКА тъкъм всички не безбедници призоват на протестираме. Отказвате обаче и цялото българско общество да реагира, а това не се случва“, сподели Емил Каю от организацията на българските евреи „Шалом“.

Миналата седмица Израел благодари на българите, че пред Втората световна война са спасили от газовите камери свояте евреи.

Преди 60 г. българското общество спаси не просто евреите, спаси собствено си достойност, каза Емил Шало. 60 г. въвъншно обаче българското общество е променено до неизвестност.

Достойността му е последна грънка

Доскоро в учебника за 10 клас по история холокостът е отбележан с едно изречение: „През Втората световна война положението на евреите толкова се влошило, че живогътим висок на костъм.“

„Обвиняват ни, че сме антисемити, защото издадем такъв литература. Това

са глупости. Ние просто продаваме интересни книги, които се купуват“, твърди Константин Хаджинев от издателство „Жарала 2002“. Когато подготвили за издаване „Моята борба“ на Хитлер допитаха до адвокат, който ги уверил, че няма никако незаконно. Според издателите борбата сега с дасе проектирана за този тип литература. Това обаче щяло да е тоталитаризъм, убеден е Хаджинев.

Опасност от въздействие на тоталитаризма има, но тя е другаде, предупреждава и Албена Танева. Почнатата за това днес е добра, съмня тя и изброява какви гражданско общество, царят инерност и незанимачуваност. Писателят Примо Леви определя това явление като „сивата зона“ – зони, в които никой не се интересува от нищо. „България

за първи път има проблем с антисемитизма

Вестник „24 часа“, 18 март 2002 г. Статия, която внушава по първосигнален начин страх от книги като „Бумерангът на злото“. „В България се ражда антисемитизъм“, креши заглавието. „Фашистка литература залива «Славейков». Евреите у нас са уплашени“. Като „фашистки“ са определени книгите на руския изследвач Олег Платонов, на Макиавели и други, които нямат никакви допирни точки с доктрината на фашизма. Статията е явно поръчкова, защото няма как евреите да са уплашени, при положение, че в правителството на България в същия момент има няколко министри евреи — Соломон Паси, Лидия Шулева — Биджерано и други.

ИНЦИДЕНТЪТ във Велико Търново, при който ученик закла кучето си и съсече баща си, не е само битова драма. Нелепо е да се представя и като рецидив единствено на психическо заболяване.

Съгътстващите знаци - кървави свастики из цялата къща, "Моята борба" в ръцете на момчето - не ни дават право да маргинализираме случая.

Самата книга, неведнъж съм го казвал и писал, е съчинение, което проповядва и опредава "насилието, независомо дали е на една раса над друга, или на един индивид над друг". Отдавна е установено, че книги от този род отключват подсъзнателните агресивни инстинкти, особено попадайки у хора с лабилна психика. А в това отношение именно юношите са най-уязвими. Защото ценостната им система тегърва се формира и лесно се манипулира. Тъкмо при тях най-лесно е пристраиването към дрогата, към краж-

ЛИЧНИ

Чакайте още нацисти с брадви

Подрастващите
са най-уязвими за
агресивни внушения
и пропаганда

Док. д-р АЛБЕРТ БЕНБАСАТ

"Моята борба" и пречупените кръстове. Допускам и че са го настърчили да чете подобна книжница. Може да е нахърсан и употребен от него.

сов, комерсиален продукт се издава, разпространява и рекламира нацистка литература.

Уникални сме и в друго: на

Отново вестник „24 часа“ от 20 март 2002 г. Преподавателят във факултета по журналистика Алберт Бенбасат изгражда типична гьobelсова манипулация от един клиничен случай. Психически болно момче (нещо, което бе потвърдено веднага след инцидента) порязва с брадва баща си във Велико Търново. Тъй като намерили в библиотеката на момчето „Моята борба“ на Хитлер, Бенбасат патетично пророкува: „Чакайте още нацисти с брадви“. Според автора книгата на Хитлер е повлияла на момчето да нападне баща си. Интересно, ако близо до момчето бяха намерили подвързано течение на „24 часа“, дали Бенбасат щеше да види влияние на вестника върху психиката на младежа. Какво ли учи своите студенти по журналистика такъв преподавател, щом пише такива манипулации в печата?

ния, разпалено ги препоръчват и нещо повече - обиждат и вдигат скандали на всеки, дръзнал да изрази възмущение...

Такава инвазия на нацистка литература е прецедент за историята на българското книгоиздаване. Дори по времето на антиеврейските закони у нас излизат съчинения на Хитлер, но не и "Моята борба". Върх на цинизма обаче е поведението на така наречените издатели - "Жар птица" и "Жарава 2002".

Те, първо, грубо подменят същината на този род литература - представят пропагандното като комерсиално и наричат неграмотно скъльпните си пиратски сурогати ("Моята борба" е преведена от руски и издадена без платени авторски права) "научни издания".

Те, второ, "диагностицират" като заболяване трагедията във Велико Търново, изключвайки собствената си роля в нея.

Те, трето, изкарват реакцията на гражданско об-

Пращат Сидеров и Леонидов в затвор

Скандал се разгоря на кръглата маса за феномена Лък Пен и България, организирана от ВМРО вчера. Журналистът Волен Сидеров и поетът Румен Леонидов да влязат в затвора, привозва Иво Иванов от българското геополитическо дружество.

Сидеров трябвало да отиде на съд заради антисемитските си изказвания, а Леонидов

заради призовите за военен преврат.

Според политолога Бисер Банчев двамата сами можели да предизвикат съдебен процес, на който да изчистят позициите си. Присъда от 6 месеца до 1 година била достатъчна.

■ Спор между Леонидов и Сидеров - на 14-а стр.

“ШАЛОМ”: В България има ксенофобия

В България има прояви на ксенофобия, фашизъм и расова дискриминация, а в законите не са предвидени наказания за тях, заяви вчера председателят на регионалната ев-

рейска организация “Шалом” в Пловдив Самантов Маджар. В страната ни имало закони, които противоречали на европейското и световното законодателство. България била

единствената държава в Европа, в която са оневинени убийците на деца, каза Маджар и посочи ликвидирането на шестте деца от Ястребино по време на фашистския режим.

Скандалното изявление Самантов Маджар направи по време на семинар за преучредяване на областния съвет по етнически и демографски въпроси.

Вестник „24 часа“ от 14 май 2002 г. Дописка със заглавие „Пращат Сидеров и Леонидов в затвор“, отразяваща кръгла маса в НДК, състояла се на 13 май 2002 г. и организирана от ВМРО по въпросите на дясната вълна в Западна Европа и феномена Лък Пен. По време на

кръглата маса представителят на българското геополитическо дружество и на издателското тяло на сп. „Ние“ (претендиращо да е дясно) Иво Иванов поиска Волен Сидеров да бъде вкаран в затвора „за нарушаване на българската конституция и системно пропагандиране на античовешки и антисемитски идеи“. Тази атака доказва, че т. нар. „дясно пространство“ в България беше създадено от ДС и бившата

БКП, за да заема „правилна“ позиция в решителни моменти.

Изваждането на показ на малко известни факти от новата история на света и осветляването на двойните стандарти в политиката на световната олигархия явно е преценено като такъв момент. Според ционистката организация „Шалом“ в България има ксенофобия, фашизъм и расова дискриминация, а в законите не са предвидени наказания за тях, пише пък в. „Новинар“ от 13 юни 2002 г. Вижда се как „Шалом“, от една страна, клевети България, от друга —

обработка политическия елит за приемането на репресиращи закони, които пионките на „Шалом“ от ДПС вече готвят.

Зашо ЦРУ не предотврати трагедията?

Съществуват подозрения, че висши кръгове от американското разузнаване са се облагодетелствали от събитията.

Проблемы по определению расположения пульта до проекционного аппарата зависят от 10 факторов и могут не привести к успеху в работе по распознаванию. Ключевыми из них являются пульта в общем виде, цвет камеры CMOS и ЦПУ, блоки питания для обнаружения информации.

Ирак предлага на САЩ издирван терорист, те отказват

В ЦРУ знаели за атентатите

Тайните служби следват техните източници много преди 11 септември, твърди „Нюзик“

Американските Центри
започнаха разглеждане на
предложенията (127) и по-
търсиха подкрепа от индий-
ския съюзник. Той обаче съгласи-
л се да подкрепи тези предло-
жения, разрешави въвежда-
ният от Америка закон
за азията на "Аз Канди",
което също така подкрепи-
ло и Малайзия.

Министърът на правосъдието Дали Янакиев (запас) е директорът на ОДР Робърт Манев заявява, че днешният ден е последният по-добрите дни.

Документът на зданията
член 114 предвижда на
ФБР да се прави
запис аудиото. На 23
март федералните
агенти започнаха „отче-
ни“ изслушване, но без
результат.

— Ах Маджид в Ах-Зада база в генерале, но не враг в отряде не Платонова или Волковского, а враг в отряде не Тимура или Ахмата в отряде не Ахмада Ахмада и в ре-акторах на ФБР. Роджер Маклер занялся в отпоре за пребыванием в Сирии, но кир в Ах-Зада базе в генерале, не враг в отряде не Платонова или Волковского, не враг в отряде не Тимура или Ахмата в отряде не Ахмада Ахмада и в ре-акторах на ФБР.

В българската преса през май и юни се появиха информации, че ЦРУ са знаели за атентата на 11 септември 2001 г., цитиращи западни публикации в „Нюзик“ и други издания. Това потвърждава съмненията, които много коментатори изразиха още след терористичния акт, че в него са взели участие хора от спецслужбите на САЩ. Тази теза бе развита и в първото издание на „Бумерангът на злато“, заради което авторът бе нападан с обвинения в параноя. Оказа се, че параноята е вярна.

САЩ снемат отпечатъци на чужденците от 35 страни

ВАШИНГТОН. Прътът отпечатъци, снимки и подобни лични данни ще исчат американските власти от никоя от кандидатите в страната чужденици, преди да пазят на US администрацията, цитирал от АП.

Набележани са 35 държави, чието гражданство са дължни да преминат през драматичните мерки за сигурност, за да посетят

От 1998 г. през въпросните процедури преминават военни гости, които пристигат от Либия, Иран, Судан и Ирак.

Министърът на правосъдието Джон Амикрофт иска да разшири този списък, като включи и него още 31 държави.

Америка. Целта е да могат лесно да бъдат проследени всички, които влизат в страната. Докато тези мерки важат само за жителите на

САЩ. Подробности за плана на Министерството на правосъдието ще бъдат обявени през следващата седмица.

Европейският съюз създава общи гранични войски

Бият тревога за тотално следене

Правозащитници отхвърлят разширението полицейски пръвомощия

Страните в ЕС създават за членовете им централизирана система за събиране и съхранение на общи европейски гравитационни данни, като всички троима партерници в трибън по тях. Планът не е на 10 години, а до 2017 г. Още преди това от Русия и от германските извънредни министри се съмняват в Съвета за сигурност. Но създади

ТАИНО ВНЕСЛИ РАКЕТИ В САЩ

Три полусъюзници създават обща европейска система за събиране и съхранение на общи европейски гравитационни данни, като всички троима партерници в трибън по тях. Създади

Подслушват телефоните и Интернет в Европа

Европарламентът отменя тайната на информацията, полиция ще рови в комуникационните архиви

ВИДЕТИ
Българите в Югославия правят нов съюз
което се нарече "Македония не българия и Югославия". "Ние присъединихме между консулствата на законе за политическото поколение на българите тук", каза Миле

ЛОНДОН. Европейският парламент отпадна на критика на Великобритания и премиерствата на други страни в членбата, даващи на полицейските достъпи до информационните архиви на всички потенциални на телефон и Интернет, съобщава к. "Гардън". Практически това означава, че всички използват да се добре до "нови парлоретки" защото в

Още едно мрачно предсказание от първото издание на „Бумерангът на злото“ се сбъдна. Опасенията, че управляващата върхушка (да не забравяме думите на израелския премиер Шарон „Ние владеем Америка“) ще използва атентата в СТЦ, за да превърне страната в полицейска държава, са реалност. Освен САЩ и Европа става поле на

тотално следене и полицейски надзор. Най-фрапиращите мерки в САЩ са разпорежданятията на главния прокурор Ашкрофт да не се иска съдебно и прокурорско разрешение при обиск на частни жилища.

Светът на Оруел е реалност в САЩ днес.

“МОНИТОР” ООД

ЗАПОВЕД

№ 07 / 06.02.2003 г.

Относно: налагане на наказание уволнение

Въз основа на лично установено от мен, неявяване на работа от страна на Волен Николов Сидеров, заместник главен редактор на в-к “Монитор” на 27.01.2003 г. до 31.01.2003 г. включително, без да ме уведоми, което представлява нарушение на трудовата дисциплина по чл.187, т.1 от КТ – неявяване на работа в продължение на пет работни дни и е основание за наказание по чл.190, ал.1, т.2 от КТ поради което на основание чл.188, т.3 от КТ и при спазени изисквания на чл.189, чл.193, ал.3 и чл.194 от КТ

НАЛАГАМ НАКАЗАНИЕ УВОЛНЕНИЕ

на ВОЛЕН НИКОЛОВ СИДЕРОВ, на длъжност ЗАМЕСТИК ГЛАВЕН РЕДАКТОР на вестник “МОНИТОР”.

Препис от заповедта да се връчи на наказания и да се класира в личното трудово досие на наказания.

Заповедта, с която Петър Бълъсков уволянява Волен Сидеров от вестник „Монитор“. Вестникът стана известен в България заради коментарите и анализите на Волен Сидеров през годините 1998–2002.

Мотивът за уволнение е фалшив, тъй като точно на една от посочените дати за „неявяване на работа“ — 27 януари 2003 г. Сидеров е участвал в заседание на ръководството на вестника като зам. главен редактор заедно с Радостина Константинова, Стойко Тонев, Емил Петков и Мартин Кръстев, които би трябвало да потвърдят това, ако не искат да излъжат.

Без повод, внезапно и с псевдомотиви, издателят и главен редактор на вестника Блъсков отстранява човека, станал лице на вестника му. Защо?

Отговорът е елементарен — сделка. Според достоверни източници, визиряните в книгата бизнес кръгове предлагат да финансират изпадналия в нужда Блъсков срещу отстраняването на Сидеров. Сделката е факт в края на януари 2003 г., а през септември същата година от дължник на печатница ИПК „Родина“ Петър Блъсков вече е съсобственик на същата печатница.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

1. Библия — сиреч книгите на Св. писание на Вехтия и Новия завет, издава Св. синод на Българската църква, София, 1925 г.
2. Държавата — Платон — Изд. „Наука и изкуство“, София, 1981 г.
3. История античного коммунизма и социализма — Р. Пельман, С. Петербург, 1910 г.
4. История Русской революции — Л. Троцкий — Изд. „Республика“, Москва, 1997 г.
5. The International Jew — Henry Ford, sr Peabom, Michigan, 1920; LIBERTY BELL PUBLICATIONS, 1976 г.
6. Энциклопедия иудаизма „Меир Натив“ — Изд. „Массада“, Тел Aviv, 1983 г.
7. Еврейска история — д-р С. Бек, д-р М. Бран — Изд. Израилиски клуб „Съединение“, София, 1922 г.
8. Българската история в трудовете на еврейски учени — Сборник — Изд. БАН, София, 1970 г.
9. The Ultimate Supremacism, My Awakening on the Jewish Question — David Duke — Free Speech Press, 2000
10. Възход и падение на великите сили — Пол Кенеди — Изд. „Св. Георги Победоносец“, София, 1997 г.
11. Первая мировая война — Русская академия наук — Изд. „Наука“, Москва, 1999 г.
12. Научните основи на психологията на историята — Еюстав льо Бон — библ. „Съвременна философия на историята“, София, 1938 г.
13. Хитлер — Легенда, мит, действителност — Вернер Мазер — Изд. „Репортър“, София, 1996 г.
14. Всемирная история, Первая мировая война — АСТ, Москва, 2001 г.
15. Всемирная история, Вторая мировая война — Москва, 2001 г.

16. Святме отцм и учители церкvm — Изд. Московското университета, Москва, 1994 г.
17. Тайната на богоопознанието, Увод в семантиката и методологията на богословието в светлината на православната традиция — София, 1999 г.
18. Правила на православната църква — Изд. на Съюза на свещеническите братства в България, София, 1936 г.
19. Въведение в Свещеното писание на Стария завет — проф. Ив. Марковски, Университетска библиотека, София, 1932 г.
20. История на българската църква — Станимир Станимиров — Изд. Св. синод на Българската църква, София, 1925 г.
21. Ръководство към всеобщата история — Книгопродавница Момчилова и Сие в Търново и Русе, 1873 г.
22. Эпоха гоненье на хрисианъ и утвержденье хрисианства — проф. А. П. Лебедев — Московского императорского университета, С. Петербург, 1904 г.
23. Иудаистический национализмъ при светъ божественаго откровенъя — Протопресв. Ф. Шавельский — Годишник на соф. Университет, Богословски факултет, София, 1939 г.
24. Прегледъ на най-новата история съ прибавление на французката революция — И. И. Еригорович — Изд. Хр. Ф. Дановъ, Пловдивъ, 1888 г.
25. Основнme идеи иудаизма — М. Каценельсон, Вильно, 1914 г.
26. Еврейство в XIX столетии — А. Еайгер — Изд. „Восход“, С. Петербург, 1883 г.
27. Иудаизм — И. Бергман — Иерусалим, 1934 г.
28. Из записки еврея, „Исторический вестник“ — АХ. Ковнер — С. Петербургъ, 1903
29. Сионизм, иудейство и ортодоксия — Д. Еордон — Изд. „Будущность“, С. Петербургъ, 1900 г.
30. Уроци по българската черковна история — Издава Райчо Каролов — Габрово, 1875 г.
31. Православен пастир, Месечно проповедническо и религиозно обществено списание, кн. 7 — Изд. Свещеническите братства в България, Пловдив, 1928 г.
32. Духовна култура, Месечно списание за религия, философия, наука и изкуство, кн. 4 и 5, София, 1945 г.

33. Духовна култура, Месечно списание за религия, философия, наука и изкуство, кн. 2, София, 1945 г.
34. Духовна култура, месечно списание за религия, философия, наука и изкуство, кн. 1, София, 1943 г.
35. Философски преглед, двумесечно списание, ред. Д. Михалчев, кн. 3, София, 1929 г.
36. История израилското народа — Е. Ренан — С. Петербургъ, 1908 г.
37. Письма о старом и новом еврействе — С. Дубнов, С. Петербургъ, 1907 г.
38. Политическа психология — Густав лъо Бон — Библ. „Съвременна философия на историята“, София 1940 г.
39. Вечните ценности на юдаизма — Еужен Релжис — Библ. „Пробуда“, София, 1939 г.
40. Еврейската и християнската етика в тяхното сходство и различие от социално гледище — проф. И. Кинкел — Библ. „Пробуда“, София 1939 г.
41. Евреите и руската литература — Димитър Янакиев — Библ. „Пробуда“, София 1938 г.
42. История на България — БАН — София 1982 г.
43. Стопанска история — проф. Л. Беров — Изд. „Планета З“, София, 1999 г.
44. Days of terror — Бяла книга за жертвите на НАТО в РЮgosлавия — Center for
45. Peace and tolerance, Белград, 2000 г.
46. Мрежата на паяка, Буш, Саддам, Тачър и десетилетието на измамата — Альн Фридман, журналист от „Файнаншъл таймс“ — Изд. „Айсберг“ ООД, София, 1995
47. Хитлер — месията на Сатана — Жан Приор — Изд. „Гуторанов“, София, 1995 г.
48. Залезът на Запада — Освалд Шпренглер — Изд. ЛИК, София, 1995 г.
49. Светът на късната античност — Питър Браун — Изд. „Наука и изкуство“, София, 1999 г.
50. Wall Street and the Bolshevik Revolution — Antony Sutton — Buccaneer Books Cutchogue, New York, 1974

51. Война по законам подлости — Сборник — Изд.
„Православная инициатива“, Минск, 1999 г.
52. The Medieval Manichee — S. Runsiman — Cambrige, 1955
53. Всеобщая история социализма и социальной борьбы — М. Беер — Москва, Ленинград, 1927 г.
54. Табор в гусистском революционном движении — Й. Мацек — Москва, 1959 г.
55. Geschichte der deutchen Reformation — F. Bezold — Berlin, 1886
56. The Inner Life of the Religious Societies of the Commonwealth — R. Barclay — London, 1879
58. The World of The Ranters — A.L. Morton — London, 1970
59. Geschichte des Sozialismus und Kommunismus von Plato bis zur Gegenwart,
60. Leipzig, 1920
61. Народная реформация в Англии — Г. Вайнгартен — Москва, 1901 г.
62. Левелерм и английская революция — Г. Холлереншоу — Москва, 1947 г.
63. Утопия — Томас Ман — Изд. „Партизрат“, София, 1971 г.
64. Градът на слънцето — Томазо Кампанела — Изд. „Партизрат“, София, 1971 г.
65. Завещание — Ж. Мелие — Москва, 1954 г.
66. Карл Маркс как религиозны тип — С. Булгаков — Москва, 1911 г.
67. В. И. Ленин, Собрание сочинений, 5-ое издание
68. Тероризъм и комунизъм, Анти-Кауцкий — Л. Троцкий, 1920 г.
69. Социализъм — И. Р. Шафаревич, Москва, 1974 г.
70. Европеите в международната политика — Национален институт за международни изследвания — Изд. „Интела“, София, 1998 г.
71. Международната финансова система на съвременния етап — Стоил Кодинов — Изд. БАН, София, 1992 г.
72. Международни финанси — Кийт Пилбийм — Изд. FTP, София, 1995 г.
73. 100 документа към предисторията на войната, Извадки от официалната германска бяла книга — София, 1939 г.

74. Какво всъщност иска Чичо Сам — Ноам Чомски — Изд. „Нова зора“, София, 2001 г.
75. Най-големите бизнес истории на всички времена — Сп. FORBES — Изд. „Кибеа“, София, 2000 г.
76. Глобализацията — Зигмунт Бауман — Изд. ЛИК, София, 1999 г.
77. Русия в разруха — Александър Солженицин — Изд. „факел Експрес“, София, 78. г.
79. Комунистически манифест — Карл Маркс, Фридрих Енгелс — Изд. „Партиздат“, София, 1944 г.
80. История на руската революция — Левъ Троцки — Изд. „Витоша“, София, 1932 г.
81. Русофобия — Игор Шафаревич — Москва, 1991 г.
82. Създадени вечни, Успешните практики на вечните компании — Джеймс Колинс, Джери Порас — Изд. „Класика и стил“ ОД, София, 2000 г.
83. Новата цивилизация, Политиката на третата вълна — Алвин и Хайди Тофлър — Военно издавателство, София, 2000 г.
84. Бунтът на елитите — Кристофър Лаш — Изд. „Обсидиан“, София, 1997 г.
85. Година 501-а, завоюването продължава — Ноам Чомски — Изд. „Агато“, София, 1997 г.
86. Големият провал — Збигнев Бжежински — Изд. „Народна култура“, София, 1991 г.
87. Бъдещето на капитализма — Лестър Търоу — Изд. „Весела Люцканова“, София, 88. г.
89. Голамата шахматна дъска — Збигнев Бжежински — Изд. „Обсидиан“, София, 1999 г.
90. Извън контрол — Збигнев Бжежински — Изд. „Обсидиан“, София, 1999 г.
91. Виновниците за Европейската война, Германска бяла книга, Австро-унгарска червена книга, Английска синя книга, френска жълта книга, Руска оранжева книга, Белгийска сива книга, сръбска синя книга, С предговор от д-р В. Радославов — София, 1916 г.
92. Комитет 300 — Джон Колеман — Изд. „Витяз“, Москва, 2001
93. Апокалипсис нашего времени — Василий Розанов — С. Петербург, 1917 г.

94. История на френската революция — Н. Станевъ — София, 1900 г.
95. Световната война (1914–1918 г.) — заговоръ за грабежъ, Популяренъ политico-економически анализъ на световната война — А. Д. Ангеловъ — София, 1941 г.
96. Истината по списъка на българските масони, Масонството като автор на световни революции и атентати — Библиотека „Националенъ стражъ“, София, 1937 г.
97. Праотечеството и праезикът на българите — д-р Ганчо Ценовъ, София, 1907 г.
98. Закона против социалистите въ Германия, София, 1907 г.
99. На гости в Германия, наблюдения и впечатления — проф. Ц. Калянджеевъ — Изд. „Хемусъ“, София, 1938 г.
100. Националната държава — Проф. Л. Владикинъ, София, 1942 г.
101. Ньойският договоръ и България, София, 1935 г.
102. Великобългарският светогледъ — Библ. „Родна мисъл“, София, 1939 г.
103. Политическите партии, История на политическите партии въ демократичните държави: франция, Съед. Щати, Швейцария и история на парламентаризма и на партиите въ Англия — Г. Дерманчевъ, София, 1910 г.
104. Борба за новъ редъ — проф. Л. Владикинъ — Научна библ. „Нова Европа“, София, 1943 г.
105. Моят боенъ дневникъ — Бенито Мусолини — Изд. „Т. Ф. Чипевъ“, София, 1938 г.
106. Еврейска държава — Тедор Херцел — Издателски център „Шалом“, София, 1991 г.
107. Еврейската мисъл — Андре Шураки — Изд. „Панорама“, София, 1995 г.
108. Съвременна Европа, фашизъм, култура — антифашизъм — Людмил Стояновъ — Библ. „Култура“, София, 1936 г.
109. Пелена, Тайните войни на ЦРУ — Боб Удуърд — Изд. „Партиздат“, София, 1989 г.
110. The mass psychology of fascism — Wilhelm Reich — A Condor Book, Souvenir Press and Academic LTD

111. Ethnic America (A History) — Thomas Sowell — Basic Booksq
1981

112. Окултизъм, магия и културна мода — Мирча Елиаде — Изд.
„Прозорец“, София

113. Еврейският нацизъм — В. Н. Емельянов — Изд. „Русская
правда“, Москва, 2001 г.

114. Реч на Адолф Хитлеръ пред Германския Райхстагъ от 19
юлий 1940 г. — София, 1940 г.

115. Православие и икуменизъм — доц. д-р архимандрит
Серафим (Алексиев), доц к.б.н. архимандрит Серафим (Язаджиев) —
София, 1998 г.

116. Империята — Ришард Капушчински — Изд. „Фльорир“,
София, 1994 г.

117. Размишления за Франция — Жозеф дьо Местр, Изд. „Кама“,
София, 1996 г.

118. В какво вярва този, който не вярва — Карло Мартини,
Умберто Еко — Изд. ЛИК, София, 2001 г.

119. Масонство, култура, и русская история — Виктор Острецов
— Москва, 1999 г.

120. Историческите задачи на Израил — М. Варшавский,
Печатница „Пряпорецъ“, София, 1931 г.

121. Les complots de le C.I.A. — D.Antonel, A. Jaubert, L. Kovalson
— Editions Stock, 1976

122. Бриановата Паневропа, истинските мотиви и цели —
Никола Ризов — София, 1931 г.

123. Албионъ потегля на война, спомени от Англия 1939/1942 —
Жорж дьо Модюи — София, 1943 г.

124. Лъжите на английската пропаганда през Световната война и
сега — Херманъ Вандершекъ — Берлинъ, София, 1941 г.

125. Проблеми современной России глазами русских архиереев
— Изд. „Царское дело“, С. Петербург, 1996 г.

126. За небесната йерархия, за църковната йерархия — Св.
Дионисий Ареопагит — София, 2001 г.

127. О предательстве иуди — Св. Йоанн Златоуст — Изд.
„Шпил“, С. Петербург, 1998 г.

128. Принципи на юдаизма — Сара Айзъксън — Изд. „Лаков
Прес“, София, 2000 г.

129. Евреите и Талмуда — Ф. Берние — Изд. „Лаков Прес“, София, 2001 г.
130. Еврейското наследство — Дан Кон-Шербок — Изд. „Шалом“, София, 1999 г.
131. По пътеките на еврейската история — Р. Самуелс — Изд. „Шалом“, София, 1994 г.
132. Моята борба — Адолф Хитлер — ИК „Жар птица“, София, 2001 г.
133. фауст — Йохан Волфганг Гьоте — Изд. „Народна култура“, София, 1962 г.
134. О древности еврейского народа — Йосиф Флавий — Москва, Йерусалим, 1994 г.
135. Масонството в Източна Европа — Даниел Березняк — Изд. „Мариам“, София, 1999 г.
136. България и световната история (Синхронни таблици, карти и схеми, генеалогични таблици, царе и владетели, исторически речник) — Велико Търново, 137. г.
138. Европа срещу фашизма — Милен Семков — Изд. „Народна просвета“, София, 1990 г.
139. Масонство въ его прошломъ и настоящемъ — под редакціей С. П. Мельгунова и Н. П. Сидорова — Изд. „Задруга“, С. Петербург, 1914 г.
140. Тайната доктрина — Елена Блаватска — Изд. „Астрала“, София, 1994 г.
141. Тайная сила масонства — Александр Селянинов — Изд. „Русский вестник“, Москва, 1999 г., репринт с издания С. Петербург, 1911 г.
142. The new rulers of the world — John Pilger — Verso, London, 2002
143. Ереи в России и в СССР — Андрей Дикий, Ню Йорк, 1967 г.
144. История Советской Росии — И. С. Ратковский, М. В. Ходяков — С. Петербург,
145. Еврейски въпрос — Алексей Шмаков — С. Петербург, 1906 г.
146. Българска военна история през Средновековието — БАН, София, 1994 г.

147. Архипелаг ГУЛАГ — А. И. Солженицин — Инком НВ, Москва, 1991 г.
148. Евреи в русской истории — Ю. Иванов — Изд. „Витязь“, Москва, 2000 г.
149. Еврейский вопросъ — Ф. М. Достоевский — Изд. „Витязь“, Москва, 1994 г.
150. Руско-еврейский диалог — А. Дикий — Изд. „Витязь“, Москва, 1995 г.
151. Тайна беззакония в исторических судах России — Изд. „Царское дело“, С. Петербург, 2002 г.
152. Еврейский вопросъ — Алексей Шмаков — С. Петербург, 1906 г.
153. Равноправье и еврейский вопросъ — А. Липранди, Харьков, 1911 г.
154. О канонизации государя императора Николая II — Изд. „Слово“, Москва, 1999 г.
155. За душата и възкресението — Григорий Нисийски — Изд. ЛИК, София, 2001 г.
156. Четири диалога — Ансем Кентърбърийски — Изд. ЛИК, София, 2001 г.
157. Защо Бог стана човек — Ансем Кентърбърийски — Изд. ЛИК, София, 2001 г.
158. За Светия дух — Василий Велики — Изд. ЛИК, София, 2002 г.
159. От пещерите и дебрите на индусите — Елена Блаватска — Изд. „Славения“, Варна 2001 г.
160. La France juive — E. Drumonde — Paris, 1906
161. Антична България — Йордан Табов — Изд. „ПиСиЕм-1“, София, 2000 г.
162. Еврейский фашизм в России — Г. Пугачов — Изд. „Витязь“, Москва, 2000 г.
163. История еврейского народа, учебник для ср. шк. возрасти — Библиотека „Алия“, Йерусалим, 1992 г.
164. Сокрушение хазарского каганата Святославом — А. М. Макаров — Изд. „Держава“, Москва, 1995 г.
165. Сто законов из Талмуда — Изд. „Витязь“, Москва, 2000 г.

166. Холокауст — измамата на века — Юрген Граф — Изд. „Жар птица“, София, 2001 г.
167. Млада Европа, Списание на бойците на европейската академическа младеж, София, 1943 г.
168. Тайните сили в истории России — Ю. К. Бегунов — Изд. им. А. В. Суворина, С. Петербург, 1995 г.
169. Масонство в мировой политике — О. Соловьев — „Русский вестник“, март 1994 г.
170. За фасадом масонского храма — Л. Замойский — „Политиздат“, Москва, 1990 г.
171. Российско-американская совместная революция — М. Назаров — Изд. „Вмбор“, Москва, 1994 г.
172. How the Order creates War and Revolution — Antony Sutton — Research Publications Inc., Phoenix, Arizona, 1984
173. The Zionist Factor — Ivor Benson, Washington, D. C., 1986
174. History of Virginia from the First Settlements to the year 1642 — William Smith
175. Hitler's war — David Irving — Focal Point Publications, London, 2002
176. Черната книга на комунизма — Стефан Куртоа, Никал Верт, Жан Луи Панне, Анджей Пачковски, Карел Барточек, Жан-Луи Малголен — Изд. „Прозорец“, София, 1997
177. Dictionnaire de la franc-maconnerie et des francs-macons — Alec Mellor — Belfond, Paris, 1983
178. Хитлер и нацизмът — Клод Давид — Изд. „Кама“, София, 2001 г.
179. Мусолини и фашизмът — Пол Гишоне — Изд. „Кама“, София, 2000 г.
180. Сатанинска библия — Антон Шандор Ла Вей — Изд. „Пандемониум“, София, 1999 г.
181. Illustrations of Masonry by one of the Fraternity Who has devoted
182. Thirty Years to the Subject — William Morgan — Batavia New York, 1827
183. Старият режим и революцията — Алексис дьо Токвил
184. „Размисли за френската революция и за действията на някои общества в Лондон, свързани с това събитие“ — Едмънд Бърк,

- Лондон, 1790 — първо издание
185. Другото лице на Маркс — Рихард Вурмбранд — Изд. „Жарава 2002“, София, 2002
186. Жени Маркс или жената на дявола — Франсоаз Жиру — ИК „Аркус“, София, 1995 г.
187. От Платон до Маркс, Комунистическият идеал през вековете — Нешо Давидов — Изд. „Народна младеж“, София, 1970 г.
188. Велики еретици, Роджър Бейкън, Томас Мор, Мигел Сервет, Етиен Доле, Бернар Палиси, Джордано Бруно, Джулио Ванини, Галилео Галилей, Жан Мелие, Франсоа Волтер, Михайло Ломоносов, Едуърд Дженър, Лев Толстой — А. Варшавски, К. Поничева — Издателство на Отечествения фронт, София, 1970 г.
189. Психология на тълпите — Гюстав лъо Бон — Изд. „Жарава 2002“, София, 2002 г.
190. 1929 again? — Terry Rudd — L.I, U.S.A., 1986
191. British Intelligence during the Second World War — Cambridge University pressq
192. New York, 1981
193. Talmud — Soncino Edition, London, 1935
194. A History of the Jewish People — Paul Johnson — Harvard University Press, 1976
195. Mein Kampf — Adolf Hitler — Houghton Mifflin Co., Boston, 1971
196. The Long Secret Alliance: Uncle Sam and Pol Pot — John Pilger — Covert Action
197. Quarterly, Washington D.C., 1997
198. CIA and the Marshall Plan — University Press of Kansas, 1991
199. The Invisible Government — David Wise and Thomas Ross — New York, 1965
200. Православие и инославие — Архимандрит Серафим — София, 1992 г.
201. Положение, назначенное православной России Божественным Пророчеством, Лейпциг, 1870
202. Orthodoxy und Protestantismus, „Orient und Occident“, 1929
203. Anglicanism and Orthodoxy — A Study in dialectical Churchmanship — London, 1955

204. Der morgenlandiche und der abendlandiche Katholizismus, Leipzig, 1855
205. История на франкмасонството — Кристиян Жак — Изд. „Мириам“, София, 1998 г.
206. Компромисът Клинтън и ЦРУ — Тери Рийд, Джон Къмингс — Изд. „Ланс“, София, 1996 г.
207. Очерки по культурной антропологии американского города, Российская академия наук — Изд. „Наука“, Москва, 1997
208. Тайната история на хитлеризма — Робер Амбелен — Изд. „Литера Прима“, София, 1994 г.
209. От Мюнхен до Нюрнберг — А. И. Полторак — Издателство на БКП, София, 1964 г.
210. Этнология на Европа — Жан Кюизьоние — Университетско издателство, София, 1993 г.
211. Терновий венец России, История Русского народа в XX веке — Олег Платонов — Изд. „Родник“, Москва 1997 г.
212. История Русской революции в двух томах — Лев Троцкий — Изд. „Республика“, Москва, 1997
213. Кабала — Равин Даниел Ционъ и Ел. Аш. Ански, София, 1942 г.
214. Мерзость запущения, Экуменизм и церковный либерализм — д-р ф.н. Людмила Перепелкина по общей редакцией архимандрита Алексия (Макрикова), С. Петербург, 1998
215. Как делают антисемитом — Диакон Андрей Кураев — Изд. „Одигитрия“, Москва, 1999
216. История на войните в дати — Дейвид Браунстоун, Айрин франк, Александър Николов — Изд. „Емас“, София, 2001 г.
217. Евреите въ България и въ света — Ал. Пъдаревъ, София, 1940 г.
218. Кто послал Блаватскую? Теософия, Рерихи и Православие — Диакон Андрей Кураев — Изд. Московского подвория свето-троицкой сергиевой лавры „Троицкое слово“, 2000
219. Народи, раси, культуры — Изд. „Наука и изкуство“, София, 1982 г.
220. Тайные общества, обряды, инициации и посвящения — Мирча Элиаде — Изд. „Университетская книга“, Москва — С. Петербург, 1999

221. Европейската дискусия за фашизма — Изд. „Христо Ботев“, София, 1993 г.
222. Madame Blavatsks Baboon, A History of the Mysfits Who Brought Spiritualism to America — Peter Washington, London, 1993
223. Иудеи — Стефан Цанковъ — София, 1942 г.
224. Конституция на Българското княжество, Търново, 1879 г., Априлий 16 день, Типография Л. Каравелова и Н. К. Жейнова при Народното събрание, 1879 г.
225. По пътя към глобалната окупация — Гари Ка — MULTILINGUAL PUBLICH-ING HOUSE, София, 1995 г.
226. Победа, Тайната стратегия на Рейгън за разбиване на СССР — Питър Суайцър — Изд. къща „Труд“, София, 1999 г.
227. Тайните на сектите — Жак Кота, Паскал Мартен — Изд. „Хемус“, София, 1993 г.
228. Пророкът на злото, Книга за сектата на Дейвид Кореш, за сектите въобще и техните похвати — Тим Мадигън — Изд. SELEKT — ABC, София, 1994 г.
229. Антихристът — Протойерей Борис Молчанов, София, 1992 г.
230. Ню Ейдж срещу Евангелието, Или най-голямото предизвикателство срещу християнството — Дейвид Маршал, София, 2001 г.
231. Фашизмът — Милен Семков — Университетско издателство, София, 1989 г.
232. Империята на Муун — Томас Гандоу — Изд. „Тавор“, София, 1989 г.
233. Мрачни величия — Текс Марс, София, 1995 г.
234. Православният свят и масонството — В. ф. Иванов — Изд. „Трим“, Москва, 1993, Изд. „Авва“, Благоевград, 1994 г.
235. Православно църковно право, съставено по общите църковно юридически източници и частните закони, действуващи във автокефалните църкви — Далматински епископ Никодимъ Милашъ, дръ на Богословието, София, 1908 г.
236. Еврейская энциклопедия, Под общей редакцией д-ра Л. Каценельсона в 16 томах — Издание Общества для научныхъ еврейскихъ изданье и издательства Брокгаузъ-Ефронъ, С. Петербургъ

237. Терновий венец России, Тайна беззакония, Иудаизм и масонство против христианской цивилизации — Олег Платонов, Изд. „Родник“, Москва, 1998 г.
238. Френските просветители от XVIII век за религията, Издание на БКП, София, 1963 г.
239. Религиозните гонения въ Русия, Документи и факти, София, 1930 г.
240. Православие, Римо-Католичество, Протестантизм и Сектантство, Лекций по сравнительному богословию, читання въ Свято-троицкой духовной семинарии — Протойерей Митрофан Зноско-Боровский — Репринтное издание, 1992 г.
241. Божий народ, Лекций по высшей социологии — Григорий Клинов — Изд. „Советская Кубань“, Краснодар, 1999 г.
242. Князь мира сего — Григорий Клинов — Изд. „Слово“, Москва, 1993 г.
243. Имя мое легион — Григорий Клинов — Изд. „ВОЕНИЗДАТ“, Москва, 1993 г.
244. Нравственное богословье евреевъ-талмудистовъ, Переводъ с немецкого — Протойерей А. Ковальницкаго, С. Петербургъ, 1898 г.
245. Държавата Израел — Андре Шураки — изд. „Кама“, София, 2002 г.
246. Churchill, W. Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People — Illustrated Sunday Herald, February 8, 1920
247. U.S. National Archives, Record Group 120; Recrds of the American expeditionary Forces, June 9, 1919
248. Last Days of the Romanovs — Robert Wilton — George H. Doran Co., New York, 1920
249. U. S. National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910–1929, file 861.00/5067
250. Reporting on Lenin’s Jewish Roots — Ben-Shlomo, B.Z. — Jewish Chronicle, July 26, 1991
251. Trotsky and the Jews — J. Nedava — Jewish Publication Society, Philadelphia, 1971
252. Jewish History, Jewish Religion — I. Shahak — Pluto Press, Boulder, Colorado, 1994
253. The Thirteenth Tribe — Arthur Koestler — Random House, New York, 1976

254. Did six million really die? — Richard Harwood — Brighton, 1988
255. Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry — Albert Pike — Richmond, V.A.; L.H. Jenkins, Inc. 1971
256. World Revolution — Nesta H. Webster — Britons Publishing Co., Devon U.K., 1971
257. Secret Societies and Subversive Movements — Nesta Webster — Christian Book Club of America
258. Proofs of a Conspiracy — John Robinson — Boston, 1967

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.